

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAR KADAR BEYAZ

Pamuk
Prenses
Üçlemesi

SALLA
SIMUKKA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Prag sabahları güneşten kavrulurken Lumikki'nin kalbi adeta buz tutmuştu.

Lumikki Andersson yaşadığı korkunç olayları unutmak ve şehirden uzaklaşmak için tatile çıkar. Kırmızı kiremitli çatıların güneşte pırl pırl parladığı Prag'a gider.

Ancak her turistin yaptığı gibi şehrin keyfini çıkarmaya çalışırken takip edildiğini fark eder. Hem de tıpkı kendisi gibi İsveççe konuşan kahverengi saçlı bir kız tarafından... Genç kız bir gün Lumikki'nin karşısına dikilir ve kız kardeşi olduğunu iddia eder.

Bu sözler Lumikki'yi korkuturken aynı zamanda içindeki macera tutkusunu körükler. Ve kendisini Prag sokaklarında bir katilden kaçarken bulur.

...

"Buz gibi, narin, sert, siyah ve beyaz kar tanesinin ürpertici hileyesi..."

Kirkus Reviews

"Simukka, on yedi yaşında güçlü, bir o kadar da zeki bir kadın kahraman yaratmış... Pamuk Prenses Üçlemesi hayranları hayal kurduğuna uğramayacak."

Publishers Weekly

KİTABIN ORJİNAL ADI

YAYIN HAKLARI

BASKI

© VALKEA KUIN LUMI

© 2014 SALLA SIMUKKA
ELINA AHLBACK LITERARY AGENCY
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

1. BASIM / AĞUSTOS 2015 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ MATBAASI

Finceden İngilizceye çeviren: Owen F. Witesman
Bu kitabın İngilizce edisyonu Amerika'da Amazon Publishing ve
İngiltere'de Hot Key Book tarafından basılmıştır.

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.**

ISBN 978 - 975 - 21 - 2017 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

**Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90**

**<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pamuk Prenses Üçlemesi

KAR KADAR BEYAZ

SALLA SIMUKKA

İngilizceden çeviren:
DOĞANAY BANU PİNER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitabı

Pamuk Prenses Üçlemesi

KAN KADAR KIRMIZI

16 HAZİRAN
PERŞEMBE

Sadece yağmur yağdığında mutluyum.

Shirley Manson'ın sesi, yalnızca hüzünlü şarkılar dinlediğini, yalnızca karanlık gecelerde rahat ettiğini ve daima kötü haberleri sevdiğini hatırlatmak ister gibi Lumikki'nin kulaklarından girip içine aktı. Güneş bulutsuz gökyüzünde parlıyordu. Hava otuz derecedi ve sırtından aşağıya doğru ter damlaları süzülüyordu. Elleri de, kolları da yapış yapış olmuştu. Elini yalasa tuz tadı alabilirdi. Sandaletlerindeki bantlar bile fazla geliyordu.

Lumikki taş duvara oturup sandaletlerini çıkardı, bacaklarını kendine doğru çekip ayak parmaklarını kıpırdattı. Bir grup Japon turist ona baktı. Bir grup genç kadın kıkırdadı. Daha önce çıplak ayak görmemişler miydi acaba? *Selam, Ben Moomin'lerin ülkesinden geliyorum. Moomin'ler ayakkabı giymezler.*

Yağmur yağmıyordu. Beş gündür tek damla düşmemişti.

Sadece yağmur yağdığında mutluyum. Lumikki, Shirley'nin şarkısına eşlik etmedi; çünkü o zaman yalan söylemiş olurdu. Güneş parlıyordu ve mutluydu. Olayların karmaşıklığından hoşlanmıyordu; işler ters gittiğinde de mutlu olmuyordu. Shirley kasvetli duygularını kendisine saklayabilirdi. Müziği kapatıp turistlerin sessiz dünyasını ele geçirmelerine izin verdi.

İtalyan, İspanyol, Amerikalı, İngiliz, Alman, Fransız, Japon, Rus... Bu dil karmaşası içinde, cümleler bir yana, kelimeleri tek tek ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Bu, bir bakıma rahatlatıcıydı, böylelikle bariz sıradanlıkların anlamsız tekrarlarına odaklanmak zorunda kalmıyordu. Lumikki birçok insanın tam bu noktaya geldiklerinde ne diyeceklerini biliyordu.

Ne manzara ama!

Öyleydi de. İnkâr edilemezdi. Prag'ın tepesinden görünen manzara büyüleyiciydi. Kırmızı tuğlalı çatılar, ağaç tepeleri, kiliselerin kuleleri, köprüler, güneşte parıldayan Vltava Nehri. Şehir Lumikki'nin nefesini kesiyordu. Beş gün geçmiş olsa da hâlâ bu manzaraya alışamamıştı. Her gün şehri seyretmek, bu anlatılmaz keyfi hissetmek için yüksek bir yerlere çıkmanın bir yolunu buluyordu.

Belki de bu, hissettiği yalnızlığın verdiği bir özgürlüktü. Tamamen tek başınaydı. Hiç kimseye bağımlı değildi. Kimse onu aramıyor, kimse planlarını öğrenmeye çalışmıyordu. Tek bir sorumluluğu bile yoktu. Lisenin son yılma hazırlanma ve yazın ikinci yarısında bir işte çalışma planları, Finlandiya'ya dönene kadar bekleyebilirdi. Artık sadece o, alev alev yanan sıcak ve tarihin iç çekişleriyle dolu şehir vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Takvim 16 Haziran'ı gösteriyordu. Lumikki'nin ailece yapacakları geleneksel yaz tatili için Finlandiya'ya dönmeden Prag'da geçireceği beş günü daha vardı. Genç kız kendisinin de tatile katılacağını varsayan babasını geri çevirememişti. Başka bir işi yoktu, değil mi? Arkadaşlarıyla bir yer kiralamış mıydı? Özel biriyle özel planları var mıydı?

Hayır, hiçbir şey yoktu. Yazın bu dönemini dairesinde, yalnız başına ve sessizliği dinleyerek geçirmeyi tercih ederdi. İçince söylenen neşeli şarkıları, taze patatesi veya ringa balığını iple çektiği söylenemezdi. Kibarca gülümseyip sohbet eden, gelecekle ilgili veya erkek arkadaşlarla ilgili sorulara üstü kapalı cevaplar veren, biyolojik bir bağlantısı olmadığı halde ona sıkıca sarılan amcaları iterek uzaklaştırmaya uğraşan çalışkan okul kızı rolünü oynamak istemiyordu.

Ancak babasının onun da katılmasını arzu ettiğini biliyordu. Annesinin de... Lumikki'nin hastaneden çıkmasının üzerinden sadece üç buçuk ay geçmişti. Kalçasından vurulmuştu; fakat şans eseri kurşun sıyırmıştı. Uzun süre karların üzerinde kalmaktan kaynaklanan soğuk yanması daha da beterdi. Okul arkadaşı Elisa'nın rüşvet yiyen narkotik polisi babasının izini süren Lumikki kendini iyi korunan bir malikânede düzenlenen gösterişli bir partide buluvermişti ve başını bir uyuşturucu çetesiyle belaya sokmuştu. Orada, uyuşturucu kaçakçılığı operasyonunun "Kutup Ayısı" olarak bilinen liderinin aslında tek yumurta ikizi iki kadın olduğunu öğrenmişti. Lumikki, Kutup Ayısı'nın adamı Boris Sokolov'un onu tanımasıyla kaçmak zorunda kalmıştı.

Lumikki'nin ifadesine dayanarak Sokolov ve Elisa'nın babası demir parmaklıkları boylamışlardı; fakat kimse Kutup

Ayısı ikizlerine el sürememişti. Mart ayında olanlardan sonra Lumikki bir daha asla başkalarının işine burnunu sokmama-ya karar vermişti. Kovalanmış, bir dondurucuda donma tehlikesi atlatmış ve vurulmuştu. Teşekkürler, bu kadarı yeterliydi. Daha fazla kan, daha fazla hafiyelik, tabanı kayan asker botlarıyla karda canını kurtarmak için koşturmak yoktu artık.

Lumikki'nin anne ve babası bir süre onu Helsinki'nin kuzeyinde, Riihimäki'deki evlerinde tutmak istemişlerdi. Hatta Tampere'deki dairesini boşaltma girişiminde de bulunmuşlardı; fakat genç kız buna kulak asmamıştı. Bütün baharı kirayı ödeyebilmek için gazete dağıtmakla geçirerek daireyi "her ihtimale karşı" tutmaya anne ve babasını ikna etmişti. Gerçi ilk haftalarda gece orada kalmasına izin vermeleri için onları razı etmeye çalışmak işe yaramamıştı. Lumikki durumu kabullenmiş, her gün Tampere'deki okula gitmek için trene binmeye başlamıştı. Anne ve babası yavaş yavaş bu gidiş gelme işinin ne kadar anlamsız olduğunu görmüşlerdi. Lumikki bunun üzerine eşyalarını dairesine taşımaya başlamıştı. Bir gece oldu iki gece, iki gece oldu üç gece, derken Mayıs ayında Riihimäki'deki evlerine ara sıra uğrayacağını ilan etti. Anne ve babası bir şey demediler. Ona nasıl engel olabilirlerdi ki? Sonuçta neredeyse bir yetişkindi o. Lumikki gerekirse birikimleriyle veya aldığı öğrenci aylığıyla kirayı ödeyebilirdi.

Okul bittikten sonra bir mola vermek istemişti. Prag'a biletini ayırmış, pahalı olmayan bir hostelde oda tutmuş, sadece temel ihtiyaçlarını sırt çantasına atıp yola çıkmıştı.

Uçak kalkar kalkmaz içindeki rahatlamayı hissetmişti. Finlandiya'dan uzakta zaman geçirmek... Anne ve babasının

endişelerinden uzakta olmak... Simsiyah giyinmiş bir adam gördüğünde hâlâ ürkütüğü sokaklardan uzakta olmak... Lumikki hayatının tamamını korkuyla mücadele ederek geçirmişti. Korkudan nefret ediyordu. Prag havalimanına varıp uçaktan indiğinde, zincirlerinin gevşediğini hissetmişti; daha dik yürümeye, daha emin adımlar atmaya başlamıştı. Ve bu yüzden mutluydu. Yüzünü güneşe dönüp gözlerini kapadı ve kendi kendine gülümsedi. Orta Avrupa'nın kokusunu ciğerlerine doldurdu. Çantasını karıştırıp ışıklandırılmış Charles Köprüsü'nün kartpostalını çıkardı. Şimdilerde "Jenna" olan Elisa'ya bir şeyler yazmaya karar verdi. Elisa'nın babasıyla ilgili gelişen olaylardan sonra güvende olabilmeleri için o ve annesi isimlerini değiştirmişlerdi. Gerçi onu hâlâ Elisa olarak kabul ediyordu.

Artık Finlandiya'nın kuzeyinde, Oulu'da yaşıyorlardı ve Elisa, kozmetoloji okuyordu. Ara sıra hayatındaki gelişmelerden haberdar etmek için Lumikki'ye yazıyordu. Elisa son mektubunda nihayet babasını hapishanede ziyaret ettiğinden ve kendini tahmin ettiği kadar kötü hissetmediğinden bahsetmişti. Babasını görmesi önemliydi. Mektuplarında Elisa eskisinden daha sakin ve olgun görünüyordu. Geçen kış yaşanan olaylar büyümesine ve sorumluluk sahibi biri olmasına yardımcı olmuştu. Artık babasının küçük kızı olamazdı ve yeni rolü ona şaşırtıcı şekilde yakışıyordu. Lumikki söz konusu koşullarda Elisa'nın hayatının iyi gitmesine seviniyordu.

Aslına bakılırsa bu geziyi mümkün kılan da Elisa olmuştu. Çöp torbasında bulunan ve çoğu polise teslim edilen otuz bin euronun binini ona göndermişti. Lumikki, anne ve babasına parayı bu gezi için kendisinin biriktirdiğini söylemişti. Biraz birikimi vardı doğrudu, ama Elisa'nın bu hediyesiyle

onları harcamak zorunda kalmamıştı. Paraları kendisine hiç huzur vermeyeceklermiş gibi, öylece durdukları çekmecedeki gizli kutusundan çıkarıp kullanmak kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Aniden yüzüne bir gölge düştü. Kenevir sabunuyla karışan tütsü kokusu şehrin kokusunu bastırıyordu. Lumikki gözlerini açtı. Yanında beyaz keten pantolon ve aynı kumaştan bol, uzun kollu gömlek giymiş, yirmi yaşlarında bir kız duruyordu. Kahverengi saçları iki yanda örülmüş, bir taç gibi başını saracak şekilde tutturulmuştu. Gri gözlerinde bir belirsizlik vardı. Kız taba rengi deri çantasının sapına dokununca Lumikki irkildi.

Kızı daha önce birkaç kez görmüştü. Her seferinde belli ki onun fark etmediğini zannederek Lumikki'yi izleyip durmuştu. Bir şekilde aynı turistik noktalara gidiyor veya aynı zamanlarda şehrin belli yerlerinde oluyorlardı. Kız, Lumikki'den birkaç yaş daha büyük gibi görünüyordu ve o da tek başınaydı. Muhtemelen parklarda oturup ılık ve ucuz kırmızı şarap içerek evrenin gizemli bağlantılarını tartışacak bir arkadaş arayan bir tür hippy olmalıydı. Bunun bir sakıncası yoktu ama Lumikki, Prag'a özellikle yalnız kalmak için gelmişti. Yeni bir arkadaş edinmek istemiyordu.

Lumikki, kız ağzını açtığında ne diyeceğini önceden planlamıştı. Kısa ve öz, nazik ve soğuk olacaktı. Soğuk olmak her zaman işe yarardı. Ne var ki kız konuşmaya başladığında, değişik tarzda bir soğuk, sıcak havaya rağmen Lumikki'nin bedenini sarmalayarak ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Jag tror att jag är din syster."

Sanırım, ben senin kız kardeşinim.

Ben senin kanındanım. Ben senin canındanım. Sen benim kanımdansın. Sen benim canımdansın.

Biz bir aileyiz. Biz, anne, baba, çocuklar, kız ve erkek kardeşleriz, teyzeler, amcalarız, kuzenleriz. Damarımızda akan kan aynı. İnancımız aynı ve dağlardan daha güçlü, denizlerden daha derin. Tanrı bizi aynı kutsal topluluğun üyeleri, tek bir aile olarak yaratmış.

Haydi, el ele tutuşalım. Kız kardeşler, erkek kardeşler, zamanımız yakında gelecek. İsa bizi çağırıyor ve biz onun çağrısına kulak vereceğiz. Korkmuyoruz. Bizim inancımız güçlüdür.

Bizim inancımız kar kadar beyazdır. O, saf ve parlaktır. Şüpheye yer yoktur. Bizim inancımız, gücüyle günahkârları kör edecek ılık gibidir. Bizim inancımız tarladaki anızın ateşten yok olması gibi onları yakacak.

Bizim ailemiz daima bir olacak. Biz Kutsal Beyaz Aile'yiz^() ve sabrımız sonunda ödülünü alacak.*

(*) Bebek İsa, Bakire Meryem ve Yusuf'tan oluşan aile.

2

Kız gözleriyle kafenin sandalyelerini, verandadaki şemsiyeleri ve turistlerin yüzlerini taradı. Beyaz, ince parmakları buz gibi suyla dolu bardağın yüzeyinde oluşmuş buğunun üzerinde izler bırakarak gezindi. O daha suyundan bir yudum alırken Lumikki iki bardak suyla birlikte bir fincan küçük sade kahveyi çoktan midesine indirmişti.

Şatonun bahçesindeki pahalı turist kafesine oturmuşlardı; çünkü o bölgede başka düzgün bir yer yoktu. Lumikki'nin aklı karışmıştı. Aklında cevap bekleyen itişip kakışan düzinelerce soruyu nasıl ifade edeceğini bilemiyordu.

"Jag mâste kanske försöka förklara..." dedi kız, tereddüt içinde ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Evet, lütfen açıkla.

Lumikki, kızın hikâyesini dinlemeye karar vererek sessiz kaldı. Yönlendirici sorular sormayacaktı.

"Jag har... kan jag prata engelska? Min svenska är lite... dålig."

Bir de İngilizce konuşsa, diye düşündü Lumikki başını sallarken. Kızın ağır bir Çek aksanıyla konuştuğunu fark etti. İsveççe onun anadili değildi. Onunla Çekçe veya İngilizce yerine İsveççe konuşmasının özel bir sebebi olmalıydı.

“Benim adım Lenka, yirmi yaşımdayım,” dedi.

Lumikki, onun bardağın üzerinde gergin bir şekilde ileri geri hareket eden parmaklarına baktı. Sol elinin yüzük parmağında, sanki uzun süre yüzük takıp son zamanlarda çıkarmış gibi hafif bir çukurluk vardı.

Lenka bütün hayatı boyunca Prag’da yaşadığını söyledi. O, on beş yaşındayken bir kazada ölen annesiyle birlikte oturmuş hep. Kadın gece vakti nehre düşmüş.

Lenka’nın sesi kalınlaştı. Uzun bir süre turistlerin üzerinden yükselen kiliseye baktı, sonra nihayet hikâyesine geri döndü.

“O zamandan beri bana hep başkaları baktı. Şimdi yeni bir ailem var.”

“Evlendin mi?” diye sordu Lumikki.

Lenka sertçe başını iki yana salladı.

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sadece beni yanlarına alan iyi insanlar var. Faziletli olmaya inanır mısınız?”

Soru öyle ani gelmiş ve içtenlikle sorulmuştu ki... Lumikki cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum almak zorunda kaldı.

“Ben doğruluğa inanırım ve iyi niyete.”

Lenka doğrudan gözlerinin içine baktı. Lumikki onun yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlaması gerektiğini bilemiyordu. Dalgın mıydı, agresif miydi? Lenka’nın bir an önce konuya girmesini umdu; fakat onu aceleye getirmekten kaçındı.

Genç kız sanki Lumikki'nin aklını okumuş gibi devam etti. "Annem ben küçükken tacizlerim onu çıldırttığına dahi babamla ilgili bir şey anlatmazdı, senin baban yok," derdi sadece. Ben bunun doğru olmadığını biliyordum. Herkesin bir babası vardır. On yaşına geldiğimde annem beni karşısına oturttu. On bir yıl önce, yaz ayında bir turistle tanışmış. Adam Finlandiya'dan geliyormuş ve İsveççe konuşuyormuş, adı da Peter Andersson'muş."

Sıcak hava her yandan onu saran elektrikli bir battaniye etkisi yaratsa da Lumikki tekrar üşüdüğünü hissetti. Elinde olmadan Lenka'nın yüzünde babasının yüz hatlarını aramaya koyuldu. Dar ve düz burnuyla benzeşen bir yanı var mıydı? Ya koyu renk kaşları? Çene şekli? Bir ara Lenka'nın yüzünde babasının suratını görmüş gibi oldu ama sonra görüntü kayboldu.

"Anneme göre ilişki kısa ama yoğunmuş. Adamın Finlandiya'da bir karısı varmış. Elbette bir hataydım ben, ama annem hamile olduğunu öğrendiğinde beni doğurmaya karar vermiş. Adama –yani babama– o sırada bir şey söylememiş. İki yaşına geldiğimde ona bir fotoğrafımı göndermiş."

Lenka bir an durup suyundan büyükçe bir yudum aldı. Lumikki altındaki sandalye sanki sallanıyormuş gibi hissediyordu. Lenka'nın sözlerini duyuyordu ama onları anlamlandırmakta zorlanıyordu. Babasının bir başka kızı vardı. Burada bir kardeşi vardı.

"Babam benimle tanışmak istemiş ama annem reddetmiş. Yıllar boyunca mektuplar, fotoğraflar, kartlar, küçük hediyeler ve para göndermiş. Annem hiç karşılık vermeyince mektupların sıklığı azalmış. Ve sonunda tamamen kesilmişler. Annem bana babamı anlattı, ama mektuplardan bahsetmedi. On iki yaşındayken onları kendi kendime buldum. Annem

onları gardıropta, battaniyelerin arkasında bir kutuya saklamıştı. Mektuplara çok az bakabildim, annem odaya girip beni yakaladı ve çok öfkelen-di. Beni arkasından iş çevirmekle suçladı. Kutuyu kap-tığı gibi içindekileri sobaya atarak her şeyi yaktı. Bütün geceyi ağlayarak geçirmiştim.”

Lenka donuk ve tiz bir sesle konuşuyordu, titreyen elleri anlattıklarının onun için kolay olmadığını gösteriyordu. Uzun süre sessiz kaldı, belli ki nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Yanlarındaki masada gürültücü İtalyan öğrencilerinden oluşan bir grup vardı. Kolları kafalarına dikip kimin daha yüksek sesle geçireceğine dair yarışıyorlardı. Amerikalı bir çift euroyu dolara çevirmenin ne kadar kafa karıştırıcı olduğuna ve bu işten kârlı çıkıp çıkmadıklarına dair bağıra çağıra tartışıyorlardı. Lumikki bunların hepsini beynine kaydediyordu, ama sesler sanki çok uzaklardan, başka bir boyuttan geliyor gibiydiler.

Lenka'nın hikâyesi, anlamlı gelmeye başlayan ve Lumikki'nin kendini bildi bileli hissettiği boşluğa oturan bir bulmaca parçası gibiydi. Ailesinin ondan bir şeyler gizlediğini hep sezinlemişti. Kimsenin konuşmadığı çok büyük bir şey vardı; fakat bu şey bazen evin içini öyle bir yoğunlukla dolduruyordu ki nefes almak bile güç hale geliyordu. Babasının gerginliği, annesinin yaşla dolu, üzgün bakan gözleri... Lumikki, oda-yaya girdiği anda keskin bir şekilde kesilen konuşmalar...

Ancak yine de babasıyla ilgili böyle bir şeyi aklıma bile getirmemişti. Peter Andersson ölçülü, kontrollü ve kusursuz bir adamdı. Çoğu insanın bir dışarıya gösterdiği bir de özel hayatında kullandığı iki yüzü vardı. Kendi evlerinde gerçekte hissettikleri üzüntü ve mutsuzluklarını gösterebilirlerdi. Aileleriyle birlikte gülüp rahatlayabilirlerdi. Lumikki, babasının

daıma sadece tek bir yüzü olduğunu düşünmüştü; o nerede olsa hep aynıydı. Etrafındaki kabuk güçlüydü, kalındı. Babasının Prag'da gizli bir ilişkisi olabilir miydi? Babası böyle tutku-lu bir ilişki yaşayabilecek biri miydi gerçekten? Bu şehre daha önce geldiğiyle ilgili hiçbir şey söylememiştı; bu çok garipti. Bu durumda gezilecek yerlerden bahsetmesi, kaçırılmaması gereken noktalarla ilgili ipucu vermesi gerekmez miydi? Lenka, Lumikki'nin tanımadığı bir Peter Andersson'dan bahsediyordu. Gerçi bu çok da anlamsız değildi. Babasının bilmediği yanları olması gayet normaldi. Başka birini gerçekten tanımak mümkün müydü ki? Bize en yakın insanlar olsalar bile?

"Annem öldüğünde, babamla ilgili asla daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi düşünmüştüm. Elimde olan tek şey Peter Andersson ismi ve Finlandiya'da yaşayıp İsveççe bildiğiydi. İsmi o kadar yaygın bir isim ki pek yardımcı olmadı. Sonra seni gördüm."

"Ama nereden bildin?" diye sormaktan kendini alamadı Lumikki. "Hiç tanışmadık ki!"

İlk defa olarak Lenka'nın dudaklarında hafif bir gülüm-seme belirdi.

"Annem mektupları ve diğer şeyleri yakmadan evvel se-nin bir fotoğrafını görmüştüm. Sekiz yaşındaydın. Fotoğrafın arkasında, '*Din lillasyster Lumikki*' yazıyordu. Küçük kız kar-deşin Lumikki. O fotoğraf en ince ayrıntısına kadar beynime kazındı. Seni gördüğümde hemen tanıdım. Fotoğrafına tıpa-tıp benziyorsun; fakat emin olmak istedim ve seni takip edip izledim. Umarım bana kızmamışsındır."

Lumikki başını iki yana salladı. Bunu yaparken tam ola-rak neye hayır dediğinden emin değildi; emin olduğu tek şey bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağıydı.

3

Saçları Lumikki'ninki gibi kahverengiydi ve uzundu. Taç şeklindeki örgülerini açtığında, muhtemelen saçları beline geliyor olmalıydı. Lumikki'nin kısa saçları Carey Mulligan stilindeydi. Gerçi saç renginden bir şey anlamak mümkün değildi. Onlarınkı gibi kahve tonlarındaki saçlar, muhtemelen Orta Avrupa kadınlarında en sık rastlanan doğal saç rengiydi.

Gri gözler. İkisinin gözleri de gri renkteydi. Lenka'nınki-ler Lumikki'ninkilerden biraz daha koyuydu. Daha yakından bakılacak olursa üstdudağmın kıvrımı aynı yumuşaklığa sahip olabilirdi. Gerçi yüzünün orantıları farklıydı. Lenka'nın alnı belirgin bir şekilde daha açıktı. Lumikki'nin burnu daha kısaydı ve küçüktü.

Yaklaşık aynı boydaydılar. Lenka belki iki santim kadar daha uzun olabilirdi. Kafenin banyosundaki aynanın karşısında yan yana durmuş birbirlerinin yüzlerini inceliyorlardı. Lenka, Lumikki'nin omuzlarını tuttu, Lumikki bundan rahatsız olmuştu. Yabancıların ona dokunmasından hoşlanmazdı.

Tanıdığı insanlarla bile mesafeli durmayı tercih ederdi. Kendisine dokunmalarına izin verdiği sadece birkaç kişi olmuştu. Lenka'nın elleri güçlüydü. Elleri de yüzü kadar beyazdı. Lumikki'nin teni ise bronza çalıyordu.

Dış görünüşleri anlamında kardeş olabilirlerdi, ama olmayabilirlerdi de... Genetik bir bağları olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Ayrıca her ikisi de Lumikki'nin babasıyla özellikle benzerlik taşıyordu.

Lumikki lavaboya eğilip yüzünü ve boynunu soğuk suyla yıkadı. Soğuk su onu canlandırmış, aklının daha iyi çalışmasını sağlamıştı. Bu hareketiyle Lenka'nın omuzlarını tutan ellerinden de kurtulmuştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Lenka hevesli bir beklentiyle Lumikki'ye bakarak. Sanki kulağının arkasının okşanmasını isteyen bir köpek yavrusu gibiydi. Lumikki bir şey söylememeyi tercih ederdi. Bir günde sindirebileceğinden fazla şey duymuştu. Bir anda ortaya dökülen çok fazla bilgi vardı. Bunların ne anlama geldiğini düşünmek için fazla zamanı da olmamıştı. Ne yapacağını düşünmek için de... Lumikki bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilememek hissine katlanamazdı.

"Bu... biraz fazla ve ani oldu," diyebildi sonunda ve kâğıt havluyla boynunu kuruladı. Bir su damlası yakasından içeriye girip kötü bir his gibi sırtından aşağıya doğru kaydı.

"Biliyorum. Bunun üzerinde düşünüp anlamaya çalışmak yıllarımı aldı. Sen ise yeni duydun."

"Evet. Babam bana bir şey söylemedi. Var olduğundan habirim yoktu. Babam..."

Lenka, Lumikki'nin omuzuna şimdi de öteki elini koymuştu. Anlaşılan duraksamasını bir duygu kabarması olarak

algılamıştı. O da vardı elbette; fakat Lumikki bu noktada kendiyle ilgili çok fazla şeyi açık etmek de istemiyordu. Önce gerçeği tam olarak öğrendiğinden emin olmalıydı.

Lenka'da ve hikâyesinde şüpheli aynı zamanda tedirgin edici bir şeyler vardı. Tesadüfler gerçek olamayacak kadar fazlaydı. Yine de ayrıntılar birbirini tutuyor gibi görünüyordu. Lumikki'nin düşünceleri etrafa çarpıp geri geliyor ve onları nasıl düzene sokacağını bilemiyordu.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim? Bundan henüz babana bahsetmeden? Babamıza yani? Beni yine başkasından dinlemesini istemiyorum. Zamanı geldiğinde ona kendim söylemek istiyorum," dedi Lenka.

Lumikki başıyla onayladı. Yerine getirilmesi kolay bir ricaydı. Açıkçası, onun da ilk gündem maddesi telefona sarılıp babasını arayarak onu Prag'da gayrimeşru bir kızı olup olmadığıyla ilgili sorguya çekmek değildi. Sorunlarını bu şekilde halletmezlerdi. Aslında yaptıkları daha çok, kulağı tersten göstererek olayları açık bir şekilde konuşmadan yoluna koymaktı. Sır dolu bir aile. Bir başkasına heyecanlı gelebilirdi, sanki esrarengiz bir roman okuyor gibi. Ancak gerçekte hepsine ağır gelen bir kaya parçasını taşımak zorunda kalmak gibiydi ve bu birbirlerinin gözlerinin içine bakabilmelerini büyük ölçüde engelliyordu.

"İsveççe'yi nasıl öğrendin?" diye sordu Lumikki dili değiştirerek.

Lenka utangaç bir şekilde gülümseyip İsveççe cevap verdi. "Aptalca gelebilir ama babamın İsveççe konuşabildiğini öğrendiğimde, interneti ve kitapları kullanarak kendi başıma çalışmaya başladım. YouTube'da İsveççe çocuk dizileri izleyip kelimeleri tekrar etmeye çalışırdım. Benim için telaffuzu

çok kolaydı. *Smultron. Fånnig. Långtan. Pannkaka*. Belki de anne ve babamızın dilleri bir şekilde genlerimizde mevcuttur, olamaz mı?"

Lumikki bunun kulağa hiçbir dayanağı olmayan bir *Yeni Akım* saçmalığı gibi geldiğini, genetik bilimi veya insanın gelişim psikolojisi adına herhangi bir dayanağının olmadığı konusunda görüş bildirmek zahmetine girmedi. Lenka ne istiyorsa ona inanabilirdi.

Alman bir turist kafenin tuvaletine girip tuhaf tuhaf Lumikki ile Lenka'ya baktı. Dışarıdan St. Vitus Katedrali'nin çan sesleri geliyordu. Saat iki olmuştu. Lenka donakaldı.

"Saat iki mi oldu?" diye sordu.

Lumikki evet anlamında başını salladı. Lenka'nın gözleri yuvalarından fırlar gibi oldu, parmaklarını yine deri çantasının sapma götürdü. Kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. Tavırlarındaki sıcaklık ve duruşundaki hafif rahatlama aniden kayboluvermişti.

"Gitmeliyim, yarın tekrar buluşalım. Saat on ikide," dedi Lenka.

"Aynı yerde mi?"

Lenka etrafına bakındı.

"Hayır, burada olmaz. Bu pek iyi bir fikir değil. Vyšehrad'ı biliyor musun, kaleyi yani? Metroyla gelebilirsin. Orada buluşalım." Lumikki'nin bir şey söylemeye fırsatı olmadı, daha uygun bir buluşma yeri önermeye veya Lenka'nın böyle alelacele nereye gittiğini sormaya da; çünkü Lenka tuvaletten fırlayıp onu aynanın karşısında kaşlarını çatmış bir halde bırakıp gitti.

Kadının parmakları masanın üzerinde ritim tutuyordu. Masa pürüzsüzdü. Sadece bir ay önce zımparalanıp vernik-

lenmiş, çiziklerinden arınmıştı. Kadının gözleri odanın duvarlarında gezindi. İşte oradaydılar. Diplomalar, ödüller, gazete kupürleri, kariyerinin parlak olaylarından oluşan renkli bir sergi. Herkesi kıskandırmak için yeter de artardı; fakat onun için bunlar yeterli değildi. Onun için hiçbir şey yeterli değildi. O hiçbir şeyin yetmesine izin vermezdi. Bu alanda böyle olması gerekiyordu. Bu alanda hep aç olmak gerekirdi. Hep daha büyük, daha iyi, daha daha sansasyonel, daha etkileyici, daha rahatsız edici, daha hayat dolu bir şeyler istemek gerekirdi. Oksijene olan ihtiyaç gibiydi yeniliğe olan ihtiyaç da... Zamanın ruhunu yakalaman gerekirdi veya becerebiliyorsan zamanın ötesine geçmen. Ve darbeyi en umulmadık zamanda indirmeliydin. Muhabbetlerin ana konusu olmalıydın. Herkesin dilinde gezmeliydin. Burada. Şimdi. Yarın.

Kadın telefonu alıp açtı ve SIM kartını çıkararak başkasıyla değiştirdi. Telefonu yeniden açıp bir numara seçti. Bir erkek sesi telefona ilk çalışta cevap verdi.

"Hazır mı?" diye sordu adam.

"Henüz değil."

"Fazla bir şey bilmemesi gerektiğini unutma."

"Elbette unutmadım. Bu işi kuralları bilecek kadar uzun zamandır yapıyorum. Mümkün olduğunca az şey bilmeli. O zaman tepkileri gerçekçi olacaktır. Bizim ihtiyacımız olan da o gerçekçilik. Gerçek duygulara ihtiyacımız var."

"Ve karşılaşabileceği tehlikenin de farkında mısın, peki? Canı yanabilir. Hatta ölebilir de..."

"Bu riski göze almak zorundayız. Ayrıca her şey bittiğinde en kötü senaryo kurban olmak olmayabilir. Bir kurbanın ölümünün bir hikâyeye destek verdiğini gördüğüm de oldu."

SALLA SIMUKKA

Kahkahalar.

“Bana bu tür şeyler söylememelisin; alınabilirim.”

“Senin kara mizah anlayışına güveniyorum.”

“Benim içimde mizahın dışında kara olan başka hiçbir şey yok. Yani her şey plan dahilinde mi ilerliyor?”

“Evet.”

“Güzel. Şimdi kapatmalıyım. Tanrı seninle olsun.”

Kadın kendi kendine gülümseyerek telefonu kapadı. Artık Tanrı'nın lütfuna ihtiyacı yoktu; fakat diğer insanların olabiliirdi.

İnsanlar kahramanlara doymaz. Daima iyinin kötüye karşı zafer kazandığını görmek, duymak ve okumak isterler. Davut ve Golyat, İsa ve Şeytan, küçük Hobbitler ve güçlü Sauron. Kahramanın yenilemeyen hakkında gelişini, rakipsizi alt edişini, ölümsüzü katledişini yaşamak isterler. Dürüstlikle dolu korkusuz bir kahramanın müdahalesiyle imkânsızın mümkün kılındığı hikâyelere doymazlar.

Kahraman sempatik ve ulaşılabilir olmalı. Hem insanlara yakın hem de onlara göre biraz üstün olmalıdır. Savaşmalı ve çabalamalıdır. Zorlukla ve acıyla karşılaşmalıdır. Neredeyse yıkılmalı, böylelikle son savaş için daha da güçlenerek yeniden ayağa kalkmalıdır. Bir kahraman aynı zamanda hassas olmalıdır. Karşı gücün vurabileceği zayıf noktaları bulunmalıdır.

Hikâye için en az kahraman kadar, hatta belki de daha önemli biri varsa, o da rakibidir. Kötücül, güçlü, gizemli, acımasız ve sırtını zı ürpertecek kadar kötü. Bu türden bir kötülük insanların dikkatini mıknatıs gibi çeker. Kötünün varlığını inkâr etmek isteseler de zamanla büyülenirler.

Kötülüğü mideleri bulanana kadar oburca midelerine indirirler. Sonra da birilerinin gelip oluşan bulantıyı alıp götürmesini isterler. Bir kahraman isterler. Başarılı bir kahraman hikâyesi ikincil hasarlar olmadan olmaz. İnsanlar ölmelidir ki kurtulanlar çok daha değerli görünsün.

Efsaneyi ise sadece ölüm yaratabilir.

17 HAZİRAN CUMA,
SABAH ERKEN

Tavanda bir delik vardı. Hüzünlü ve görmeyen gözlerle Lumikki'ye bakıyordu. Lumikki de ona bakıyordu. Uykusu kaçmıştı. Sokak lambalarının sarı ışığı hostel pencerelerinin ince perdelerinden içeriye sızıyordu. Yakındaki bir parkta bir köpek havladı. Saat gecenin ikisiydi. Günün bunaltıcı sıcağı gece bile etkisini azaltmamış çarşafı terden sıırıslıklam olmuştu. Pencereyi açmak için kalktı. Camı, şişmiş pervazlarından kurtarabilmek için sertçe çekti ve pencere gıcırdayarak açıldı. Nemli gece havası, araba kornaları ve keskin fren sesleriyle kesintiye uğrayan trafiğin gürültüsüyle birlikte içeriye doldu. Bir otomobilin lastikleri patinaj yaptı. Bardan dönen eğlence düşkünü bir grup şarkı söylemeye başladı. Onların ahenksiz seslerinin arasından tek anlayabildiği Fransızca bir şeyler söyledikleriydi.

Lumikki pencere eşiğine yaslandı. Dışarıdaki hava içerideki kadar sıcak olsa da esinti tenindeki teri kurutmuştu. Duş almak istiyordu ama bu anlamsız olurdu; çünkü sabah tekrar

banyo yapması gerekecekti. Ayrıca öten su borularını harekete geçirerek hostelin yarısını da uyandırmak istemiyordu. Bir an aç olup olmadığını anlamaya çalıştı ama yemek yeme fikrini çabucak reddetti. Odada sadece bir önceki sabahdan kalan hamur işlerinden vardı. Lezzetli görünen ve farklı şekillerde yapıp satıldığı halde içlerinde birbirlerinden pek de farklı şeylerin olmadığı puf böreklerinden bazıları tatlı, bazıları da tuzluydu, ama hepsi yendikten sonra dilin üzerinde aynı yağ tabakasını bırakıyordu.

Onu uyandıran ya sıcak hava ya da kâbuslarından biriydi, belki ikisi de. Tenine sürtünen nemli çarşaflar kâbusu tetiklemiş olabilirlerdi. Yıllardır görmediği tanıdık bir kâbustu bu. Okula başladıktan sonra, okulda kendisine sataşanlarla ilgili rüyalar tanıdık olanların yerini almıştı, güneş doğduktan sonra bile devam eden, gerçek ve rüya birbirine karışana kadar art arda tekrar eden, ne zaman uyanık ne zaman uykuda olduğunu bilemediği kâbuslar. Bu seferki ise daha da öncelerden kalmaydı; korku nedir bilmediği yıllardan...

Lumikki rüyasında büyük bir aynanın karşısında duruyordu. Yaklaşık iki yaşlarındaki haliyle. Önceleri aynada sadece kendini ve içinde bulunduğu karanlık odayı gördü. Kolunu kaldırdı ve aynadaki yansıması da aynısını yaptı. Gülmüseddi. Yansıma da aynı şeyi yaptı. Sonra aynada arkasında bir kız beliriverdi. Kız ondan biraz daha büyüktü, ama ona benziyordu. Hatta üzerlerine aynı beyaz elbiseden giymişlerdi. Kız ellerini Lumikki'nin omuzlarına koydu. Elleri sıcak ve güven vericiydi. Sonra eğilip fısıldadı: "Du är min syster alltid och alltid och alltid." *Sen benim kardeşim olacaksın, sonsuza ve sonsuza kadar.*

Lumikki, ona döndü.

Neden iyi bir şeyle sonuçlanmayacağını bile bile, her seferinde arkasına bakıyordu ki? Rüyada o ana kadar kendini iyi hissetmişti. Üşümüyordu ama sonra soğuk hava hücum etti. Arkasında duran kimse yoktu. Karanlık odada yapayalnızdı. Dönüp tekrar aynaya baktı. Kız oradaydı. Saçlarını okşadı ve Lumikki, onun nazik dokunuşunu hissetti. Eline vurup kızın elinden kurtulmak istedi ama bunu yapmaya çalıştığı anda elleri havayla buluştu.

“Vill du inte leka med mig?” diye sordu, üzgün bir şekilde aynadaki kız. *Benimle oynamak istemiyor musun?*

Lumikki başını hızlıca iki yana salladı. Sadece kızın kaybolmasını istiyordu. Kız gerçek değildi ve Lumikki korkuyordu.

“Jag blir så ledsen,” dedi kız. *Buna çok üzüldüm.* Sonra ağlamaya başladı. Lumikki başka tarafa bakmak ve gözlerini sımsıkı yummak istedi. Ne var ki bakmaktan kendini alamıyordu. Kızın gözyaşlarını görmek istemediğini bilmesine rağmen kendini alamıyordu.

Gözyaşları kırmızıydı. Kızın yanaklarından süzülenler kocaman kan damlalarıydı ve çenesinden aşağı damlıyor, elbisesinde kırmızı çizgiler halinde lekeler bırakıyordu. Lumikki nihayet bakışlarını kaçırmayı başardığında aşağıya bakıp kendi elbisesinin artık beyaz renkte olmadığını gördü. O da kırmızı kan lekelerinden görünmüyordu. Sonra uyandı.

Lumikki kâbusun nereden geldiğini hiç anlamamıştı. Acaba küçükken kazara bir korku filmi sahnesine mi denk gelmişti? Yuvada veya çocuk bahçesinde kendinden büyük çocuklar ona bir hayalet hikâyesi falan mı anlatmışlardı?

Gerçi kâbusun neden şimdi geri döndüğü belliydi. Bunu anlamak için rüya tabiri uzmanı olmak gerekmiyordu. Rüyası

Lumikki ve Lenka'nın yansımalarıydı. Lenka'nın kardeşi olduğuna dair iddialarıydı. Paralellikler o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki onları duymamak için kulakları tıkamak bile yeterli olmazdı. Lumikki'yi ürperten şey yıllar sonra dönen kâbusu değildi. Titremesine neden olan, rüyanın sadece bir rüyadan ibaret olmayabileceği gerçeğiydi.

Aslına bakılırsa bu çok da anlamsızdı. Lenka'nın hikâyesi doğru olsa da –ki Lumikki, buna tamamen inanmaya hazır değildi, en azından henüz değildi– daha önce hiç tanışmamışlardı. O halde henüz okula bile başlamamış olan Lumikki'nin kardeşiyle aynanın önünde durduğu bir anısı olamazdı.

Önsezilerle ileriye görmenin mümkün olduğuna inanmıyordu. Bunlar ona göre saçma sapan şeylerdi. O halde bu sadece bir tesadüf olmalıydı veya istemeden kulak misafiri olduğu bir şeyden kaynaklanıyor olabilirdi. Belki anne babasından zaman zaman duyduğu birkaç kelime veya özenle gizlenmiş tartışmalardan duydukları, sonradan zihninde bir kâbusa dönüşecek belli belirsiz bir görüntü yaratmaya yeterli olmuştu. Akla en yakın açıklama bu gibi görünüyordu.

Lumikki gece havasını yavaş ve derin nefesler alarak içine çekti. Kâbusların verdiği gerginlik azalmıştı. Prag'ın gece havasında ümidin ve tutulmayan sözlerin kokusu vardı. Tarihin ve tozlu sokakların kokusu... Aynı anda hem tatlı hem tuzlu olabilen bir kokuydu bu. Trafiğe ve gecenin seslerine rağmen, pencereyi açık bırakıp uyumaya karar verdi. Tam pencereden uzaklaşıp yatağa yürüyordu ki kapısı sanki kırışlerinden ayrılacak derecede yumruklanmaya başladı.

Lumikki yataktaki çarşafı kapıp çıplak vücudunu sardı. Sonra kendini korumak için yakınında duran bir eşyayı silah

niyetine eline aldı. Bu, yarısına kadar dolu bir su şişesiydi. Bütün kasları gerilmiş halde gözlerini kapıya dikti. Davetsiz misafir kapıyı açacak olursa, kapıyı bir tekmeyle yüzüne geri kapatacak şekilde pozisyon aldı. İçeriye doğru açılan kapı onun lehine olabilirdi. Sürpriz unsuru ise daha da fazla...

Lumikki son derece sessiz bir şekilde bekledi. Bu, nasıl yapılacağını bildiği bir şeydi. Hatta bu işte ustaydı. Kapıya inen yumruklar bu kez daha da güçlendi. Lumikki iyi nişan alınmış bir su şişesi darbesinin de işe yarayacağını düşünüyordu; önce kapı, sonra şişe. Ayrıntılı saldırı planı bu şekildedeydi. Çok geçmeden kapının dışından sarhoş kahkahalar ve şarkı söyleme teşebbüsleri duyuldu.

"Partileri severiz! Partileri severiz! Haydi, dostum! Uyuma vakti değil!"

Lumikki'nin omuzları gevşedi. Şişeyi tutan eli yana düştü. Dışarıdakilerden evvel ne olduğunu çözmüştü.

"Ah, lanet olsun! Yanlış odaya geldik. Bu 206 değil, 208." Şen kalabalık bir sonraki kapıyı yumruklayıp tezahüratlarını tekrarlamak üzere uzaklaştı. Lumikki derin bir nefes alıp yatağa girdi. Dışarıdan ve koridordan gelen hengâmenin sesi şaşırtıcı şekilde gözkapaklarının ağırlaşmasını ve derin, rüyasız bir uykuya dalmasını sağladı.

Adam uyanıktı. Evde geri kalan herkesin uyuduğu, gece yarısından hemen sonraki birkaç saatte genellikle uyanık olurdu. Tıpkı sürüsü için nöbet tutan bir çoban gibi. En azından etrafındakiler böyle düşünüyordu ve haksız da sayılmazlardı. Onlar onun sürüsüydü ve yirmi yılı aşkın zamandır onları yetiştiriyor, onlara önderlik ediyordu. Sabırlı ve cefakârdı.

Adam defalarca kendi kendine yeterince beklerse ödölünü alacağını tekrarlamıştı.

Yumuşak adımlarla ve ses çıkarmadan odadan odaya yürüdü. Odalar toz ve küf kokuyordu; uyuyan insanların nefesleri ve rüyalarıyla doluydu. Huzurla uyuyan yüzlere baktı. Birinin ağzı açık, bir diğeri sanki uzun zamandır kayıp sevgilisi gibi yastığa sarılmış halde uyuyordu ama erkekler de dahil hepsi küçük ve kırılgan görünüyorlardı. Uzanıp dokunabileceği kelebekler gibiydiler. Onları ezmeye, iğnelerle delmeye, koleksiyonun bir parçası haline getirmeye, kanatlarını koparmaya veya dumanlar içinde boğup oksijenlerini almaya gücü yeterdi. Hayatları onun ellerindeydi.

17 HAZİRAN CUMA

Jiří Hašek iki portakalı sıkıp suyunu bir dikişte içti. Taze ve tatlı aroma ağzına yayıldı, vitaminin damarlarına ulaşır ona zindelik kazandırışını bütün hücrelerinde hissetti. Pencereden sabah telaşına uyanan şehri izlerken günün bunaltıcı olacağını tahmin etti. Gökyüzünü kar beyazı bir bulut tabakası kaplasa da yakıcı güneşin etkisini pek fazla engelleyemiyordu.

Jiří çatı katındaki dairesinde oturmuş, portakal suyu içişinin dışarıdan birine nasıl görüneceğini düşünerek kendi kendine gülümsedi. Yakışıklılığı, klasik kesim koyu renk saçları, boru paça pantolonu ve beyaz yakalı gömleğiyle bir reklam afişinden fırlamış gibi görünüyordu. Başarının ve zindeliğin bedenlenmiş haliydi sanki.

Jiří neredeyse yüksek sesle güldü. Topu topu yirmi beş yaşındaydı ve hayallerinin işine sahipti. Her şey tepelere doğru gidecek bir kariyeri gösteriyordu. Alanında zirveye kolaylıkla çıkabilecek araştırmacı bir televizyon muhabiriydi. Otuz

yaşına gelmeden kendi programını yapabilirdi. Ciddi bir ilişkisi yoktu, ama bu seçenek eksikliğinden kaynaklanmıyordu, sadece kişisel bir tercihti. Jişi henüz ciddi bir ilişkinin içine girmek istemiyordu. Flört etmek, maceradan maceraya koşmak, dünyanın sunacağı çeşitliliğin zevkine varmak istiyordu. Kafasındaki ilginç ve heyecan verici kadını bulur bulmaz, birkaç sene içinde kendine bir yuva kurabilirdi.

Jiři Hašek hayalini dolu dolu yaşıyor ve utanıp sıkılmadan her anının keyfini çıkarıyordu. Pozisyonunu veya yaşadığı bu hayatı hak edip etmediğinden çok emin değildi; fakat bunun için özür dileyecek hali de yoktu.

Jişi beş kardeşin en küçüğüydü, kendini savunmayı ve karşısına çıkan şekerlemelerin tadına bakmayı öğrenmişti. Hiçbir zaman parlak bir öğrenci olmasa da daima bilgiye açtı, başarılı olmasına yardımcı olacak bilgiye ulaşmanın püf noktalarını daima arayıp bulurdu. Bazen bu bilgi ona yardımcı ama başkalarına zarar verici olabiliyordu. Jişi tarih öğretmeniyle matematik öğretmenin arasındaki ilişkiyi öğrendiğinde –bu ilişki, ipuçları yakaladığı ve onlar için yanlış, kendisi için doğru zamanda fotokopi odasının kapısını açtığı anda doğruluğunu ortaya koyduğu bir şeydi– bir an bile tereddüt etmemişti. Tarih dersinden de, matematik dersinden de daha yüksek notlar talep etmiş ve elbette bu isteğine ulaşmıştı.

Doğru bilgi normal şartlarda kapalı kalacak olan kapıları açmaya yarıyordu. Jişi haberin kokusunu aldığını fark edince, gazeteci olmaya karar verdi.

Şu an üzerinde çalıştığı hikâyeyi düşündü. Vücudundan bir heyecan dalgasının geçtiğini fark etti. Olağanüstü olacaktı. Onun için bu büyük fırsattı. Bu hikâyeyi patlatır patlatmaz herkes onun ismini öğrenmiş olacaktı.

Üzerinde çalışmak zorunda kaldığı yavan hikâyelerden tamamen farklıydı. Hükümet karşıtı protestolar... Euro krizinin sokaktaki insanda yarattığı etki... Mağaza sahiplerinin gözünden gıda fiyatlarındaki artış... Tarihi binaların restorasyonundaki mimari yanlışlar... Jişi daima patronlarının ondan istediği hikâyeler üzerinde çalışmıştı. Olaylara o ana dek kimse-
nin aklına gelmemiş olan yönlerden ve hatasız bakış açıları geliştirerek bakmaya gayret etmişti. Ne var ki hiçbir hikâye için bu seferki kadar heyecanlanmamıştı. Bu seferki önemliydi. Yürek parçalayıcıydı. Ana unsuru insandı. Şok ediciydi ve ortaya çıkarılmaya değerdi.

Jişi göstermelik iş yapmazdı. Bilgi açlığı kadar dünyanın geri kalanından önde olma arzusuyla beslendiğinin farkındaydı. Evet, o bir kahraman olmak istiyordu. Arka planda kalan, gerçek ortaya çıktığı sürece tatmin olabilen iş manyaklarından değildi. Jişi fark edilmek istiyordu. Şöhret ve övgü istiyordu. İsminin ve yüzünün en az anlatacağı hikâye kadar hatırlanmasını istiyordu. Ne var ki Jişi için gerçek ve şöhret birbirinden ayrı şeyler değildi. Bir madalyonun iki farklı yüzüydü. Gerçekleri anlatmak şöhret getirirdi ve ondaki şöhret arzusu gerçeği ortaya çıkarmak için çalışma motivasyonunu arttırıyordu.

Jişi hayatında ilk kez gerçek bir değeri olan ve geniş bir izleyici kitlesinin dikkatini çeken bir hikâye üzerinde çalışıyordu. Kilise bölgesi kayıtları ve ailelerin geçmişlerini inceleyerek aylarını geçirmişti. Polis raporlarını tetkik etmiş, ipuçlarını ve tutarsızlıkları araştırmıştı. İsimlerini kullanmasına veya yüzlerini göstermesine izin veremeyecek kadar korkmuş olan insanlarla görüşmeler yapmıştı. Jişi elindeki malzemenin tehlikeli ve bu nedenle de değerli olduğunun farkındaydı. Kimilerine göre ilahiydi, ona göre ise şeytani.

Şimdi Jişi'nin kelimenin tam anlamıyla karanlığın kalbine yakınlaşmasına ramak kalmıştı. Anlaşılmayacak bulanık bir silüet halinde ve dijital olarak değiştirilmiş bir sesle de olsa, kameralara konuşmaya razı olacak birini bulması gerekiyordu. Ve olayları kendi gözleriyle görmesi...

Sıcaklık bunaltıcıydı. Gökyüzündeki hareketlenmeler, hatta muhtemel bir fırtınanın habercisiydi; fakat buna benzer bir işaret yoktu gökyüzünde.

Jişi kollarını uzatıp takım elbisesinin ceketini giydi. Piyasadaki en ince dizüstü bilgisayarının ve kalem kâğıdın bulunduğu yeni siyah sırt çantasını omuzuna astı. Küçük bir defter ile bir kalem, ihtiyacı olan inandırıcılığı ve güven ortamını sağladığını bazı röportajlar sırasında öğrenmişti. Klavyede bir şeyler yazmanın görüşme yaptığı kişiyle arasına mesafe koyduğunu düşünüyordu. Doğru bir şekilde ve gerçek anlamda hazır görünmeyi bilmek gerekiyordu. Karşınızdaki kişiyi zor duruma sokamaz ve fazla hevesli görünemezsiniz. Sabırla dinlemeyi bilmek önemliydi. Doğru soruları sormalı ve ilgili olmalıydınız, asla sırnaşık değil.

İyi bir röportaj yapmanın kuralları, bir kadını tavlamakla hemen hemen aynıydı. Jişi bir şarkı mırıldanmaya başladı. Melodi, Carly Rae Jepsen'in rahatsız edici şekilde akla takılan şarkısı "Call Me Maybe"siydi.

Belki gün bittiğinde bir sokak kafesine oturup biraz gevşer, buz gibi soğuk birayı mideye indirirken kıkırdayan turist kızları izleyip farklı röportaj tekniklerini kullanarak onlara neler söyletebileceğini keşfederdi. Jişi bugün hikâyesinde ciddi bir aşama kaydederse bunu yapacağına dair kendi kendine söz verdi.

Kurallar emniyeti de beraberinde getirir. Kurallar yuvayı yaratan şeydir. Kurallar bir ailenin çalışmasını sağlar. Kurallar olmadan arzularımızın akıntısına kapılırız, yaşamlarımız karanlığa ve kaosa sürüklenir. Bu yüzden kurallara ihtiyacımız var. Kurallar bizim koruyucu meleklerimizdir.

En önemli kural şudur: Aile kutsaldır. Aile işi kutsaldır. Aile işi dışarıdakileri ilgilendirmez. Aile işi hakkında konuşulmaz. Kuralımız sessizliktir. Eğer biri aile içi işleri sorarsa, hiçbir şekilde cevap vermeyiz.

Bu yüzden biliriz ki bu en önemli kuralı bozan ve Kutsal Aile'ye karşı hata yapan kişi cezasız kalmaz. Fazla konuşan kişiyi sustururuz. Kutsal beyazlığı kirletmeye yeltenen bütün sözleri engelleriz.

Eğer biri konuşursa, hepimiz tehlikeye gireriz.

Bir kişinin isteği ailenin isteğinden daha ağır basamaz.

Lumikki önceleri bu görüntüye alışacağını, her zaman nefesinin böyle kesilmeyeceğini düşünmüştü, ama yanılıyordu. Prag yukarıdan daima büyüleyici görünüyordu. Elbette görüşünüz ufka kadar giden manzarayı tarayabildiğinde, her şey yüksekte daha güzel görünürdü. Bir gün pencere-leri şehre bakan bir evde yaşamayı hayal etti. Hangi şehir olacağını henüz bilemiyordu. Prag'da geçirdiği günlerde bu şehrin Finlandiya'da olmasının şart olmadığını düşünmeye başlamıştı. Orta Avrupa çok daha çekici bir seçenektir. Burada sokaklardayken tarihi çok farklı bir şekilde hissedebilmek mümkündür. İnsanlar daha rahat adım atıyorlardı ve kalabalığa karışıp gizlenmek daha kolaydı.

Lumikki için Vyšehrad, Prag'daki en güzel yerlerden biriydi. Lenka'nın buluşmak için burayı seçmesi onu artık rahatsız etmiyordu. Tepe, turist kalabalığını şehir merkezi ya da Prag kalesi kadar çekmiyordu. Trafik gürültüsü yoktu. Burası huzurlu, rahat ve yemyeşildi. Lumikki güneşten ısınmış tahta

bir banka oturup ciğerlerini tertemiz havayla doldurdu. Gözlerini kapadı. Ona kalsa zaman şu anda durabilirdi. Hiçbir yere gitmeden, hiç kimseye ihtiyaç duymadan düşüncelerini kontrol altında tutabileceği sürece yalnızca burada, yazın ortasında kalabilirdi. Saatler geçip gidebilir, gün akşama, akşam geceye dönebilirdi. Lumikki uykuya dalabilir, sonra hiç eskimeyen, hatta daima bulunacak yeni ayrıntılar sunan bu manzaraya tekrar tekrar bakmak için yeniden uyanabilirdi.

Lumikki, Lenka'nın geldiğini daha çakıl taşlı yolda ayak seslerinin gıcirtısı duyulmadan hissetti. Bir önceki sefer olduğu gibi karmakarışık bir şeyler kokuyordu, ama şimdi keskin bir koku daha eklenmişti. Ter kokusu muydu bu? O da vardı, böyle sıcak günlerde terlemek kolay oluyordu. Ama bu kadar ağır kokmazdı. Hayır, bu başka bir şeydi.

Lenka korku kokuyordu.

Lumikki'nin yanına oturdu. Lumikki gözlerini kapalı tutmaya devam etti ve Lenka bir süre hiçbir şey demedi. Kendini nasıl hissettiğini tartmaya çalıştı. Kendini kız kardeşinin yanında oturuyor gibi mi hissediyordu? Bu insan ona daha derin bir anlamda tanıdık geliyor muydu? Yan yana sessizce oturmak kolay ve doğal mıydı?

Hayır.

Lenka korkmuştu ve endişeliydi. Lumikki gergindi. Gerçi bundan bir sonuç çıkaramayacağını da biliyordu. Bu yalnızca ikinci görüşmeleriydi. Ve Lumikki aslında genetik bir bağ hissedebilmesi gerektiğine de inanmıyordu. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın her ikisi de birbirlerine yabancıydılar.

Lumikki'nin hayatında kendisine anında yakın hissettiği tek bir kişi olmuştu ve bunun olmuş olmasına da halen şaşıırıyordu.

"Gelip gelmeyeceğinden emin değildim," diyerek söze başladı Lenka.

Lumikki gözlerini açtı. Uzun gelen birkaç saniye süresince güneş çok fazla parlak geldi.

"Tabii ki geldim," dedi.

Lumikki genellikle kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmamak için elinden geleni yapardı. Gerçi bu konu onu ilgilendiriyordu. En azından herhangi başka bir şey kadar...

"Artık sana ailemden bahsetmeliyim," dedi Lenka.

Her kelimesinde tereddüt vardı, sanki bunları söylemek hoş değilmiş ya da ona acı verecekmiş gibi. Sanki konuştuğu ağzını yakan bir şeyler varmış gibi. Etrafı bir gün öncekinden daha fazla kontrol ediyordu. Lumikki'nin aklına bir tilki veya bir avcının her an kendisine saldırmasını bekleyen ya da bir tuzağa düşmekten korkan ürkek bir tavşan geldi. Tavşanın ayağına aniden inen bir kapan ve beyaz postuna damlayan kanı hayal etti. Rüyasını hatırlayıp ürperdi.

"Annem öldüğünde ilk kez Prag'da akrabalarım olduğunu öğrendim. Annem onlardan hiç bahsetmezdi. Nedenini anlayamıyorum. Onlar iyi insanlar."

Yine aynı kelimeler. "İyi insanlar." Bir şekilde Lumikki'ye garip geliyordu; fakat nedenini tam olarak saptayamıyordu.

"Onları nasıl buldun?" diye sordu Lumikki. Lenka başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Ben bulmadım. Onlar beni buldu. Kazadan sonra yanıma gelip benimle ilgileneceklerini ve her şeyi halledeceklerini söylediler. Ve öyle de yaptılar. Annemin cenazesıyla ilgili düzenlemelerle ve resmi işlerle ilgilendiler. Ev sahibimizle, vergi memurlarıyla ve aramanın benim aklıma bile gelmeye-

ceği diğer yerlerle bağlantı kurdular. Onlarsız hayatta kalamazdım. Onlar benim hayatımı kurtardılar.”

Lenka'nın gülümsemesi Lumikki'yi de sanki öbür dünyadanmışçasına etkileyen ve tuhaf bir ışıkla aydınlanan ruhani bir gülümsemeye dönüştü. Lenka'nın böyle bir tecrübeden sonra kendini neden kurtarılmış gibi hissettiği açıktı. Annesi öldüğünde Lumikki'nin şu anki yaşından birkaç yaş daha küçüktü. Lumikki on beş yaşındayken aniden anne ve babasını kaybetse kendini nasıl hissedeceğini düşündü. Birileri gelip her şeyle ilgileneceğine söz verse kendini nasıl hissedeceğini düşündü. Muhtemelen o da sonunda bu kişilere hayranlık duyardı. En azından bir süreliğine.

“Bunlar bir çift mi yoksa?” diye sordu Lumikki. Lenka'nın kaç kişiden bahsettiğinden emin değildi.

“Hayır, onlar...”

Lenka cümlesini tamamlayamadı. Lumikki, Lenka'nın parlak gülümsemesinin bir panik ifadesine dönüştüğünü fark etti. Lenka, arkasına doğru bakıyordu. Lumikki, onun baktığı yeri görmek için döndüğünde koyu renk gözlüklü ve beyaz keten takım elbiseli, sakallı bir adam gördü. Adamı daha fazla incelemeye vakit bulamadı; çünkü Lenka aniden omuzunu sıkıca tutarak ayağa kalktı ve onu sertçe çekti.

“Kaç!” diye tısladı Lenka, Lumikki'nin kulağına ve koşmaya başladı.

Lumikki durumu sorgulayarak vakit kaybetmedi. Kalenin merkezindeki St. Peter ve St. Paul kiliselerine doğru Arnavut kaldırım sokaklarda Lenka'nın peşi sıra koştu. Ayaklarının altındaki yuvarlak taşlar tehlikeliydi. Lumikki defalarca dengeğini kaybedip düşecek gibi oldu. Bir ara hızlıca arkasına baktı, görünürde onları kovalayan kimse yoktu. Genç kız şaşkıncı

SALLA SIMUKKA

derecede hızlı koşuyordu, Lumikki ona yetişmek için zorlanıyordu. Lenka, sanki kaçmaya alışkınmış gibi koşuyordu. Nihayet kiliseye geldiklerinde durdu. Soluk soluğa kalmıştı. Gözlerinde büyük bir panik hissi okunuyordu.

“O değildi herhalde,” dedi Lenka. “O olsa arkamızdan gelirdi. Belki de başkasıydı. Güneş gözlüklerinden dolayı tam anlayamadım.”

Lumikki şaşkına dönmüştü.

“Bir dahaki çılgın koşumuzdan önce neler olduğunu bilmek hoş olurdu,” dedi.

Lenka alnındaki ter damlalarını sildi.

“Tehlikede değiliz. Ben sadece bu şekilde öğrenmesini istemedim. Anlamakta zorlanırdı. Ama o değildi zaten, o yüzden...”

Lenka sanki o orada değilmiş gibi kendi kendine konuşuyordu. Lumikki sinirlenmeye başlamıştı. Lenka’nın ruh hali o kadar hızlı değişiyordu ki ayak uydurmak imkânsızdı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Lumikki aniden.

Ve işe yaradı. Lenka doğrulup şimdiki zamana döndü.

“Belki de seni aileyle tanıştırmalıyım. Açık olmak en iyi çözüm. Onlar ne yapacaklarını bilirler.”

Lumikki bu fikrin hoşuna gidip gitmediğinden emin olmadı.

Ev yaz gününün parlak ışığında bile karanlık ve kasvetli görünüyordu. Bir kulesi olan üç katlı, eski ahşap bir evdi. Aslına bakılırsa Tuulikki Pietilä'm model Moomin evine şaşırtıcı derecede benziyordu. Moomin hikâyeleri veya Moominworld eğlence parkının Japon çizgi film versiyonundan basit, konik bir bina değildi, bu daha çok pencereleri ve balkonlarıyla Lumikki'nin Tampere Şehir Kütüphanesi'nde çocukken gittiği Moomin Müzesi'nde her ayrıntıyı incelemekten keyif aldığı biçimsiz ve köşeli modele benziyordu.

Ne var ki Moomin evinin gizemli koridorları ve umulmadık köşeleri hayal gücünü harekete geçirirken, Lenka'nın ailesinin evi tuhaf bir şekilde hüzünlü görünüyordu. Bunun sebebi muhtemelen evin içinde bulunduğu kötü durumdu: Dökülmüş boyası, paslanmış olukları, çökmek üzere olan balkonları ve bazıları çatlamış, temizlenmemiş pencereleri vardı. Ev o kadar kullanılmaz haldeydi ki Finlandiya'da olsa çoktan istimlak edilirdi. Fazla büyümüş sarmaşıklar duvarlardan ça-

tıya kadar tırmanmıştı. Ev muhtemelen bir zamanlar fildişi rengindeydi, ama şimdi daha karmaşık bir griydi.

Bahçeyle de kimse ilgilenmemiş gibi görünüyordu. Çimenler kısaydı, sarı renkliydi ve yer yer ölmüşlerdi. Dekoratif tek unsur ön patikadaki bir dizi beyaz gül fidanıydı. Hatta gül yapraklarının bazılarının rengi solmuş, başları eğilmişti. Bahçenin arkasında Lumikki'nin varoluş amacını pek anlayamadığı küçük taş bir bina vardı. Yüklük olamayacak kadar küçüktü ve müştemilat gibi de görünmüyordu.

Evin veya bahçenin misafirperver hiçbir yanı yoktu. Evi ve bahçeyi çevreleyen yüksek, tehditkâr siyah demir çit, sivri uçlarıyla aynı mesajı perçinliyordu sanki: Tırmanmayı bile deneme. Ana giriş kapısı büyük, ağır ve kilitliydi.

Ev kesinlikle şehir merkezinde yer almıyordu. Lenka ve Lumikki önce metroya sonra otobüse binmiş ve ardından da eve varabilmek için uzunca bir süre yürümüşlerdi. En basit deyişle, ücra bir köşede idi. Bölgede yerleşim alanı da yoktu.

Lenka, Lumikki'ye tereddütle baktı.

“Benim kardeşim olduğuna inanıyor musun?” diye sordu. Lumikki huzursuzdu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi dürüstçe. “Söylediğin her şey kulağa olası geliyor ve birçok şeyi de açıklıyor, ne var ki...”

“Eğer inanmıyorsan gelip aileyle tanışamazsın,” dedi Lenka, Lumikki'nin sözünü sert bir şekilde keserek.

Bu da ne demekti böyle? Lumikki'yi buraya kadar boşuna mı getirmişti?

“Bu kapıdan sadece akrabaların geçmesi gibi bir kuralımız var,” diye açıkladı Lenka. “Ve bu kesin bir kural.”

Lenka'nın bakışları sanki içinde eksik olan özgüveni aniden buluvermiş gibi şaşırtıcı derecede ısrarlıydı. Sanki evine

yaklaşmış olması ona daha dik durma, daha kararlı bir tonda konuşma gücü veriyormuş gibiydi.

Lumikki cevabını düşündü. Lenka'nın hikâyesine hiç inanmadığını söylese yalan olurdu. Bir defada özümsemek için biraz fazlaydı. Hayatında gerçek gibi görünen o kadar çok yalan duymuştu ki her şeye tedbirli yaklaşmaya mecbur kalmıştı. İnsanların nazikçe gülümseyip arkadaşlıkları üzerine yeminler ederken hemen ardından yüze tükürebildiklerini öğrenmişti.

Okuldaki zorbalar da ona eğer istediklerini yaparsa, şiddet ve aşağılamanın sona ereceğini defalarca söylemişlerdi. Ancak hiç de öyle olmamıştı. Başka öğrencileri de planlarına dahil etmiş, Lumikki'ye her türlü şey hakkında yalan söylemeye onları teşvik etmişlerdi. Lumikki'nin bir başka tuzağa düştüğünü fark ettiğindeki aşağılanma anları aklına kazınmıştı.

Doğruluğunu kendin kanıtlayamadığın şeylere inanma.

Evin kirli pencereleri Lumikki'ye yorgun gözler gibi bakıyorlardı. Güneşin neredeyse rahatsız edici derecede ısıttığı demir kapıya dokundu. Ailesinin sırrına daha önce hiç olmadığı kadar yaklaştığını hissediyordu. Eğer şimdi Lenka'ya kardeşi olduğuna inanmadığını söylerse, gerçeği ortaya çıkarma şansını tamamen kayıp mı edecekti?

"Ben..." diyerek söze başladı Lumikki ama ikinci kat penceresinde bir adamın belirip kendisine ve Lenka'ya baktığını görünce aniden durdu. Adam elli yaşlarında, dar omuzlu ve ufak tefekti. Alnında derin çizgiler taşıyordu ve koyu renk gözleri kızgın bakıyordu. Lumikki irkildi. Lenka, onun bakışlarını takip edip baktığı yöne döndüğünde adam çabucak içeri

girdi. Lenka çantasından kapının anahtarını çıkardı. Anahtarı Lumikki'nin cevabını bekleyerek elinde hoplattı.

Tam o sırada kapı ardına kadar açıldı ve altmış yaşlarında, üzerinde Lenka'ninkiler gibi açık renk keten takım olan bir kadın dışarı çıktı. Uzun, sade bir etek ve uzun kollu bir gömlek giyiyordu. Kırılmış saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Daha yanlarına bile gelmeden hızlı, telaşlı ve Çekçe, Lenka'yla konuşmaya başladı. Ara ara gözlerinde pencerede beliren adaminkilerle aynı, düşmanca bir ifadeyle Lumikki'ye bakıyordu. Lenka cevap vermeye çabaladı, Lumikki, onun ses tonundan kendisini savunmaya ve açıklama yapmaya çalıştığını anladı. Lumikki'nin elini yakalayıp kadına aynı et ve kandan olduklarını göstermeye çalışır gibi havaya kaldırdı. Lumikki elini çekmek istedi. Tutsak bir piyon olmaktan nefret ederdi.

Yaşlı kadın yumuşamadı. Sesini yükseltti. Kadın kapıyı açıp Lenka'yı kolundan öyle sert bir şekilde yakaladı ki genç kız acıyla bağırıp Lumikki'nin elini bırakmak zorunda kaldı.

"Bugün gelemezsin," diye fısıldadı Lenka, Lumikki'ye. Lumikki o kadarını anlamıştı. Bu karşılama soğuk değil, düpedüz buz gibiydi.

Kadın, Lenka'yı içeriye sürükledikten sonra kapıyı Lumikki'nin suratına kapadı. Sonra da ateş eder gibi bir el hareketi yapıp tıslayarak kulağa sadece sesli harflerden oluşuyormuş gibi gelen bir şeyler söyledi. Daha azı da yeterli olurdu, zira Lumikki istenmediğini anlamıştı.

Lenka uysallıkla başını eğerken kadın kolunu bırakmadan onu iç kapıya doğru götürdü. Lenka birden azarlanmış ve bir de üzerine ceza alacağını bilen küçük bir kız gibi göründü.

Arkasına dönüp bakmadı. Lumikki ürperdi. Bu çok tuhaf bir şeydi. Neden koskoca bir kız tek bir itiraz kelimesi sarf etmeden kendisine bu şekilde davranılmasına müsaade ediyordu ki? Zaten Lenka'nın yirmi yaşında bir kız gibi davranmadığı çok belliydi; fakat böyle koşulsuz bir teslimiyet kadının onun üzerindeki mantık dışı etkisinin derecesini gösteriyordu.

Lumikki insanların baskı altına alındıklarını görmeye dayanamıyordu. Savaşçı ruhu anında etkisini göstermeye başlamıştı. Kadının bütün Nordik lisanlarında uzman olmadığını umut ederek Lenka'nın ardından seslendi. "I morgon klockan sjutton i slottets trädgård!" *Yarın beşte şatonun bahçesinde.*

Lenka yine arkasına dönüp bakmadı ama Lumikki, onun duruşunun bir parça dikleştiğini fark etti. Onu duymuştu. Kapının yüzüne kapanmasının ardından Lumikki birkaç saniye daha orada durup binaya baktı. Bina ilk bakıştaki kadar itici görünüyordu. Lumikki, Prag'daki kalış süresi bitmeden bu kapıdan içeri girip bu evin sırlarını öğrenmeye karar verdi.

18 HAZİRAN CUMARTESİ,
SABAH ERKEN

Lumikki arkadan omuzlarına değen elleri hissetti. Kıpırdamamalıydı, ses çıkarmamalıydı. Bu onların "Olmadığın Gibi Davran" adlı oyunlarıydı. Oyunun amacı arkaya dönmekten mümkün olduğunca uzun bir süre sessiz ve hareketsiz kalabilmektir. Sizi yönlendiren diğer kişinin hareketlerini takip edebildiniz, ama kendi kendinize ilerleyemezsiniz. Ta ki daha fazla dayanamayıp oyunu kaybedene dek.

Sıcacık eller omuzlarını okşadı. Yavaşça kollarına ve oradan da sırtına kaydı. Lumikki şimdi ensesini okşayan ellerin hareketini takip ederken bir sıcaklık hissetti. Sıcak ve soğuk dalgalar Lumikki'nin sırtına hücum ediyordu sanki. Arkasını dönme isteği baş göstermişti ama hareketsiz durmaya gayret etti. Dudaklar Lumikki'nin boynunda dolaşırken ürpermeler ılık bir hisse dönüştü. Dudaklarından arzulu bir inilti dökülecek gibi olduysa da dişlerini sıkıp sessiz kaldı.

Dudaklar tüy gibi, işkence edici dokunuşlarıyla Lumikki'nin boynunda kalırken, eller yan tarafına doğru hareket etti.

Parmaklar aniden bluzunun eteğinden içeri dalıp göbeğine geldiğinde hangi yöne gideceğine karar vermeye çalışır gibi durdu.

Devam et, diyerek yalvarmak istedi Lumikki. Yukarı veya aşağı. Devam ettiğin sürece ne tarafa olduğu fark etmez.

Bir sürelik duraksamanın ardından, eller yukarı çıkıp Lumikki'nin çıplak göğüslerini buldu. Aynı anda boynundaki dokunuşlar küçük ısınlara dönüştü. Lumikki oyuna devam edebilmek için mücadele etmek zorunda kaldı. Henüz teslim olmak istemiyordu. Ne kadar uzun süre dayanırsa, o kadar duygu dolu olacağını biliyordu.

Avuç içleri önce göğüslerinin kenarlarını okşadı, sonra da hızlı hızlı masaj yapmaya. Parmaklar, Lumikki'nin duygularını belli eden sertleşmiş göğüs uçlarıyla buluştu. Ensesinde hareket eden dudaklar, boynunun kenarlarını öpüp emerek ve dişleyerek Lumikki'nin bedenini parlak, ateşli bir arzuyla sanki eriyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Tek el göğsünde kalırken diğeri karnından ve oradan da iç çamaşırının kenarından bacaklarının arasına kayd. Lumikki iniltisi dudaklarından döküldüğü anda kaybedeceğini biliyordu.

Ne kadar da keyifli bir mağlubiyetti bu.

Lumikki ter içinde uyandı. Saate baktı: 03.02. Üzerindeki çarşaf ıslanmıştı, Lumikki, onu yana doğru savurdu. Bunun pek de faydası olmamıştı. Gecenin bunaltıcı sıcaklığı ve rüyasının artçı etkileri onu kısıvrak yakalamıştı. Niçin bitmek bilmiyordu? Niçin geçmiyordu? Lumikki havayı çok fazla umursamıyordu. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Ancak bu kalp ağrısı niçin geçmiyordu? Niçin bu rüyalar ona işkence ediyordu? Niçin bu özlem anlamsız olmasına rağmen rüya-

larında onu inletiyordu? Üzerinden bir yıl geçmişti ve ilişkisi sadece bir yaz sürmüştü. Tek bir yazın hatırasının şimdiye dek silinmesi gerekmez miydi? En azından daha uzak ve dayanması daha kolay hale dönüşmesi gerekmez miydi?

Yaz mevsimi kapıyı çalıp içeri süzülürken ve havayı ısıttığında, bu duygular daha da şiddetlenmişti. Anıları canlanmaya başlamıştı. Çıplak kollarındaki esinti o akşamları hatırlatıyordu. Güneş onu sevdiğinin bakışları gibi yakıyordu. Yaz mevsimiyle tekrar uyanan bedeni, bir yıl önce her gün hissettiği o dokunuşu özlüyordu.

Birlikte yaşanması zor bir duyguydu özlem. İzin istemiyordu. Yere ve zamana bakmıyordu. Talepkâr ve eziciydi; ağgözlü ve bencildi. Düşünceleri ya gölgeliyor ya da onları daha parlak, daha keskin hale getiriyordu. Özlem koşulsuz bir teslimiyet talep ediyordu. Lumikki onunla savaşılmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Özlemek istemiyordu ama yine de özlem duyuyordu. Hatırlamak istemiyordu ama rüyaları ve bedeni unutmuyor, ona sürekli hatırlatıyordu.

Özlem fizikseldi. Sarhoş ediciydi. Midesinde hissettiği şiddetli bir burulmaydı. Onda yatakta kendi kendisine sarılma isteği uyandırıyor. Özlemi okşama, dokunma, sevme arzusuyla dolu parmak uçlarında hissediyordu. Bu özlem hissinden yerinde duramayan parmakları ceketinin fermuarında dolanıyor, kapüşonunun iplerinde geziniyor, eline geçen her küçük şeyle oyalanıyordu. Dudaklarını aynı özlemle ısıyor, çatlatıyor, hatta kanatıyordu. Budalalık ettiğinin farkındaydı. Özleminin anlamsız olduğunu biliyordu.

Ben var olmayan toprakları özlüyorum.

Yapacak bir şey yoktu. Lumikki olmayan ve ulaşamaya-çağı bir şeyin özlemini duyuyordu. Onun olmayı istemeyen,

onun olamayacağını iddia eden bir insanı özlüyordu. Hayatından çıkıp giden ve arkasına bile dönüp bakmayan bir insanı... Olmayan bir şey için özlem duymanın ne anlamı vardı? Lumikki yakınlığı, güveni ve paylaşmayı özlüyordu. Oysa özlediği bu insanın bu şeyleri artık ona veremeyeceğini veya hiç vermemiş olduğunu acı bir netlikle anlamış olması gerekiyordu.

Genç kız sadece öyle olduğunu varsaymıştı. Öyle olduğunu hayal etmişti. Öyle olmasını istemişti.

Blaze? Lumikki, onun adını sorduğunda verdiği cevap bu olmuştu. "Bana herkes Blaze der."

"Herkes mi?"

"Herkes."

Demek isim meselesi halledilmişti. Ayrıca bu ad ona gerçek adından daha çok yakışıyordu. "Gerçek" denen şey ne demekse artık! Basit ve anlaşılır da değildi. Blaze, "Alev" anlamına geldiği için onunla tamamen örtüşüyordu. Alev. Yani ateşli, yanan, hep hareket halinde, canlı, biçim değiştiren, ısıtan, kavurucu, seyretmesi güzel ve aynı zamanda belli belirsiz bir tehlike hissi uyandıran.

Lumikki ilk randevularında, "Şimdi bana kimsenin göremeyeceği bir yerde bir de alev şeklinde dövmen olduğunu söyleme," diye takılmıştı.

"Daha da beteri..."

"Hayır."

"Evet, bir grup alev topu."

Blaze kahve fincanının üzerinden dikkatle Lumikki'ye baktı. Buz mavisi gözlerinden fışkıran bakış öyle yoğundu ki Lumikki sebepsiz yere kızardığını hissetti. Dövmeleri göre-

mediğine göre onların Blaze'in vücudunun neresinde olduklarını merak etmeye başlamış olmasının dışında kızarması için bir sebep yoktu. Kolsuz tişörtü kollarını açıkta bırakıyordu. Dövmeleri sırtında veya göbeğinde olabilir miydi?

Blaze tek kelime etmeden gülümsedi.

"Yine ne oldu?" diye sordu Lumikki dayanamayıp.

"Yüzündeki ifade."

Lumikki yanaklarındaki sıcaklığın arttığını hissetti. Bu durum onu rahatsız etse de engel olamıyordu.

Blaze masanın üzerine eğilip onları görebilmesi için boyunu eğdi. Lumikki hemen anladı.

"İkizler takımyıldızı," dedi.

Blaze geriye yaslanıp şaşkınlıkla ona baktı.

"Nereden bildin?"

"En sevdiğim takımyıldızı," diye cevap verdi Lumikki.

Bunun üzerine her ikisi de sessizleştiler. Sanki garip bir önsezi usulca gelmiş, şu an, orada özel bir şeyler olduğunu söylüyordu. Ve bu sadece her ikisinin de büyük boy sade kahve içmeleri, her ikisinin de kırmızı bez spor ayakkabı giymiş olmaları veya her ikisinin de aynı takımyıldızından hoşlanmaları değildi. Lumikki o anda Blaze'in onu daha konuşmadan anlayabilecek bir insan olduğunu sezmişti. Hayatında böyle hissettiği ilk kişiydi o.

Lumikki haklı çıktı.

Onu adeta soluksuz bırakan derin, yoğun bir ilişkiye doğru yelken açmanın bütün aşamalarını bir çırpıda geride bıraktılar. Eğer zamanı olsaydı muhtemelen korkardı; fakat yoktu. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Blaze'le birlikte bütün duvarları yıkılıp parçalara ayrıldı. Lumikki, onun karşısında tamamen çıplak ve savunmasızdı ve onun söylediği veya yaptığı

her şey Lumikki'yi bir kurşun gibi delip geçiyor, içinde ılık ve sıcaklık yayan havai fişekler gibi patlıyordu. Daha önce buna benzer bir şeyi hiç yaşamamıştı. Kafa karıştırıcı, şaşırtıcı ve sarsıcıydı.

Birbirleriyle ilgili şeyleri daha konuşmadan biliyorlardı; birbirlerinin en sevdikleri yemekleri doğru tahmin ediyorlardı, en sevdikleri kitapları kestirebiliyorlardı, diğerini neyin sevinçten ağlatıp neyin üzüntüden gözyaşlarına boğacağını biliyorlardı. Birbirleriyle cümlelerini tamamlayarak aynı anda aynı şeyleri düşünerek aynı şarkıyı duyarak konuşuyorlardı. Neredeyse doğaüstü bir şey gibiydi. Bir mucize gibiydi.

Aslında Lumikki birbirleriyle olan bağlarının doğaüstü bir tarafı olduğunu düşünmüyordu. Olay sadece ilk tanıştıklarında yoğun bir benzerlik hissetmiş olmaları ve bunun birbirlerini çekmesiydi. Olayları birbirlerinin yüz ifadesinden, hareketlerinden, duruşlarından bile anlayabiliyorlardı, söze dökmeye dahi gerek kalmıyordu; fakat bu da birbirleriyle ilgili bilgilerin bir parçası olarak akıllarına kazmıyordu. Hayatlarında deneyimledikleri, gördükleri, duydukları, hissettikleri, okudukları, tattıkları ve kokladıkları her şey onlarda iz bırakmıştı.

Yaşadıkları her şey, derin bilgi katmanları halinde kümelendi, bu da onlara aynılıklarını sezinlemelerinde olanak sağlıyordu. Onların ilişkisi böyleydi. Ve karşınıza böyle bir şey çıktığında bundan kaçış yoktu, sadece kabullenmek gerekirdi. Lumikki bu hisle doluydu. Ve kendini korumayı bile düşünmemişti. Kendini Blaze'e açtı. Ona gelmesine, sıcaklığıyla onu sarmasına izin verdi. Yanacağını sezinlemişti ve bu riski göze almıştı. Hem de bir an bile duraksamadan...

Lumikki, Blaze'den önce fiziksel yakınlığın ilişkide ona en fazla sorun yaratacak şey olacağını düşünürdü. Yıllarca maruz kaldığı fiziksel şiddetten ötürü dokunulmaktan korkmuştu, hatta iğrenir hale gelmişti. Yabancıların kişisel alanını ihlal etmesine dayanamıyordu. Aynısı tanıdığı insanlar için de geçerliydi. İnsanların ona ne zaman ve nasıl dokunacaklarına karar verenin kendisi olmasını isterdi. Bir başkasına dokunmaya çok nadir olarak istek duyardı. Lumikki bir dönem birine asla dokunamayacağını veya sevmeyeceğini de düşünmüştü; çünkü birinin öpmek için dahi olsa ona yaklaşmasına izin verme düşüncesi son derece sevimsizdi.

Ancak Blaze'le arasındaki duygusal mesafe bu denli çabuk kaybolunca, fiziksel mesafe hızla katlanılmaz hale geldi. Yakınlaşma ihtiyacı, teninin onunkine değmesine olan istek, onu şaşkına çevirmişti. Üçüncü görüşmelerinde, Lumikki'nin dairesindeydiler ve ilişkileri boyunca mutfak masasında konuşup gülüşürken sık sık yaptıkları gibi yine kahve içiyorlardı. Her ikisi de daha fincanlarını bitiremeden soğuk kahveyle baş başa kalıyorlardı.

Lumikki uzanıp Blaze'in koluna dokunmamak, yanağını okşamamak, parmaklarını kısa sarı saçlarında gezdirmemek için kendini zor tutup kahve bardağını elinde sıktı. Dudaklarını fincanın ağzına sıkıca kenetledi; aslında o dudakları kenetlemek istediği yer Blaze'inkilerdi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Kalbi küt küt atıyordu. Tepeden tırnağa titriyor ve bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Lumikki hiçbir şey olmamış gibi sohbetlerini devam ettirmeye çalıştı. Öyle bir an geldi ki artık Blaze'in dediklerini

duymuyordu bile. Bütün düşünebildiği onu öpmekti. Yüzünü yumuşak ama haşın bir şekilde ellerinin arasına almak, pırıl pırıl buz rengi gözlerine derin derin bakıp onu öpmekti. Lumikki daha önce kimseyle öpüşmemişti ama şu anki arzusu o kadar güçlüydü ki... Hiçbir şeyi düşüncecek durumda değildi. Bu ateşli, yakıcı duygu bedenini ele geçirmişti.

Blaze aniden kızardı. Saçlarını karıştırıp kendine has çocuksu gülümsemesini takındı. Lumikki'nin dayanacak hali kalmamıştı. Fincanını masaya öyle sert bir şekilde bıraktı ki içindeki kahve etrafa saçıldı. Birkaç saniye sonra sandalyenin tepesinde garip bir pozisyonda tünemiş olarak birbirlerinin kollarındaydılar, sonra sandalyeyi yere devirerek ayağa kalktılar. Lumikki vücudunun her noktasını Blaze'in vücuduna yapıştırdı. Dudakları birleşti. Birbirlerinin ateşinde kavruldular. Elleri dokunacak yeni yerler aradı.

Her şey birdenbire oluvermişti. Lumikki aynı anda olanların hem içinde hem de dışındaydı. Hareketleri ve arzuları üzerinde herhangi bir kontrolü yoktu. Kendini geri çekmedi. Dünya yerinden oynasa onu öpmekten kendini alıkoyamazdı. Gerçi dünya yerinden oynamadı ama içinde yer yerinden oynuyordu.

Aceleleri var gibiydi; fakat aslında dünyadaki bütün zaman onlara aitti. Dile getirilmemiş bir uyumla ne kadar ileri gideceklerini biliyorlardı. Birbirlerine olan açıklıklarına rağmen nasıl duracaklarını da biliyorlardı. Bu deneyimin bir kısmını sonraya saklayabilirlerdi. Bir kısmını da daha sonraya. Elllerinde haritaları veya pusulaları olmadan bir seyahate çıkmışlardı ve her ikisi de keşiflerinin hemen sona ermesini istemiyordu. Her şeyin zamanı vardı.

Lumikki'nin yatağında yan yana uzanmış, nefeslerinin düzene girmesini beklerken Lumikki seyahatinin henüz başladığını düşündü. Ve nerede biteceğini bilmemek hoşuna gitti. Geriye dönüp baktığında bu ona haksızlık gibi geldi. Blaze'le olan seyahati tamamlanmamıştı. Birbirlerine gösterecekleri, öğretecekleri, birlikte yaşayacakları daha bir sürü şey olduğunu biliyordu.

Lumikki elbette bu gerçeği biliyordu. Hem de en başından beri. Daha Blaze'in açık, buz mavisi gözlerine birkaç saniye boyunca kilitlenip kaldığı ilk tanışmalarında anlamıştı: ilk buluşmalarında. Onunla ilgili bu gerçeği ele verecek tek bir ayrıntı bile yoktu üstelik. Gamzesi olabilir miydi? Fazlasıyla erkeksi olmalarına rağmen pek de geniş olmayan omuzları olabilir miydi? Boğuk ve hoş, ama belki de olması gerektiği kadar boğuk olmayan sesi olabilir miydi? Ya narin ve dokunulası elleri? Fazlasıyla kendinden emin, fazlasıyla erkeksi yürüyüşü? Tek bir tipik özellik yoktu. Blaze gerçekten de tam bir erkek gibi görünüyordu. O bir erkekti.

Ancak tam olarak değil. Henüz değil. Fiziksel benliği iç benliğiyle bir bütün olma yolundaydı. Lumikki bunu hemen anlamıştı. Ve onun için hiç ama hiç önemi yoktu. Onun için Blaze ilk gördüğü andan itibaren Blaze'di, bir erkek veya erkek olma yolunda ilerleyen biri değildi. Cinsiyet geçiş dönemi yaşıyan biri değildi. O tam ve bütün bir bireydi.

Bu yüzden Blaze bunu tereddüt ederek açıkladığında, onun için bu denli zor olması tuhaf gelmişti. Lumikki, onun sessiz kalmasını istemişti; çünkü anlatacak bir şey yoktu. Sırrını açık etmek için cesur olması gerekmiyordu. Lumikki "trans birey" ve "cinsiyet değiştirme ameliyatı" gibi kelimelere yabancıydı. Onlardan korktuğundan değil, bu yüzden değil. Dışarıdan, insanları tanımlama, kategorize etme, sınırlama ve başka insanların hayatlarını bölümlere ayırmalarından hoşlanmadığı için.

Lumikki için Blaze, Blaze'di. Onun bir trans birey olması veya olmaması bir şey değiştirmiyordu. Aynı zamanda Lumikki'nin Blaze'in anne ve babasının yazlık evinde baş başa geçirdikleri bir hafta sırasında bulduğu fotoğraflarda ona gülümseyen yedi yaşındaki kız çocuğu Laura'ydı.

Lumikki fotoğrafları gördüğünde, Blaze rahatsız olmuştu.

"Şunları kaldırır mısın? O saçlarımdan nefret ediyorum. Birileri beni iki örgü yapmaya nasıl ikna etmiş, bilmiyorum."

"Ama çok tatlı görünüyorsun."

"Ancak ve ancak kafasında kurdele olan bir fino köpeği ne kadar doğalsa, ben de o kadar doğal görünüyorum. Sinir bozucu."

Lumikki fotoğrafları kaldırdı; fakat görüntüler zihninde kaldı, o yüzden Blaze aynı zamanda örgülü saçları ve kocaman gülümsemesi olan Laura'ydı onun için.

Blaze bunun dışında bir de Lauri'ydi; bu, fiziksel dönüşümü gerçekleştğinde aldığı yasal isimdi. Lumikki için üçü de tek kişi olabilirdi. Laura, Lauri, Blaze. Onun için bunun garip anlaşılmayacak bir yanı yoktu. Ancak Blaze'in kendisi için işler o kadar da kolay değildi.

“Çocukluğumdan beri bende bir terslik olduğunu seziyordum. İsmimin yanlış olduğunu, kıyafetlerimin yanlış olduğunu ve tamamen yanlış bir görüntüm olduğunu... Yanlış davrandığımı... İnsanların bana bakıp varsayımlarda bulunduklarını ama aslında o zamanlar bile hiç de varsaydıkları gibi hissetmiyordum.”

“Başka insanların ne düşündüğünü takmamalısın.”

“Sana bir haberim var Lumikki: Bu dünya bir sürü insanla dolu ve hepimiz bir şekilde onlarla geçinmek zorundayız. İş, hobiler, hayat. Ayrıca herkes senin kadar açık fikirli değil. Şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünüyordum. Hele hele sen...”

Blaze, genç kızın dediklerine aldırmamıştı. Lumikki çenesindeki gerilmeden onun dişlerini gıcırdattığını anladı. Onun okulda yaşadığı fiziksel şiddet de hak edilmemiş bir şeydi. Ayrıca bunun açık fikirli olmakla veya hoşgörüsüyle ilgisi yoktu. İşkencecilerinin gözünde Lumikki’nin söylediği veya yaptığı hiçbir şey doğru olmamıştı. Onların kurbanı olarak seçilmek düpedüz kötü talihti. Kelimenin tam anlamıyla şiddetti. Ona zarar vermek ve cesaretini kırmak istemişlerdi, hadise buydu.

Blaze ve Lumikki’nin konuşmaları tartışmalara, tartışmaları kavgalara dönüştü. Hep aynı batağa saplanıyorlardı. Blaze, Lumikki’nin anlamadığını veya onun nelerle uğraştığıyla ilgili fazla ukalalık ettiğini düşünüyordu. Lumikki ise ne olursa olsun Blaze’e destek olacağına dair defalarca söz verdi; fakat Blaze, hissettiği acı, ıstırap ve boşluğu Lumikki’nin asla anlayamayacağını düşünüyordu.

“Senin bedeninin daima senin bedeninin oldu. Bunun üzerine hiç düşünmek zorunda kalmadın,” diye fikir belirtti Blaze.

Lumikki bunun doğru olabileceğini kabullendi. Ancak bu onun yanında yer almasını neden engellesindi ki?

“Muhtemelen dönüşümümün diğer aşamalarında beraber vakit geçirilemeyecek kadar huysuz bir arkadaş olacağım. Açıkçası ben bile kendime katlanabilecek miyim, bilmiyorum. Tek bildiğim, bir başkasının mutluluğunun sorumluluğunu üzerime alamayacağım. Yalnız kalmam daha iyi olur. Aksi takdirde seni gereksiz yere kırabilirim.”

Lumikki çok geçmeden karşı çıkmanın faydasız olduğunu anladı. Blaze kararını vermişti. Seçimini yapmıştı ve bu seçimde Lumikki'ye yer yoktu. Lumikki hosteldeki yatağında yüzüstü döndü, çoktan şeklini kaybetmiş olan yastığını yumrukladı. Karanlık düşünceler Lumikki'nin sonsuza dek temizlediğini sandığı zihninin derinliklerine gizlenip çöreklenmişti.

Blaze acaba şu anda neredeydi? Kiminleydi? Yazlık evde, komşuların meraklı gözlerinden korunaklı verandada yan yana uzanabileceği yeni bir kız arkadaş bulmuş muydu? Onun da yanına süzülüp yumuşak ama güçlü elini karnına koyuyor, gözleri kapalı gülümsemesini seyrediyor ve sonra eli hâlâ pürüzsüz teninde hareketsiz durmaktan ötesini yapmadığı halde onun nefesi sıklaşırken altdudağını ısırtıyor muydu?

Blaze'i şimdi bir başkası mı güldürüyordu? Bu, Lumikki için katlanılması zor bir düşünceydi. İmkânsızdı. İçini parçalıyor, ağzında buruk bir tat bırakıyordu. Düşüncelerinin ne kadar mantıksız olduğunu bilse de buna engel olamıyordu.

Onu hayatından uzaklaştırmaya karar vermiş bir insanın hâkimiyetinde olmak, Lumikki'nin en nefret ettiği şeydi.

Blaze'in hayatında birinin olup olmadığını bilmemesine rağmen onu ölesiye kıskanıyordu. Belki de bir şeylerden emin olamamak hayattaki en kötü şeydi. Eğer bilseydi, kızgın, acılı veya üzgün olurdu; fakat şimdi tek yapabildiği yatakta dönüp durmak, yastığını yumruklayıp "belki" demekti. Belki...

Lumikki her zaman aklına en kötüyü getiriyordu. En komik hikâyeleri ve en zarif hareket tarzıyla dünyadaki en güzel kızla birlikte olduğunu hayal ediyordu. Blaze'in başını, Lumikki'yi unutturacak kadar keyif, arzu ve aşkla döndüren kim olabilirdi?

Lumikki yok yere kendine işkence ettiğinin farkındaydı. Sabah olduğunda kapkara olan her şey yine gri, renksiz, önemsiz ve utanç verici görünenecekti. Niçin bu kadar aptalca bir şeye kafasını takıp zaman harcadığını merak edecekti. Bir kez daha artık hayatında olmayan birini kıskanmamaya karar verecekti. Ne var ki Lumikki yakın bir zamanda gecenin tekrar çökeceğini, zapt edemediği karanlık düşüncelerin üzerine çullanıp onu boğacağını da biliyordu.

Son buluşmaları göle bakan parkta olmuştu. Rüzgâr esiyor, ağaçların yapraklarını sürükleyerek sonbaharın gelişini haber veriyordu. Bazı yapraklar çoktan sararmıştı. Eğlence parkının olduğu aşağıdaki yarımada köpüklü dalgalar sahile vuruyordu.

Rüzgârlı bir yaz mevsimi bizimkisi.

Ronia *The Robber's Daughter*'daki Birk'ün sözleri Lumikki'nin zihninde parıldadı. Bu rüzgârlı bir yaz değildi. Yaz mevsimi neredeyse bitmişti. Bitiyordu. Rüzgâr Blaze'in saçını da yakalamış sağa sola savuruyordu. Lumikki bir daha elini

uzatıp o saçları düzeltemeyeceğini çok iyi biliyordu. Artık ona dokunamayacaktı. Aralarında üzerinde oturdukları taştan daha soğuk, önlerinde uzanan gölden daha büyük bir mesafe oluşmuştu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. O mesafeyi kapata-mazdı. O mesafeyi hâlâ içini ısıtan sıcaklıkla değiştiremezdi. Blaze kapıyı kapamıştı. Artık Lumikki'nin gözlerine bile bak-mıyordu.

O son akşam biraz sohbet ettiler ama en çok da sessiz geçirdikleri dakikaları hatırlıyordu. İkisinin de huzur içinde oldukları huzurlu ve güzel sessizliklere benzemiyordu. Bu daha çok içi boş, dondurucu, ciğerlerinizdeki havayı sıkıştı-ran türdendi. Boşluğu dolduracak kelimelerin özlemiyle fer-yat ediyordu ama her ikisi de o kelimelerden yoksundu. On-ları kullanıp tüketmişlerdi. Hiç konuşmadıkları ama onları birbirlerine bağlayan vaatler yerine getirilmemişti.

Blaze aniden uzanıp Lumikki'nin elini tuttu. Lumikki onun dokunuşuyla elinden koluna oradan da bütün vücu-duna yayılan ve özellikle kasıklarına yerleşen elektrik dal-gasıyla elinde olmadan irkildi. *Lanet olsun!* Niçin Blaze, onun üzerinde böyle bir güce sahipti ki? Gözlerini kapayıp Blaze'in her zaman yaptığı şeyi yapmasını umut etti. Elini alıp bileği-ni kendisine doğru çevirmesini, bileğini hafif ama ısrarlı bir şekilde dudaklarına götürmesini... Lumikki'yi bunun kadar çıldırtan başka bir şey daha yoktu.

Ne var ki Blaze, onu öpmedi. Lumikki avuç içinde me-talimsi bir şey hissetti. Blaze'in parmaklarını kapayıp elini bıraktığını fark etti. Gözlerini açıp avucuna koyduğu şeye baktı. Ejderha şeklinde gümüş bir broştu bu ve harika görü-nüyordu.

SALLA SIMUKKA

“Bu sana; çünkü herkesin kendine ait bir ejderi olmalı,” dedi Blaze usulca.

Lumikki’nin gözlerinde yaşlar birikti. Hiçbir şey söylemedi. Bir teşekkür bile edemedi. Broş hâlâ ondaydı; fakat ona asla bakamıyordu. Öyle olmasına rağmen her ayrıntıyı hatırlıyordu, eline aldığıındaki ağırlığını, narin taşlarının kıvrımlarının tenine verdiği metal soğukluğu...

Ona ait ejderiydi o; fakat ateş hayatından silinmişse ejderhayı ne yapacaktı ki?

18 HAZİRAN CUMARTESİ

Kendi halinde ve tehlikesiz bir tarikat yoktur. Jiři Hašek'in aylarca yaptığı araştırmadan sonra vardığı sonuç buydu. Çalışmaları, raporları, şahsi beyanları, biyografileri ve çevirimiçi mesaj panolarını okuyarak uykusuz geceler geçirmişti. Her biri bir şekilde karanlık ve rahatsız ediciydi. Çiçekleri, sevgiyi, yumuşak ve tüylü tavşanları veya dünya barışını destekleyenler ya da öyle görünenler bile. Arka planda bir yerlerde hep tuhaf bir şeyler vardı. Hırs, cinsel taciz, uyuşturucular, tehlikeli alışkanlıklar veya en azından garip beslenme uygulamaları ve yanlış sağlık bilgisi.

Jişi siyah-beyaz düşünce^(*) de dahil, tehlikeli bir mezhep veya tarikat, otoriter bir yapılanma ve sosyal tecritin belirtilerini incelemişti. Güçlü, karizmatik lider, iyi ve kötü, doğru

(*) Bir insanın düşünme şeklinde, kendinde ve başkasındaki hem pozitif hem de negatif özellikleri birbirine bağlı realistik bir bütünde bir araya getirmek konusundaki yetersizlik. Birçok birey tarafından savunma mekanizması olarak kullanılır.

ve yanlış olanla ilgili kalıplaşmış ve sert görüşler olmadan bir arada kalabilen tarikat azdı. Tarikat gerçeği insanları içeride tutabilecek tek gerçektir ve sadece bu insanlar için ayrılmış, bazen öbür dünyada bazen bu gezegende daha iyi bir geleceğin olduğuna onları inandırmaktan, bunun teminatını onlara vermekten geçiyordu. Onlar seçilmiş kişilerdi. Cehennem azabından korunacak kişilerdi.

“Cennet Kapısı”, Jiri’nin geçmişini araştırdığı gruplardan biriydi. 1970’lerin başında Marshall Applewhite tarafından kurulmuş olan bu Amerikalı tarikat, Hristiyanlık ile UFO inancını birleştiriyordu. Tarikat üyeleri birbirlerine “erkek kardeş” ve “kız kardeş” diye hitap ediyor, Kaliforniya’da tuttukları ve “manastır”ları olarak stilize ettikleri büyük bir malikânede yaşıyorlardı. Tarikat üyelerinin dışarıdakilerle teması hemen hemen yasaktı. Applewhite kendini kısırlaştırmıştı ve tarikatın beş üyesi daha onun izinden gitmişti. Grup üyeleri uzaydan gelen yaratıkların kendilerine huzur getireceklerine ve bir başka gezegende kendilerine ev sağlayacaklarına inanıyorlardı.

Bunun bir zararı olduğu söylenemezdi. İnsanlar istediklerine inanabilir, kendi vücutlarına istediklerini yapabilirlerdi; fakat Applewhite’ın insanları bir uzay gemisinin Hale-Bopp Kuyruklu Yıldızı’nın kuyruğunda gizlendiğine inandırıp tarikata mensup kişilerin gemiye binerek bir gezi yapabileceklerini söylediğinde hikâye trajik bir boyut kazandı. Mart 1997’de üç günlük bir zaman zarfında Applewhite’ın idaresi altındaki yaklaşık kırk Cennet Kapısı üyesi intihar etti.

Cennet Kapısı bu tür olaylarda tek olmaktan çok uzaktı. Jonestown, Branch Davidians, The Order of the Solar Temple... İsimleri kulağa soylu geliyordu, hatta bazıları güzeldi bile;

fakat hepsinin hikâyeleri trajediyle ve ölümle sona eriyordu. Sonra bir de kendi üyelerini öldürmekle tatmin olmayıp dışarıdan kurban arayan tarikatlar da vardı. 1995'te, Aum Şinrikyo denen bir grup, Tokyo metrosuna on iki kişinin ölümü ve binlerce kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan bir gaz saldırısı planlayıp gerçekleştirdi.

Jiří bu dini mezheplerle ilgili ne kadar bilgi toplarsa, o kadar midesi bulanıyordu. Sadece birinin bile planlarına köstek olmakla ilgili küçücük bir rolü olursa, çalışmasının bir anlamı olduğunu hissedecekti.

Genç adam karşısında oturan adama bakıp ne zaman bunalıp sessizlik yeminini bozacağını merak etti. Adamın görüntüsü, hayatının her günü dövülmüş sıska köpekleri aklı getiriyordu. Çelimsizdi, dar omuzları kambur duruşundan dolayı daha da dar görünüyordu. Koyu renk gözleriyle sürekli olarak kafedeki diğer masaları ve müşterileri tarıyordu ve Jiří, adamın ilgisini birkaç saniyeden daha uzun süre canlı tutmakta zorlanıyordu. Muhtemelen sadece kırklarında olmasına rağmen, elli yaşlarında gösteriyordu. Bu adamın Tanrı'nın seçtiği kişi olduğuna gerçekten inandığı zamanlar olmuş olabilir miydi? Olmuş olmalıydı. Yoksa tarikatta o kadar uzun süre kalmazdı.

Adam kendisiyle ilgili çok az bilgi vermişti. Elbette adını söylememişti, zaten Jiří'de bunu önemsemiyordu. Patronundan adamı röportaja ikna edebileceğine dair tüyo almıştı. Patronu adamla nasıl bağlantıya geçtiklerini açıklamamış, Jiří de sormamıştı. Çok fazla soru sormamanın daha iyi olduğunu öğrenmişti. Eğer biri sana işinde anahtar rol oynayacak haber kaynağını altın tabakta sunuyorsa, röportajı nasıl aldığını fazla

düşünmemek gerekiyordu. Karşısına her ne fırsat çıkıyorsa kaçırmamak... Jiří'nin hayatındaki temel prensip buydu.

"Yani beni kimse tanımayacak mı?" diye sordu adam, kimbilir kaçınıcı defa.

Jiří sinirlenmemek için kendini zor tutarak sabırla açıkladı: "Kameraya arkanızı döneceksiniz, siluetinizi bulanıklaştırabiliriz veya şapkası olan bir şey giyebilirsiniz, kimliğinizin belirlenmesini zorlaştıracak herhangi bir şey olabilir. Sesiniz de tamamen değiştirilecek."

Loş ışıklandırılmış kafenin köşe masasında oturan adam, ellerini dua eder gibi kenetleyip sonra ayırdı, başparmağıyla elinin tersini kaşıyıp tırnak etlerini koparmaya koyuldu. Jiří o sırada adamın derisinin ne kadar kuru olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Tarikatın el kremi gibi kozmetik ürünler kullanmakla ilgili bir kuralı olmalıydı.

"Toplamda yirmi kişiyiz. Şehrin biraz dışında yaşıyoruz," dedi adam alçak sesle.

"Tam olarak nerede?" diye sordu Jiří.

Adam başını sertçe iki yana salladı.

"Bunu size söyleyemem."

Belki henüz değil, diye düşündü Jiří. Adamın kendisine öyle bir güven duymasını sağlayacaktı ki sonunda evin yerini gönüllü olarak açıklayacaktı. Şimdilik baskı yapmamak en iyisiydi. Başka bir konuya geçti.

"Ne kadardır tarikatın içindesiniz?"

"Kurulduğundan beri. Yaklaşık yirmi yıldır. Başlarda sadece birkaç kişiydik, sonra yıllar içinde yeni aile üyeleri edindik."

"Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz? Çalışıyor musunuz?"

“Bazılarımız çalışıyor. Kazandığımız her şeyi paylaşıyoruz ve ailenin ortak faydası için kullanıyoruz. Hiç kimse diğerlerinden daha fazlasını almıyor. Aileye katıldığımızda sahip olduğumuz her şeyi aileye veriyoruz.”

“Yani biraz komünizm gibi mi?” diye sordu Jifi, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Adam uzun süre ısrarla ona baktı. Herhangi bir ciddiyetsizlik teşebbüsü mahkûmiyetle sonuçlanabilirdi.

“Hayatımız çok sade. Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Dünyevi şeyler beyhude nihayetinde.”

Sesinde hüznün ile gururun tuhaf bir karışımı vardı. Sanki en güzel yıllarını insanlık dışı şartlarda geçirdiğini biliyor ve halen doğru şeyi yaptığına inanıyor gibiydi.

Jifi, adamı aceleye getirmek istemiyordu ama daha somut bir şeylere ihtiyacı vardı. Şu ana kadar özellikle ürkütücü olan bir şey duymamıştı veya elinde potansiyel son on yılın hikâyesinin bulunduğu kanıt oluşturacak bir bulgu yoktu. İnsanlar belli bir cemiyette yaşama ve hayatlarının her gününü Tanrı’ya dua ederek geçirme hakkına sahiptiler. Bunun büyük bir haber değeri yoktu. “Hey, millet, bakın! Burada birkaç acayip adam yaşıyor.” tarzında bir haber gerçek bir hikâyenin temelini oluşturmuyordu. İnsanlar acayip tipleri izlemeyi sevse bile gerçek bir hikâye oluşturmazdı. Bundan çıkarılabilecek en fazla şey, insanla ilgili olan kısmıydı, gizli işleri açığa çıkaran bir program dizisi yaratmak zordu.

“Orada çocuklar da var mı?” diye sordu Jifi sonunda. “Dinin üyeleri itaatkârsızlık ederse ne tür cezalar uygulanıyor?”

“Biz ‘din’ kelimesini kullanmayız,” diye cevap verdi adam çabucak. “Biz bir aileyiz.”

“Pekâlâ, ‘aile’ diyelim öyleyse. Adına ne dediğimiz çok önemli değil,” dedi Jişi.

“Hayır, önemli,” diyerek karşı çıktı adam. “Çünkü biz gerçekten bir aileyiz. Beyaz Aile.”

Jişi bu sözleri defterine not etti. İsmi bir önemi olabilir-di. Ancak şu anda önemli olan, bir şeyleri not alarak adamın söylediklerine değer verdiğini göstermesiydi. Bütün mesele güvenini kazanmaktı.

“Ailenizin hiç düşmanı var mı? Sadece ruhani düşmanları kastetmiyorum. Yeryüzündeki gerçek düşmanlardan söz ediyorum,” diyerek şansını denedi Jişi.

Bu tarikatı araştırmak üzere görevlendirilmesinin bir sebebi olmalıydı. Bir yerlerde açığa çıkarabileceği karanlık bir sır olmalıydı. Adam etrafına bakıp eğildi ve sesini alçaltarak fısıldar gibi konuştu.

“Aslına bakılırsa yeryüzünde biz...” diye söze girdi adam.

Tam o sırada bulundukları masanın yanından biri geçti. Adam sanki kulağının dibinde balon patlamış gibi yerinden sıçradı. Jişi, yanlarından geçen kişiye göz attı. Sadece tuvalete gitmekte olan bir kızdı. Kısa, kahverengi saçları vardı ve kol-suz bluz giymişti. Normal şartlarda dönüp iki kez bakılacak biri değildi. Ayrıca turiste benziyordu, konuşmalarından bir şeyler duymuş olsa bile muhtemelen tek kelimesini bile anlamamıştı.

Yine de güven ortamı zarar görmüştü. Adamın gözleri Jişi’nin şimdilik yok edemeyeceği bir korkuyla dolmuştu. Adamın bugün daha fazla bir şey anlatmayacağını biliyordu. Konuşmacılarının kabuklarına çekilmesinden kaynaklanan paniği tanıyordu.

"O halde röportaja geleceğiniz konusunda anlaştık mı?" diye sordu Jişi. "Yarın?"

Adam hemen cevap vermedi; duraksadı.

Kahretsin! Jişi sabırsızlığını belli etmedi. Çok fazla baskı yaparsa her şeyi kaybedebilirdi. Adam sıvışıp bir daha da gel-meyebilir ve Jişi'yi öylece hikâyesiz bırakabilirdi.

"Saat on ikide aynı yerde. Buradan da benden başka kim-senin çekimi görmeyeceği stüdyoya geçeriz."

Genç adam, sesini sakın tutmaya çalışıyordu. Rahatlatıcı bir ses tonu kullanmaya dikkat ediyordu. Soru sormuyor veya bir öneride bulunmuyordu, sadece ne olacağını ifade ediyordu. Ses tonunun ve sözlerinin adamı yatıştırdığını görebili-yordu. Adam başını sallayarak onayladı. Yavaşça ama yine de başını sallamıştı. Jişi elini uzattı. Adam uzun süre onun eline baktı, sonra elini sıktı. Jişi, adamın sert ve kuru teninin dokunuşunu hissettiğinde irkilmesini bastırmak zorunda kaldı. Anlaşmalarını tasdik ederek tokalaştılar.

Karar verildiği gibi önce adam çıktı. Jişi çıkmadan evvel beş dakika bekledi. Sıcak ve parlak gün ışığına çıktığında, kendini başka bir dünyadaymış gibi hissetti. İçinden hemen oracıkta, sokağın ortasında, yazlık kıyafetler içindeki neşeli insanların arasında zafer dansı yapmak geldi. Röportajı yapacaktı. Ve bu adamın söyleyeceği gerçek bir şeyler olduğuna emindi.

Kadın alnındaki ter damlalarını kâğıt bir mendille kurula-dı. Bunaltıcı sıcak, günler boyunca sürececek gök gürültü-le-rinin habercisiydi. Hava normalin dışında olmasa da gazete başlıkları tarihi bir sıcaklık ve kuraklık dalgasını haykırıyordu. Haber cephesinde işler sakindi. Genellikle sükûnet onu

rahatsız ederdi, ama bu kez etmiyordu. Uzun bir sessizlik, onu böylecek çılgılığı bir o kadar yüksek sesli hale getirirdi.

Kadın bulutsuz ve mavi gökyüzüne baktı. Az önce talimatlarının onayını isteyen bir telefon almıştı. Arayanın her şeyi doğru anladığından emin olmaya çalışmıştı. Şimdilik ellerinde bir sürü bilgi vardı. Kaynağa bundan böyle ihtiyaçları kalmamıştı. Kahraman hikâyesinin daima tehlikeye ve ölüme ihtiyacı vardı.

Pek oynamamasına rağmen masasında tuttuğu gösterişli satranç tahtasına göz attı. Parmağıyla piyonlardan birinin başını okşayıp sonra nazik bir şekilde iterek devirdi. Oyunun doğru yönde ilerlemesini sağlamak için genellikle bazı piyonlardan feragat etmek gerekirdi. Güneş ışıkları Vltava Nehri'ni okşuyor, nehri parlatıp ışılatıyordu. Ölmek için güzel bir gündü.

Kamburunu çıkarmış bir adam caddeden aşağıya doğru hızlı adımlarla yürüyordu; etrafını ve arkasını öyle düzenli aralıklarla kolaçan ediyordu ki kimse ona gizlice yaklaşmaya cesaret edemezdi. Dar bir sokakta karşıdan karşıya geçerken, gri bir araba bir anda köşeyi dönerek hızlandı. Arabayı zamanında gördü ama kenara çekilmeyi başaramadı.

Zihninden bir anda birçok düşünce ve duygu geçiverdi. Bunun şu anda gerçekleşmesi büyük bir haksızlıktı, tam da konuşmayı başaracak cesareti kendinde bulmuşken... Onun için yas tutacak herkes için derin bir üzüntü hissetti.

Görgü tanıkları olayın ardından çelişkili ifadeler verdiler. Bazıları arabanın fren yaptığını, bazılarıysa frene basmadığını düşünüyordu. Her şekilde araba ona kaburgalarından öyle bir

hızla çarpmıştı ki adam önce birkaç metre havalanmış, sonra da Arnavut kaldırımlı yola düşmüştü. Adamın kafası kaldırım taşlarına çarpmış ve çok geçmeden çevresinde koyu kırmızı bir kan gölü oluşmuştu. Yanma koşan ilk merhamet sahibi kimse anında can verdiğini tespit etmişti. Gri araba olay yerinden hızla kaçmış, kimse plakasını alamamıştı. Bir kişi ise arabanın plakasının olmadığını söylüyordu. Hiç kimse sürücünün dış görünüşünü anımsamıyor, hatta erkek veya kadın olup olmadığından dahi emin olamıyordu.

Lenka pencereye doğru yürüyüp son beş yıldır tanıdık olduğu manzaraya baktı. Yaprakları renk değiştirip sonbahar rüzgârları geldiğinde dökülen, kışın çıplak dalları buz tutan, baharda tomurcuklanıp patlayarak yeni yaprakları buyur eden ıhlamur ağaçları. Artık ağaçlar öncekinden zayıftı. Jaro önceki gün elektrikli testereyle onları kesmişti. Budanmış ıhlamurlar Lenka'ya her zamankinden daha hüzünlü görünüyordular. Altlarında kümelenmiş dal yığınları mezar tümseklerini andırıyordu. Lenka bahçenin etrafını inatçı ve kasvetli bir kâbus gibi çevreleyen demirlere baktı. Dalgın bir şekilde pencere pervazını okşadı. Beyaz boya çatlamış, pul pul dökülüyordu. Pencere camlarının temizlenmeye ihtiyacı vardı. Parıldayan yaz güneşi kiri ve parmak izlerini gözler önüne seriyordu. Gerçi onları temizlemenin bir anlamı yoktu. Daha doğrusu artık yoktu.

Aniden oda ona çok küçükmüş gibi geldi. Etraf sanki kuşatılmıştı. Lenka ötesini görebilmeyi diledi. Evdeki boğucu

küfün kokusu tütsünün şekerli kokusuna karışıyor, boğucu bir hal alıyordu, aslında Lenka bu kokuyu severdi. Genellikle ona güvende olma hissi verirdi.

Genç kız neler olabileceğini anlamıyordu. Son beş yılı, mümkün olabileceğini sandığından daha mutlu geçirmişti. Annesinin yasını tutmuş ve bazı zamanlarda kendini son derece yalnız hissetmiş olmasına rağmen, yine de mutlu olabilmişti. Lenka fazladan bir şey istemiyordu. Hayatında çok şey edinmişti. Onunla ilgilenen ve ona bir yuva veren insanlara sahip olmuştu. Kendisinden bile büyük ve güçlü bir inanca sahip olmuştu. Lenka, onu bekleyen ödülü biliyordu.

Hayatının ilk on beş yılının, uyandığı bir rüya olduğunu düşünüyordu. Bu uyanış acımasız ve üzücü olmuştu, ama hepsi gerekiyordu. Lenka önceleri hayatın hep görüldüğü gibi olduğunu sanırdı. Okula gitmek, geceleri annesiyle televizyon izlemek, arkadaşlarla birlikte hayaller kurmak, âşık olmak, ona dönüp bakmayan erkekler, New York'a yolculuk, bir öğretmen veya bir fotoğrafçı olma hayalleri gibi basit, gündelik şeyler. Hayat yüzeyseldi. Lenka güzel olup olmadığıyla aşırı derecede ilgilenirdi. Arka arkaya saatlerce aynada kendine bakar, küçük büyük her kusurunu kafaya takar, daha arzulanır hale gelebilmek için makyaj yapardı. Aslında sosyal olaylarda o kadar sessiz ve utangaçtı ki hiç kimse uzun ve kıvrık kirpikleri olup olmadığını fark etmezdi.

Lenka o zamanlar oldukça güvensizdi. Gerçek bir uyur-gezerdi. Dünyanın içinde parıldayan ilahi ışığı görememişti. Ta ki Beyaz Aile etraflarını saran dünyeviliğin gerçeğe kıyasla ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu, kutsallık ve tek gerçek Tanrı olmadan değersiz olduğunu görmesine yardım

edene kadar. Lenka'nın hayatı, yeryüzünde yaşayan her insanın hayatı gibi basamakları tırmanmaktı. Gerçek evlerine giden doğru kapı bir gün açılacaktı. Ebediyetle karşılaştırıldığında en nihayetinde bir anlamı olmadığı halde, basamakların mütevazı ve bazen çıkılması zor olduğuna kederlenmek niyeydi?

Yine de Lenka, şu anda Lumikki'nin Finlandiya'daki hayatı hakkında kendisine söylediklerini düşünüyordu. Kuzey ışıklarını ve karanlık olmayan geceleri düşündü. Buza açılmış bir delikte yüzmeyi düşündü. Kulağa öyle büyüleyici ve özel şeyler gibi geliyorlardı ki... Sanki bir masal kitabından fırlamış gibi. Lenka beş yıl boyunca seyahat etmeyi aklına bile getirmemişti. Ancak şimdi Lumikki'yle birlikte uçağa binmek, Finlandiya'ya gitmek, saunaya girmek, parıldayan bir gölde yüzmek ve Lumikki'nin güzel güzel anlattığı huş ağaçlarının kokusunu içine çekmek, bir gece hırsız gibi düşüncelerine sızmıştı. Lumikki, Lenka'nın hayatında hiç olmazsa bir kere bütün duyguları sonuna kadar yaşama arzusunu uyandırmıştı. Ne kadar anlamsız ve aptal düşüncelerdi bunlar!

Lenka duvara dizili yatakların olduğu odaya baktı. Üçü bu odada uyuyorlardı. Ahşap döşemenin üzerinde halı yoktu. Duvarlarda fotoğraf yoktu. Masa, lamba, sandalye yoktu. Gereksiz bir şey yoktu. Bir insanın düşüncelerini yanlış yola saptıracak hiçbir şey yoktu. Eğlenceye ihtiyaçları yoktu. Akşamları dua ederek oyalanıyorlardı. Eğer bu dünyaya fazla bağlı olmazlarsa, Tanrı'ya daha yakın olabilirlerdi.

Lenka ellerini kenetledi. Bu düşünceler yanlıştı. İstememesi gereken bir şeyi istemeye başlamıştı. Bağışlanmayı dilemeliydi. Dua edip güç dilemeliydi.

Genç kız saatin üçü geçtiğini fark etmeden edemedi. Kalenin bahçesinde Lumikki'yle buluşmak istiyorsa geç olmadan evden çıkmalıydı. Aslında gitmemek en doğrusu olurdu. Teorik anlamda ev hapsinde sayılırdı; çünkü Lumikki'yi önceden izin almadan aile evine getirerek kuralları çiğnemişti. Ona herkesin içeri öyle kolayca giremeyeceğini söylemişlerdi. Önce Lumikki'nin güvenebilecekleri bir insan olduğuna karar vermeleri gerekiyordu. Lenka'nın kardeşi olması bile aile için yeterli değildi.

Lenka bunun üzerine ailenin onun hikâyesine inanıp inanmadığını sordu. Ona cevaben meselenin bu olmadığını, aile üyelerinin birbirlerini ve sahibi oldukları kutsal birliği korumaları gerektiği cevabını vermişlerdi. Bunu kimse bozamazdı. Lenka sağ eliyle annesinin ona on beşinci yaş gününde verdiği yüzüğü yıllarca taktığı sol yüzük parmağını sıvazladı. Annesi bundan birkaç hafta sonra ölmüştü. Lenka rahatlamaya veya kuvvete ihtiyacı olduğunda hep yüzüğü okşardı.

Ancak geçen hafta yüzüğü çıkarmıştı. Adam ona annesinin nasıl da inancını yitirip onları terk ettiğini hiç olmadığı kadar açık bir şekilde anlatmıştı, yüzüğü takmaya devam etmek vefasızlık olurdu. Genç kız, yüzüğü nehre atmıştı. Aynı annesinin battığı yere batıp gitsin diye.

Artık güç ve rahatlamayı başka yerde, inancında ve Tanrı'da araması gerekiyordu. Lenka'nın duası alt kattan gelen acılı bir haykırıyla yarıda kesildi.

"Jaro öldü!"

Lenka'nın birbirine kenetlenmiş elleri ayrıldı. Merdivenlerden koşarak inerken her yanını suçluluk duygusu sarmıştı.

Acaba Tanrı onun günahkâr ve dünyevi hayallerini görüp ölümün ne kadar kolay gelebileceğini göstererek onu cezalandırıyor muydu?

Lumikki kalenin bahçesinde oturmuş, mücevher gibi parıldayan damlalar saçan çeşmeye bakıyordu. Damlalar bir an havada dans ediyor, sonra acımasızca suyun yüzeyine düşüyorlardı. Lumikki damlaların aniden parıldayan ufak topçuklar gibi gökyüzüne yükseldiklerini hayal etti. Sonra da sürüklenip uzaklaştalarda... Damlaların Finlandiya'ya kadar uçup ılık ve narin bir yağmur gibi Blaze'in yüzüne yağışları gözünün önüne geldi.

Blaze! İşte yine kendini onu düşünürken bulmuştu. Uzaklıktan dolayı mıydı acaba? Başka bir ülkede olması ona olan özlemini mi arttırıyordu? İşin doğrusu Lumikki'nin düşüncelerinde Lenka adındaki bu garip kızıdan, onun daha da garip ailesinden ve son olarak da gerçekten kan bağları olup olmadığı sorusundan başka bir şeye yer olmamalıydı. Lumikki'nin babasının Prag'da gayrimeşru bir çocuğu var mıydı?

Gerçi Blaze'e olan özlemi zaten mantığa da aykırıydı. Başına buyruk hareket ediyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Lumikki önünde uzanan şehre bakarken aniden şiddetli bir yabancılik hissetti. O buraya ait değildi. Sadece bir ziyaretçiydi. Şehir ona tanıdık gelmeye başlamadan çok daha evvel buradan ayrılacak olan bir turistti. Burada asla evinde olduğunu hissetmeyecekti. Lumikki'nin evi gerçekte neresiydi?

Anne ve babasıyla olduğu Riihimäki değildi. Tampere'deki dairesi de değildi, en azından henüz değildi. Evi gibi hissedebileceği herhangi bir yere onu bağlayan hiçbir şey yoktu.

Sıcak bir rüzgâr Lumikki'nin saçını okşayıp ona Blaze'in bitmesini hiç istemediği dokunuşlarını hatırlattı. Onun kollarında kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Bakışlarının sıcaklığında, güvende, canlı ve bütün hissediyordu kendini. Sadece kendisi olabiliyordu. Rol yapmasına, saklanmasına, hareketlerini kurgulamasına gerek yoktu. Çok mutlu oluyordu. Sevildiğini hissediyordu.

Ağaçların ve çiçeklerin yaza has kokusunu getiren rüzgâr öyle sarhoş ediciydi ki Lumikki oturmak zorunda kaldı. Yabancılık ve evsizlik duygusu şeffaf ipleriyle etrafını sarmaya başlamıştı. Ayaklarından başlayarak kalçalarına ulaşan ipler, kollarını iki yanda tutsak ederken boynunu sarmalayarak dudaklarına erişmiş ve onu kontrolü altına almıştı.

Ya Blaze olmadan kendini bir daha asla evindeymiş gibi hissedemezse ne olacaktı? Ya bir daha asla kimseyi sevmeyese? Ya gerçekten mutlu olduğu tek kişiyi kaybettiyse?

Temmuz ayında sabahın erken saatleriydi. O gece geç saatlere kadar oturmuşlardı, her ikisi de yorgun değildi. Güneş doğdu, ışığı pencerenin dışındaki serpilmiş huş ağaçlarından süzülüp yumuşayarak koruyucu bir tavırla yazlık evin odasını doldurdu. Dar yatakta yüz yüze yatıyorlardı. Blaze kendine has tarzıyla Lumikki'nin yüzüne bakıyordu. Eleştiri dolu bir bakış değildi bu. Sıcacık ve sevgi doluydu.

"Doğruluk mu cesaret mi, Lumikki?" dedi Blaze.

"Doğruluk," diye karşılık verdi Lumikki.

"Ne kadar güzel olduğunu ne sıklıkta düşünürsün?"

Lumikki biraz düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman."

Ve bu doğruydı. Ona çirkin olduğu o kadar çok söylenmişti ki o da buna inanmıştı. Bir zamanlar, olanların sebebinin

bu olabileceğini düşünürdü. O kadar çirkindi ki... İşkencecilerinin yüzüne tükürüp ona vurmaktan başka bir seçenekleri yoktu. Görüntüsü onlar için o kadar tiksindiriciydi ki kendilerine engel olamıyorlardı. Elbette Lumikki sonunda bunun doğru olmadığının farkına varmıştı.

Sonraları çirkin olmadığını, sadece sıradan olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ayrıca, nasıl görüldüğünün pek de önemi yoktu. Birinin onun güzel olduğunu düşünmesi umurunda değildi. Blaze'le tanışana kadar öyleydi.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Blaze. "O yüzden şimdi nerenin güzel olduğunu söyleyeceğim."

Bunu o kadar ciddi ve resmi bir şekilde söylemişti ki Lumikki gülmeye başladı.

Blaze yukarıya doğru bakıp Lumikki'nin saç çizgisini okşadı.

"Alnm. Ona baktığımda ardından geçen onca parlak düşünceyi neredeyse görebiliyorum."

Blaze'in parmakları Lumikki'nin kaşlarına indi.

"Kaşların ve gözlerin. Gözlerinin şekli mükemmel. Ve bakişların öyle yoğun ki seni ilk gördüğümde konuşmakta neredeyse güçlük çektim."

Lumikki'nin kalbi hızlı atmaya başladı ve gözleri doldu. Blaze'in sözleri elleri gibiydi; okşanacak ve rahatlatılacak yerleri buluyordu.

Yanaklarındaki dokunuşu tüy kadar hafifti.

"Çenen. Zarif ama güçlü."

Parmağı dudaklarında gezindi. Şimdi dokunuşu daha geniş bir alana, bütün vücuduna yayılıyordu. Göbeğine ve oradan da aşağıya.

“Dudakların. Gördüğüm en güzel dudaklara sahipsin. Ve öptüklerimin en yumuşağı.”

Lumikki o anda Blaze’in onu öpmesini istedi; fakat o parmaklarını gezdirmeye devam edip boynundan köprücükke-miğine indi.

“Boynun inanılmaz derecede zarif. Ve omuzlarınla buluştuğu nokta da... Köprücükkemiklerin kuşların kanatları gibi.”

Lumikki’nin soluk alış hızlanmıştı. Elinin dokunuşuyla arzusunun mükemmel uyumuna şaşırdı. Aynı Blaze’in sözlerinin onu utandırıp hayret ve minnettarlıkla tahrik etmesi, onu zorlayıcı, neredeyse hayvani duygularla doldurması gibi. Birisi onu güzel buluyordu. Birisi onu başkalarının bugüne kadar gördüğünden tamamen farklı bir şekilde görüyordu. Kendini öyle iyi hissediyordu ki canı acıyordu.

Blaze’in eli aşağı doğru kaydı. Lumikki’nin kulağına fısıldarken artık onun da soluk alış düzensizleşmişti. “Göğüslerin...” Bunun ardından kelimeler kayboldu. Hikâyeyi doku-nuşlar devam ettirdi.

Bir başka oyunları daha vardı: Define Haritası. Aslında oyunun iki versiyonu vardı: Duygusal Define Haritası ve Fiziksel Define Haritası.

Duygusal Define Haritası’nda haritadan sorumlu olan kişi, bir kâğıda kelimeler yazıyor ya da hayatlarında önemi olan bir şekil çiziyordu. Kelimelerden ve çizimlerden çıkan yollar başka kelimelere, resimlere öncülük ediyordu. Haritayı takip eden kişi, hangi yolu izlemek istediklerini seçmek durumundaydı. Haritayı çizen kişi kelimelerin ve resimlerin nasıl bağlanıp nasıl bir hikâye barındırdıklarını açıklıyordu.

Lumikki ve Blaze bu şekilde birbirlerine geçmişlerini anlatmış oluyorlardı. Korkularını, umutlarını ve hayallerini de... Bir başkasına asla açık etmedikleri sırlarını... Kelimelere dökülemeyecek kadar mahrem arzularını...

Duygusal Define Haritası, daha önce kilitli tuttukları çelik kasalarını açıyordu. Anahtarlarını birbirlerine verip *haydi, aç onu*, demiş oluyorlardı bir anlamda. *Sana tamamen güveniyorum.*

Fiziksel Define Haritası için de güven gerekiyordu. Bu versiyonda haritadan sorumlu kişi, vücutlarının resmini çiziyor ve kendilerine bir şeyler yapılmasını istedikleri yerleri işaretliyordu. Harita okuyucu parçadan parçaya hangi sırayla geçmeleri gerektiğine karar vermek durumundaydı. Lokasyon seçiminin ardından, haritayı seçen kişi bu bölgeye nasıl dokunulmasını istediklerini, öpülmesini mi, ısırılmasını mı, yoksa sadece bakılmasını mı tercih ettiklerini söylemek zorundaydı. Harita okuyucu kişi talimatlara harfiyen uymalıydı.

Define haritaları kendi kendilerine sona ermiyordu. Oyunculardan birinin her an bitirebileceği yumuşak bir oyundu. Kelimeleri ve resimleri bir yana bırakıp bir durumun diğerine nasıl da doğal bir şekilde ve zorlanma olmadan öncülük ettiğine yoğunlaşabilirlerdi.

Lumikki ve Blaze'in aralarındaki her şeyin doğru, güzel ve doğal aktığı bir dönem olmuştu. Lumikki sık sık bu dönemle ilgili rüya görüyordu. Her seferinde kendini çok kötü hissederek uyanıyordu. Rüya çok daha iyi, çok daha gerçekçiymişken neden uyanmak zorundaydı ki?

Yalan söylemişti. Doğru olabilecek ama olmayan hikâyeler anlatmıştı. Hikâyesini dikkatle ve yakalanmayacak şekilde inşa etmişti.

Yalan söylemek sonuçta o kadar da kötü müydü? Ya yalan gerçekten daha güzelse? Ya anlatana ve dinleyene gerçeklerden daha fazlasını veriyorsa?

Yalan hikâyeye, hikâye de gerçeğe dönüştü.

Bunu yaptığına pişman değildi.

Bu hikâyenin sonunu, en son sayfasına kadar görmek istiyordu. Sonunun acımasız olması riskini de alıyordu. Kendi sonunun.

Lumikki telefonunun saatine göz attı. Saat çoktan beş olmuştu ve Lenka görünürlerde yoktu. Gelmiyor da olabilirdi. Lumikki elindeki telefonun ağırlaştığını hissetti. Sanki babasını araması, doğrudan ona sorması için onu cesaretlendirir gibiydi. Lumikki bunu yapmayı gerçekten de düşünüyordu. Gizli bir saldırı olmalıydı. Öncelikle onunla havadan sudan sohbet edecekti, sonra ona saldıracak ve Prag'da bir kızı olup olmadığını sorarak onu arkadan vuracaktı. Yalan söyleyip söylemediğini sesinden hemen anlayabilirdi. En azından anlayacağını düşünüyordu. Belki de babası onun sandığından daha iyi bir yalancıydı.

Eğer Lenka, babasının kızıysa ve anlattıkları doğruysa, Lumikki babası hakkında sandığından daha az şey biliyor demekti. Zaten çocuklar anne ve babalarını gerçekten tanıyabilirler miydi? Gerçekten özlerini bilebilirler miydi? Genellikle bir parçasını, küçük bir bölümünü görürlerdi. Anne

babalarının çocukken nasıl olduklarını, gençken ne hayaller kurduklarını bilmezlerdi. Ayrıca anne ve babalar bu tür şeylerden bahsetseler bile, yalın gerçekler anne ve babaların çocuklarına anlattıkları hikâyelerle renk değiştirdi.

Ayrıca Lumikki'nin ailesi asla böyle şeyleri konuşmazdı. Onların tarzı değildi. Lumikki bazen sanki hayatının ilk on altı yılını birtakım yabancılarla –olsun olsun birtakım aile yakınlarıyla– geçirmiş gibi hissediyordu.

Artık saat beşi geçiyordu. Lumikki beyaz tahta banktan kalkıp gerindi. Bugün çok yürümüştü. Şehrin dokusunu tramvay, otobüs veya metroya binmekten daha fazla hissedildiği için yürümek hoşuna gidiyordu. Lumikki oradan ayrılp ayrılmamak konusunda tereddüt etti. Karnı guruldamaya başlamıştı.

Elindeki telefonu sıkıca kavradı. Belki de aralarındaki camdan yapılmış sessizlik duvarını kırmanın vakti çoktan gelmişti. Babasının numarası B harfinde “Babam” olarak kayıtlıydı. Lumikki kararından dönmemek için hemen tuşa bastı. Telefon neredeyse anında açıldı; fakat telefonu açan babası değil, annesiydi.

“Peter yürüyüşe çıktı, telefonunu da evde bırakmış,” dedi annesi. “Ona söyleyeceğin acil bir şey mi vardı? Eve gelir gelmez aramasını söylerim.” Lumikki, annesinin sesindeki endişeyi duyar duymaz başına bir ağırlık saplandığını hissetti.

“Hayır, ben... Ben sadece babamın, buraya, Prag’a ne zaman geldiğini hatırlayamadım da...” dedi.

Hattın öbür tarafında birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Şimdi annesi, babasının hiç Prag’a gitmediğini iddia edecekti. Bu söylenebilecek en mantıklı şeydi; çünkü babası

bütün gezisini planlarken Prag'ı daha önce ziyaret ettiğine dair tek kelime etmemiştir.

"İkiniz bu konuda konuşmuş muydunuz? Ben Peter'ın... bunu hatırlamak istemediğini sanıyordum. Çok uzun zaman oldu. Bu... kötü bir dönemdi."

Annesinin ses tonu değişmişti. Bu çok garipti. Annesinin sesini hiç böyle duymamıştı. Sesi üzgün, ama dürüst ve açık geliyordu. Sanki bir an kiminle konuştuğunu unutmuş, daha fazlasını anlatmak istiyor gibiydi. Annesinin savunması zayıflamıştı. Kendini savunmak ister gibiydi. Demek Lumikki doğru şeyleri söylemişti.

"Burada bir şey mi oldu?" diye sordu Lumikki ilkinin hemen ardından.

Kapı aralandığına göre bundan sonra geriye dönüş yoktu.

"Hayır, bir şey olmadı ama..." dedi annesi.

Lumikki tam o sırada çakıl taşı yolda yaklaşan ayak seslerini duydu. Lenka. Nefes nefese koşarak yukarı çıkıyordu, gözleri kızarmıştı, belli ki üzgündü.

"Kapatmam gerek, sonra konuşuruz," dedi Lumikki çabucak ve telefonu kapadı.

Zamanlama uygun düşmemişti. Ancak her iki tarafta açığa çıkması gereken bir sır vardı; açıklamalar ters düşüp birbirine karışıyordu.

"Jaro öldü," diye haber verdi Lenka.

"Jaro mu?"

"Aile üyelerimizden biri. Bir araba çarpmış ve anında ölmüş. Dün pencerede gördüğün." Lenka'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Lumikki, ona cebindeki buruşmuş mendili uzattı, Lenka mendili itaatkâr bir tavırla ve anne babasının verdiği mendile uzanan bir çocuk edasıyla aldı.

Lumikki, adamı, dar omuzlarını, nemrut ve delici bakışlarını hatırladı. Ve görüntüsü tam olarak gözünün önüne geldiğinde, onu bugün de gördüğünü anımsadı. Bir kafede not defterine bir şeyler yazan genç bir adamla birlikte. Lumikki tuvalete giderken oturdukları masanın yanından geçmişti. Röportaj yapan kişiyi gözlemlemiş ama daha yaşlıca olan adamın pencerede gördüğü kişiyle bağlantısını şu ana kadar kurmamıştı. Röportaj ve ölümle sonuçlanan bir kaza aynı gün içinde gerçekleşmişti. Lumikki'nin içinden bir ses bunun bir tesadüf olmadığını söylüyordu.

13

Bir seksen boylarında, siyaha çalan koyu kahverengi saçlı, kahverengi gözlü... Pahalı olduğunu belli edecek kadar yıpranmış görünen ve hafif eskitilmiş, açık renkli kot pantolon. Açık renk gömlek; belli belirsiz kareli. Lumikki emin olamıyordu. Yirmi ile otuz yaşları arasında olabilirdi. Çocuksuluk ile maskülenlik arasında gidip gelen adamların yaşını tahmin etmek zordu.

Lumikki nehir kenarına oturmuş peynirli sandviçini dişlerken hafızasını tazelemeye çalışıyordu. Yeterli olmayacağını biliyordu. Daha fazlasını hatırlasa bile bu kadar büyük bir şehirde Jaro'yla röportaj yapan adamı bulamazdı. Ayrıca neden bununla uğraşsındı ki? Ona tamamen yabancı olan birine bir araba çarpmıştı. Onu hiçbir şekilde ilgilendirmemeliydi; fakat ilgilendiriyordu. Eğer Jaro'nun ölümü bir kaza değilse, Lenka'nın da bir şekilde tehlikede olması ihtimali vardı. Ayrıca Lenka kardeşi olabilirdi.

Lumikki; Lenka'ya, Jaro'yu röportaj verirken görmesiyle ilgili tek kelime söylemedi. Bilmese daha iyiydi. Lenka'yı olduğundan daha fazla korkutmanın anlamı yoktu. Ve Lumikki, onun korkmuş olduğunu görebiliyordu. Lenka geri dönmeyen önce yarım saat kadar konuşma fırsatı bulmuşlardı. Lumikki bu zamanın çoğunu hıçkırarak ağlayan ve Jaro'nun ölmemesi gerektiğini ama bunun bir önemini olmadığını ve her şeyin ters gittiğini mantıksız bir şekilde tekrar edip duran Lenka'yı rahatlatmaya çalışarak geçirmişti. Lumikki onun ağzından bundan daha mantıklı başka da bir şey alamamıştı.

Lenka aynı zamanda ailesinin Lumikki'yi hoş karşılaması için ne yapması gerektiğini bilemediğinden dolayı da özür diletti. Gerçi yine de bütün bunlar olacaktı. Buna emindi. Lenka sabretmeyi öğrenmiş olması gerekirken bunu yapmamış ve fazla aceleci davranmıştı. Zamanı gelince o da olacaktı. Aile, Lumikki'yi kollarını açarak karşılayacaktı. Lumikki bu fikrin kulağa ne kadar korkunç geldiğini söylemedi.

Ancak Lenka'nın gitmesi gerektiği için yine her şey yarıda kesilmişti. Anlaşılan dışarı bile çıkmaması gerekiyordu, ama Lumikki'yi görmenin daha önemli olduğunu düşünmüş ve bu yüzden de gelmişti. Genç kız, birbirleriyle haberleşmenin daha kolay olacağını düşünerek ona telefonu olup olmadığını sorduğunda Lenka, "Elbette yok. Bunlar beyhude şeyler," demişti.

Ertesi gün Petrin Tepesi'nde buluşmaya karar vermişlerdi. Lumikki neden buluşma yerini her seferinde değiştirmek zorunda olduklarını sorduğunda Lenka tek bir yere bağlı kalmamanın iyi bir şey olduğu karşılığını vermişti. Lumikki daha fazla soru sormamıştı. Artık Lenka'nın davranışlarının

ne kadar tuhaf olduğunu öğrenmişti. Bu garip tutumun bir açıklaması olduğundan ve bunu bulacağından emindi.

Yavaş yavaş akşam olmaya başlamıştı. Sıcaklık hâlâ yükseldi, kolsuz bluzundan yayılan ter kokusunu duyabiliyordu. Bu akşam hosteldeki küçük banyosunda bluzunu yıkamalı ve gece kuruması için asmalıydı. Bu geziye mümkün olduğu kadar az eşyayla çıkmıştı, olacağı buydu, temiz çamaşırları tükenmişti. Ve Prag'da binlerce turistle birlikte alışveriş yapma fikri de pek çekici gelmiyordu. Ayrıca bu seyahat dinlendirici bir tatil olmaktan çıkıp başka bir şeye dönüşmüştü.

Lumikki seçeneklerini değerlendirdi. Prag polisine gidemezdi, onlara ne diyecekti ki? *Hey, o adama araba çarptı ve adam öldü, onu aynı gün bir gazeteciyle görmüş olabilirim. Hayır, adının Jaro olması ve büyük ahşap bir binada yaşaması dışında onun hakkında bir şey bilmiyorum. Onunla aynı evde yaşayanlar biraz garipler, orada neden hep birlikte yaşadıklarını bilmiyorum. Onlarla beraber yaşayan bir kız belki benim kız kardeşim, daha doğrusu yarı kardeşim olabilir de, olmayabilir de...*

Muhtemelen yüzüne güler ve onu dışarı atarlardı veya onu sarhoşların olduğu bölümdeki hücrelerden birine koyar, birçok zararsız delinin arasına karışıp sokaklarda dolaşsın diye salıverirlerdi.

Evi arayıp durumu anne ve babasına anlatarak onların tavsiyelerini sorabilirdi. Normal insanlar böyle yapardı. Lumikki normal değildi, anne babası da değildi. Onlar olayları bu şekilde ele almazlardı. Ayrıca muhtemelen annesi son telefon görüşmelerinden sonra kendisini toparlamış ve çok fazla şey söylediğini fark etmiştir. En kötü ihtimalle de Lumikki'ye eve dönmesi için baskı yapabilirlerdi. O zaman da Lumikki

hiçbir şeyi derinlemesine araştıramaz, nedenini bulup çözemezdi. O yüzden geriye kalan tek seçenek, kendi aklına güvenerek olayları kendi kendine çözmeye çalışmaktı. Hayatının büyük bir kısmında yaptığı da buydu zaten.

Lumikki daha fazlasını hatırlamak için çaba harcadı. Röportaj yapan adamı bulabilmesine yardımcı olacak karakteristik özelliklerini hatırlamalıydı. Beyninin sürekli olarak en küçük ayrıntıları bile kaydettiğini biliyordu. Tek yapması gereken bu ayrıntıları deşip çıkarmaktı. Hayır, röportaj yapan muhabirin parmağında yüzük yoktu. Demek ki evli değildi. Gerçi bu bilginin ona pek faydası dokunacağı yoktu. Defteri tutuş şekli kendinden emin ve yaptığı işe alışkın bir edaydı. Demek ki bu ilk röportajı değildi. Muhtemelen tecrübeli bir gazeteciydi.

Lumikki gözlerini kapayıp zihninde tuvaletten çıktığı ana geri döndü. Masanın yanından geçmişti, bakışları not defterine takılmıştı. Çekçe biliyor olsa bile hiçbir şey anlamayacağını, adamın karman çorman bir yazısı olduğunu düşündüğünü hatırladı. Bu, kısa ve anlık bir düşünceydi. Ancak defter sayfasında dağınık elyazısının aksine net görünen bir şey daha vardı. Lumikki bunu oluşturdıkları tezattan dolayı fark etmişti. Neydi o?

Düşün, düşün diyerek zorladı kendini, Lumikki. Yanından gülüşen bir turist kafilesi geçti. Lumikki gözlerini sıkıca yumdu. Zihninin gevşemesine izin veremezdi; çünkü bir şeyler hatırlamanın tam eşliğindeydi.

Defter sayfasının üst köşesi. Küçük bir şey. Bir logo. Elbette ya! Bu bir şirket defteriydi. Lumikki logonun turuncu rengini ve biçiminin yuvarlak olduğunu anımsadı. Peki, başka? Bir sembol müydü bu? Bir rakam. Evet, bir rakamdı. Sekiz

SALLA SIMUKKA

rakamı. Logo tanıdık gelmişti. Onu daha önce bir yerde görmüştü ama nerede?

Lumikki gözlerini açtı.

Turuncu bir sekiz rakamı. Artık logoyu zihninde net bir şekilde görebiliyordu; fakat herhangi bir şeyle ilişkilendiremiyordu. Suyundan büyük bir yudum alıp ayağa kalktı. Belki biraz yürürse hatırlayabilirdi. Lumikki nehir kıyısından köprüye giden basamakları çıktı. Köprünün sonunda döner bir pano vardı. Gülümseyen bir kadının yeni ve kalıcı bir deodorantı tanıttığı reklam dönüp yerini yeni bir polisiye dizi tanıtımına bıraktı. Anlaşılan bazı insanlar birinin bir başkasını öldürmesiyle ilgili araştırma yapadursun bazıları da art arda her gece bu cinayetleri televizyon dizisi olarak izlemekten usanmıyordu.

Lumikki yoluna devam edecekken gözüne ilanının üst köşesi ilişti. Ortasında sekiz rakamı olan turuncu bir yuvarlak. Elbette! Kanal Sekiz. Lumikki muhabirin nerede çalıştığını artık biliyordu.

O kadar fazla pencere vardı ki bina gerçekte dışı görünüyordu. Camlar, logodan daha parlak olan akşam güneşinin pembe, mor ve turuncu renklerini yansıtıyordu. Super8'in, Prag'ın şehir içindeki merkez ofisini bulmak zor olmamıştı. Cam binanın çatısındaki döner logo, kilometrelerce öteden dahi görülebiliyordu. Lumikki cam kapıdan bir sekreterin dikkatle tırnaklarını boyadığı lobiye baktı. Büyük ihtimalle bazı vardiyalar gece geç saatlere kadar sürüyordu.

Genç kız şirketin adını telefonunda Google'a yazarak hızlı bir araştırma yapmıştı. Şirketin televizyon kanalı ve prodüksiyon servislerinin yanı sıra bir gazete, birçok dergi ve yığınla web sitesine sahip büyük bir kuruluş olduğunu öğrenmişti. Super8 ismine uygun bir şirketti. Sektöründe söz sahibiydi.

Lumikki duraksadı. Aslında bir plan yapmamıştı. O nedenle emin olamadığında hep yaptığı şeyi uygulamaya karar verdi: Kendine güvenli gözükme. Olayların yüzde doksa-

nında işe yarayan bir yöntemdi. Sırtını dikleştirip döner kapıdan içeriye girdi.

Tırnaklarını boyayan sekreter karşısında bütün gün dışarıda olduğu için terlemiş, sırt çantalı genç bir kız gördüğünde afalladı. Yüzündeki ifade Lumikki'ye onu yüksek sesle konuşma zahmetinden kurtararak hemen çıkıp gitmesini söylüyordu. Lumikki, kadının bakışlarının canını sıkmasına izin vermedi.

"Affedersiniz, bir adam arıyordum da..." diyerek İngilizce söze girdi.

Şimdi kadının bakışları sanki, "Hangimiz aramıyoruz ki?" diyen bir hal almıştı.

"Ne yazık ki ismini hatırlayamıyorum ama burada çalıştığını biliyorum. Önceden ayarlanmış bir toplantımız var," diye devam etti Lumikki kendinden emin bir tavırla.

Sekreter güvenliğe haber verip vermemeyi düşünür gibi onu baştan aşağı süzdü. Sonra içini çekip konuştu.

"Bana bundan daha fazla bilgi vermelisin. Burada çalışan erkek sayısı az değil."

Genç kız defterli adamı elinden geldiğince net bir şekilde tarif etmeye çalıştı. Sekreter kaşlarını çattı. Lumikki, kadının yaşının yirmi beş ile otuz arası olduğunu tahmin etti. Erkeklerle istediği sıklıkta flört edemeyen ama yakışıklı erkeklerle ve medeni durumlarıyla yakından ilgilenen bir kadına benziyordu. Lumikki bunun üzerine altdudağım ısırıldı ve bankoya abanıp sesini alçaltarak konuşmaya başladı.

"Oldukça seksi biri ve alyans da takmıyor."

Sekreterin gözleri parladı.

"O halde jiri olmalı! Ancak bugün burada olmayacak. Ah, bir dakika! İşte geliyor! Jiri, misafirin var."

Lumikki, asansörden inen adama baktı. Evet, bu daha önce gördüğü adamdı. Adam kafası karışmış halde bir sekretere bir Lumikki'ye baktı. Sonra sekretere Çekçe bir şeyler söyledi. Sekreter, Lumikki'yi işaret etti. Adamın kaşları çatılmıştı. Lumikki, onlar güvenliği arayıp onu dışarı attırmadan evvel hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

"Bugün röportaj yaptığınız adamla ilgili bazı haberlerim var; o öldü," dedi Lumikki.

Bu işe yaramıştı. Lumikki, Jiri denen adamın gözlerinde ilgiyi ve şaşkınlığı bir arada gördü.

"Başka bir yere gidip biraz sohbet edelim," dedi adam, Lumikki'yi kolundan tutarak.

Sekreter arkalarından düşünceli bir şekilde baktıktan sonra, omuzlarını silkip içini çekti ve ardından tırnaklarına oje sürmeye devam etti.

Adam telefonu kulağına götürdü. Hemen araması gerekiyordu. Talimatlar böyleydi. Telefon çalar çalmaz açıldı.

"Genç bir kız gelip onu ofisten aldı."

"Genç bir kız mı?"

"Evet. İngilizce konuştu. Turist gibi görünüyordu."

"Onun bir gecelik ilişkilerinden biri olmasın?"

"O tür bir kıza benzemiyordu. Ayrıca Hedef Bir'in ölümlüyle ilgili bir şeyler bildiğini söyledi."

Hattın diğer ucu birkaç saniye sessiz kaldı.

"Onları takip ediyor musun?"

"Elbette."

"Güzel. Bırak, kız ona bildiklerini anlatsın. Bu noktada en doğru hareket bu olur."

"Peki, ya sonra?"

“Kızın kim olduğunu bilmiyoruz. Şimdi kimsenin planı berbat etmesine izin veremeyiz. Ayrıldıklarında kızın icabına bakarsın!”

“Anlaşıldı.”

Adam tam telefonu kapatacakken kadın ona bir talimat daha verdi. “Telefonu kapattıktan sonra kızın fotoğrafını çekip bana ve Baba’ya gönder. Eğer kızı elinden kaçırsan, neye benzediğini bilmeliyiz.”

Sonra kadın, adam daha bir şey diyemeden telefonu kapadı. Adam oflamamak için kendini zor tuttu. “Kızı elinden kaçırsan...” Hedeflerini elinden kaçırmak gibi bir alışkanlığı yoktu. Onun işi bir müşteri hedefe engel olmak istediğinde bunun gerçekleşmesini sağlamaktı. Şehirdeki en güvenilir kartil unvanını boşuna almamıştı.

Ancak güvenilirlik, müşteri ne kadar gergin olursa olsun, onun endişe düzeyinden avantaj sağlamamak anlamına da gelirdi. O daima talimatları tam anlamıyla yerine getirirdi, böylece telefonunu alıp kısa saçlı kızın fotoğrafını çekmesine rağmen eski binaları ve onların gösterişli mimarisini fotoğrafıyormuş gibi yaptı. Kimlik saptamayı kolay hale getirecek üç güzel fotoğraf çekmişti.

Kız gençti ve azimli görünüyordu ama hiç de tehlikeli bir tipe benzemiyordu. Onun icabına bakmak haddinden fazla abartılı olacaktı. Ancak adamın iş tanımı emirleri sorgulamayı kapsamıyordu. Hedeflerine acımaz, merhamet beslemezdi. Öyle olsa işini yapamazdı. Adam fotoğraflardan birini müşterisine ve Baba denen adama gönderdi. Artık isterlerse kız hâlâ hayattayken nasıl görüldüğünü görebilirlerdi. Zira fazla da yaşamayacaktı.

Lumikki iki saat sonra hosteldeki yatağının üzerine oturduğunda kafasının içi düşüncelerle, sorularla doluydu ve üzerine yapışmış ter içindeki giysileri katlanılmazdı. Hemen duşa girmeliydi. Soğuk duşun altındayken Jiři Hašek'in ona söylediklerini düşünmek ve bir sonra yapacaklarını değerlendirmek daha kolay olacaktı.

Banyoya gidip şortunu, bluzunu, külodunu ve sutyenini çıkardı. Paslı metal tıpayla lavabonun deliğini tıkayarak kıyafetlerini içine attı, suyu açıp üstüne de el sabunu sıktı. Bu, en kötü vücut kokusunun bile hakkından gelirdi. Lumikki duştaki suyun az aktığını zaten biliyordu, o yüzden buna aldırmadı. Soğuk suyun tenine değışı iyi gelmişti; zihnini temizlemişti.

Jişi demişti ki...

Genç kız aniden garip bir ses duydu. Suyu kapatıp etrafı dinledi. Sanki birisi yanlış anahtar kullanarak kapıyı açmaya çalışıyordu. Yine bir sarhoş odaları mı karıştırmıştı? Ancak bir homurdanma veya söylenme falan da duymuyordu. Lumikki bir havlu alıp sarınarak banyodan çıktı ve kapısını kurcalayan kişiye birkaç laf giydirmeye hazırlanıyordu ki kilidin dönüp kapının yavaşça açıldığını gördü. Lumikki olduğu yerde donakaldı ve kulak kabarttı. Odasında biri vardı.

Adımlar sağlam ve sessizdi. Sanki içeri giren kişi özellikle sessiz olmaya gayret ediyordu. Temizlikçi olabilir miydi? Gecenin bu saatinde mümkün değildi. Ayrıca temizlikçiler odaya girmeden evvel "temizlik" veya "oda servisi" diye sesleniyorlardı. Peki, bir hırsız olabilir miydi? Bu daha muhtemel görünüyordu. Lumikki sadece parasını alıp pasaportuna dokunmamalarını diledi.

Banyoda pencere yoktu. Kaçacak bir yer de... Lumikki, içeri giren kişinin peşinde olduğu neyse onu alıp gitmesini umdu. Banyo kapısının tokmağının döndüğünü gördüğünde bu ümidinin boşa olduğunu anladı.

Uzun boylu, yanık tenli, iriyarı bir adam kapıyı açtı ve yere atılmış havluya takılıp neredeyse yuvarlanıyordu. Duş perdesini yana çekti, ama duşta kimse yoktu. Suyu batırılmış kıyafetlere dokundu. Adam tıraş losyonu ve ter kokuyordu.

Lumikki tepeden adamın başının üzerine baktı. Adam kelleşme başlamıştı, muhtemelen kendisi bundan habersizdi; çünkü kelleşen bölüm küçüktü ve siyah saçlarının arasında zorlukla görünüyordu. Lumikki nefesini tutmadı. Nefesini tutmanın belli bir noktada kontrolsüz şekilde geri bırakmak olduğunu, bunun da bir an gelip düzenli nefes alıp vermekten daha fazla ses çıkarmak anlamına geldiğini biliyordu.

Lumikki banyonun tepesindeki havalandırma borularına tutunmuş, hareketsiz öylece duruyordu. Neyse ki bir buçuk yıldızlı otel, boruları korumak amacıyla birkaç panoya yatırım yapmıştı. Lumikki kendisini aralarına çekebilmişti.

Adam etrafına bakındı. Tıklatarak duvarları kontrol etti. Yukarı bakmadı. En azından henüz bakmamıştı. Bu adam neyin nesiydi ve Lumikki'nin odasında ne arıyordu?

Lumikki ıslak saçlarından akan suyun bir çizgi halinde alnına ve oradan da burnunun ucuna süzüldüğünü fark etti. Şimdi de bir damla şeklini almış, burnunun ucundan tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Elleri tutunmakla meşgul olduğu için damlaları silemiyordu. Damlanın burnundan kurtulduğunda adamın kafasına, tam keline düşeceğini biliyordu. Ve o zaman adam yukarı bakacaktı.

Lumikki'nin kolları ve bacakları kendini sıkmaktan dolayı titriyordu. Hareketsiz durmak zordu ve o kesinlikle hareketsiz durmak zorundaydı. Aniden koridorun sonundan o tanıdık mırıldanma duyuldu. Yan odadaki particilerin sesiydi bu.

Su damlası Lumikki'nin burnundan aşağıya düştü.

Adam dönüp banyo kapısına giderek kulak kesildi.

Damla sessiz sedasız Lumikki'nin yerde duran havlusunun üzerine düştü.

Adam sarhoşların geçmesini bekleyip dışarı sıvıştı.

Lumikki gittiğinden emin olana kadar adamın ayak seslerinin kesilmesini bekledi. Sonra titreyerek havalandırma borularından inip bir süre yerdeki havlunun üzerine çöküp kaldı. Adamın kokusu havada asılı kalmış, burun deliklerinden içeriye giriyordu.

Lumikki nihayet ayağa kalkabildiğinde içeri geçip eşyalarını kontrol etti. Her şey yerli yerindeydi. İçeriye giren kişi hırsız değildi. Aradığı tek bir şey vardı ve o da Lumikki'ydi.

Genç kız artık orada güvende olmadığını biliyordu.

19 HAZİRAN PAZAR,
SABAH ERKEN

Tıp, tıp, tıp, tıp!

Su damlaları kaldırıma düşüyordu. İnce naylon torba ya delinmişti ya da bir yerinden yırtılmıştı ve su sızdırıyordu. Lumikki ıslak kıyafetlerini torbaya, geri kalan eşyalarını da mümkün olduğunca çabucak sırt çantasına tıktırmıştı. Eşyalarını toplaması sadece beş dakikasını almıştı. Sokakta durmuş, ne yapacağını düşünüyordu.

Başka bir ucuz hostel arayabilirdi, ama bu saatte onu kimse alır mıydı? Saat çoktan on biri geçmişti. Boş bir oda bulmak umuduyla gezinmek de istemiyordu. Ya da bir kafede oturup internette gezinerek yatacak yer bulmak için bir saat harcamak da...

Genç kız aniden kendini bitkin hissetmeye başladı. Aklından evi arayıp anne ve babasından hemen bu gece için bir uçak bileti almalarını istemek geçti. Ancak bunu yapmayacağını da biliyordu; çünkü o zaman son kalan son özgürlük

kırıntılarından da yoksun kalırdı. Bu, onu kendi başına idare edemeyen çaresiz bir çocuğa dönüştürdü.

Şu an için Lumikki yeniden çocuk olup Finlandiya'ya kaçmasında anne babasının ona yardım etmelerine müsaade edebilmek isterdi. Bir taksiye atlamak, havalimanına gitmek ve Finlandiya'ya giden uçağa atlamak, Prag'ı unutmak, Lenka'yı unutmak, tuhaf bir adamın odasına izinsiz girip onu aradığını unutmak, Jiri Hašek'i ve ona anlattıklarını unutmak.

Kahretsin! Jiri.

Lumikki sırlısıklam olan şortunu alışveriş torbasından çıkarıp elini sol cebine soktu. Artık lime lime olmuş haldeki kartvizit işte oradaydı. Şükürler olsun, hâlâ telefon numarası okunabiliyordu.

"Herhangi bir şey olursa ara. Ne olursa olsun ve saat kaç olursa olsun..."

Jiri böyle demişti. Muhtemelen söylediklerini kastederek söylememişi, ne var ki Lumikki fazla bir seçeneğinin olmadığını biliyordu. Eve dönmek henüz hazır olduğu bir seçenek değildi. Bu vazgeçmek olurdu. Kolay pes eden biri değildi. Ayrıca bu, anne ve babasının onu soru yağmuruna tutması demekti ve cevaplarını bilemediği sorularla sorguya çekilmek istemiyordu.

Lumikki, Jiri'yi aradı. Sesi uyumlu bir kız arkadaşın telefona cevap vermeyeceğini umdu. Önceki görüşmelerine dayanarak Jiri'nin bekâr olduğunu varsayıyordu ama yanılıyor da olabilirdi. Ayrıca bekâr insanlar her gecelerini yalnız geçirecekler diye de bir şart yoktu?

Jiri üç çalıştan sonra telefona cevap verdi.

"Ben Lumikki Andersson," dedi Lumikki.

Sonra durup sorusunu İngilizce nasıl söylemesi gerektiğini düşündü; çünkü, “Geceyi sizinle geçirebilir miyim?” diye sorsa yanlış anlaşılabilirdi.

Jiri’nin dairesine doğru giderken genç kız o gün akşam saatlerinde yaptıkları görüşmeyi hatırladı. Jiri, onu popüler ve hareketli bir kafeye götürüp kola ısmarlamıştı. Ardından da kendisinden bahsetmesini, Jaro’yu nereden tanıdığını ve özellikle de ölümüyle ilgili ne bildiğini anlatmasını istemişti. Lumikki Finlandiya’dan gelen son derece sıradan bir turist olduğunu ve tamamen şans eseri Lenka denilen bir kızla tanıştığını mümkün olduğu kadar üstü kapalı bir şekilde anlattı. Lenka’nın üvey kardeşler olduğuna inandığına dair tek kelime etmedi. Lumikki bunun Jiri’yi ilgilendiren bir şey olmadığını düşünmüştü. En azından şu noktada. Lumikki, Jiri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ona güvenip güvenemeyeceğini de bilmiyordu.

Lumikki, Jaro’yu ilk görüşünden, röportaj yaptığı kafede onunla yeniden karşılaşmasından ve Lenka’nın onun öldüğünü söylediğinde kazanın bir tesadüf olmadığını düşünmesinden bahsetti.

“Bütün bunlara şans eseri karışmış biri olarak şansa fazla inanmıyor gibi görünüyorsun,” diyerek yorum yapmıştı Jiri.

Lumikki tek kelime etmedi. Jiri kendi bardağındaki suyu bir dikişte bitirdi.

“Ama haklısın. Ben de Jaro’nun ölümünün bir tesadüf olmadığını eminim.”

Sonra Jiri, Lumikki’ye gerçekten güvenip güvenemeyeceğini merak ederek baktığında Lumikki kendini onun gözünden değerlendirdi: Garip hikâyesiyle aniden ofisinde beliri-

veren, sırt çantalı hırpani bir kız. Güvenmek için seçilecek ilk kişi değildi; fakat durum her şekilde zaten yeterince tuhaftı ve Jişi, Lumikki'nin çok az bir ipucuyla onu bulabilmiş olmasından da etkilenmişti. O nedenle ona güvenmeye karar verdi.

"Beyaz Aile'yle ilgili ne biliyorsun?" diye sordu Jişi.

Beyaz Aile. Lumikki bu kelimeleri ilk kez duyuyordu. Lenka sadece "aile"den bahsetmişti. Jişi, ona bunun bir süredir hakkında araştırma yaptığı dini bir mezhep olduğunu söylediğinde Lumikki'nin kafasını duvarlara vurası gelmişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmisti? Lenka'nın söylediği ve yaptığı garip şeylerden nasıl olup da bir tahminde bulunamamıştı? Şimdi Jişi söyleyince her şey daha anlaşılır bir hal almıştı.

"Anlaşılan doğrudan İsa'yla ilgileri olduğunu düşünüyorlar. O yüzden tarikattaki herkes birbiriyle akraba olmuş oluyor. Sadece manevi anlamda değil, biyolojik anlamda da aile olduklarına inanıyorlar."

Elbette. Taşlar mükemmel bir şekilde yerlerine oturuyordu.

"Bununla birlikte," diye devam etti Jişi. "Son birkaç ayda birçok araştırma yaptım ve aile ilişkilerinden bazıları oldukça belirsiz. Ve İsa'yla olan kan bağına kastetmiyorum, ki zaten bu da tamamen saçmalık! Yani, şu anda ve buradaki tarikat üyeleri arasındaki ilişkiyi kastediyorum."

"Onları araştırmakla bu kadar zaman harcamanızın belli bir sebebi var mı?" diye sordu Lumikki.

Jişi düşünceli bir şekilde gözlerini kısıp söylediklerini tarttı.

"Bu tarikatın yakın bir zamanda gerçekleştirmeye niyetli olduğu bazı tehlikeli planları olabileceğine dair bilgi aldım.

Bu planların neler olduğunu hâlâ bilmiyorum, ama bulmaya çalışıyorum. Jaro, bana bir röportaj için söz vermişti. Ölümünün kaza olduğuna inanmamam bu yüzden. Bir de tarikatta daha önce de açıklanamayan bazı ölümler olmuş olmasından... Genç bir insanın kalp yetmezliği geçirmesi. Tamamen ayık bir insanın gece nehre düşmesi. Bir arabanın kendi şeridinden çıkıp karşı istikametten gelen bir kamyonla çarpışması. Bir adamın ayağı takılarak trenini önüne düşmesi. Delil yetersizliğiyle sona erdirilen polis soruşturmaları.”

Bir an sessiz kaldıklarında kafenin gürültüsü etraflarını sardı. Çevrelerini saran sesler daha parlak ve kaygısız bir dünyadan geliyordu. Lumikki ile Jiří ise karanlık kuruntularla dolu bir balonun içindeydiler sanki.

“Birçoğu korkuyor, Lumikki,” dedi Jiří, ismini son derece düzgün telaffuz edip onu şaşırtarak. “Çoğu çok korkuyor.” Lumikki başını sallayıp tanıdığı kızın da korktuğunu belirtti. Lumikki, Lenka’yı daha ayrıntılı sorguya çekeceğine dair söz verdi. Jiří arkasından bir araya gelip bilgi alışverişi yapmayı umduğunu ekledi. Lumikki kabul etti.

Şu anda Jiří’nin oturduğu binanın ön kapısında durmuş, yine de bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyordu. Jiří telefonda, Lumikki’nin gerekiyorsa seyahatinin geri kalanında onun evinde kalabileceğini söylemişti. Gerçi Lumikki’nin geceyi yabancıların evinde geçirmek gibi bir alışkanlığı yoktu.

Kimseye güvenme. Onun parolası buydu. Geçtiğimiz yıl içinde prensiplerini birçok kez değiştirmek zorunda kalmıştı ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi.

Lumikki parmağını “Hašek” yazan zile götürüp uzun süre basılı tuttu.

SALLA SIMUKKA

*Yakıcı rüzgâr ağaçları sallar,
Yoldaki yakıcı rüzgâr.
Sesini duydum ve biliyordum.
Sen de beni yakacaksın,
Kalbimi kavuracaksın.*

Lumikki örtüyü iyice çekip kafasının içinde çalan Anna Puu'nun sesinden kurtulmaya çalıştı. İşe yaramıyordu. Jiri'nin mutfağında, yere serilmiş ince bir misafir döşeğinde yatıyor ve uykuya dalmanın zor olacağını biliyordu.

Jiri, Lumikki'ye kendi yatağında yatabileceğini, kendisinin ise yerde uyuyabileceğini söyleyerek ısrar etmişti; fakat genç kız bu sözleri duymazdan gelmişti. "Ya da her ikimiz de yatakta yatabiliriz," dedi, elini Lumikki'nin omzuna koyarak.

Lumikki olduğu yerde donakalmıştı, neredeyse kasıklarına bir darbe indirip eşyalarını da alarak kendini Prag gecelerine atacaktı. Jiri, onun gerildiğini hissederek hemen elini omuzundan çekip gülmeye başlamıştı.

"Hey, şaka yaptım! Birbirimizi tanımıyoruz bile, ayrıca sen daha çocuk sayılırsın. Meraklanma, öyle biri değilim."

Lumikki dönüp Jiri'nin gözlerinin içine bakmıştı. Samimi görünüyordu. Biraz da utanmış. Lumikki, genç adamın eğlenme düşkünü biri olabileceğini düşünmüştü, ama bir tecavüzcü olmadığı kesindi. Ayrıca onun gözünde küçük bir kızdı. Lumikki'nin hosteldeki odasına giren adamla ilgili konuşarak geç saate kadar oturmuşlardı. Jiri, adamın Beyaz Aile tarafından gönderilmiş bir katil olduğuna emindi.

"Senden kurtulmaya çalışıyorlar," demişti. "Seyahatinin geri kalanında burada kalman en doğrusu olur. Olaylar senin

için tehlikeli bir hal alabilir. Gerçi çoktan tehlikeli bir hal almış zaten.”

Sonra birbirlerine bakıp esneyince kahkahalara boğulmuşlardı. Ölümcül bir tehlikeden bahsedip ardından ancak dün sabahtan kalma yulaf ezmesi kadar ilginç bir şeyden konuşmuşlar gibi esnemek çok saçmaydı. Saat geç olmuştu ve her ikisi de uzun ve zor bir gün geçirmişlerdi. Konuşmalarına sabah daha zinde bir kafayla devam etmeye karar verdiler. Lumikki kendini oracıkta, sandalye tepesinde daha cümlesini bitirmeden uyuyakalacak kadar yorgun hissediyordu.

Lumikki yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamak üzere banyoya gittiğinde Jiri de onun yatağını hazırlamıştı. Lumikki, Jiri'nin banyo dolaplarının içine göz atmamak için kendini zor tutmuştu. Halihazırda bu adama yeterince rahatsızlık vermişti. Casusluk etmemeliydi. Lumikki nihayet başını yastığa koyduğunda, anında uyuyacağını sanıyordu ama yanılmıştı.

*Gökyüzündeki yıldızlar,
Beyaz beyaz parıldıyor,
Bizi seyrediyorlar.*

Jiri'nin aynı yatakta uyumakla ilgili esprisi, Lumikki'yi, Blaze için bu şekilde yanıp tutuşurken bir daha kimseye âşık olup olamayacağını düşünmeye itmişti; çünkü onu gerçekten seviyordu. Özleminin geçmemesi de bu yüzdendi. Bu yüzden arzular peşini bırakmıyordu. Flört ettiği başka biri olsaydı aynı etkileri yaşar mıydı acaba? Başka birine kendisine yakınlaşmasına izin verecek kadar güvenebilecek miydi? Lumikki bunu bilemiyordu.

Parlak ve yıldızlı bir ağustos gecesi, her şey iyi giderken Tammela Meydanı'ndaki tahta banklardan birine oturmuşlardı. Lumikki yavaşça Blaze'in ensesindeki dövmeyle okşuyor ve bir yandan da gökyüzünde dövmenin eşi olan deseni arıyordu. Ve nihayet onu bulduğunda, içi aniden huzur, emniyet ve neşeyle karışık bir duyguyla dolmuştu.

"Seni seviyorum," demişti Lumikki.

Bu kelimeler daha önce söylediği her şeyden çok daha ağır bile olsa, ağzından öylesine bir doğallıkla, kolaylıkla dökülvermişti.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık vermişti Blaze aynı doğallıkla.

Üzerlerindeki gökyüzü karanlık ve yıldızlıydı. O anda her biri onlar için parlıyordu.

*Senin için daha, daha,
daha fazlası olurum.*

19 HAZİRAN PAZAR

Lumikki hayatında birçok komik kelimeyle karşılaşmıştı ama “füniküler” yine de duydukları arasında en komik olanıydı. Füniküler. Füniküler. Füniküler. Vagonun ritmiyle birlikte bu kelimeyi defalarca tekrarlamak geliyordu içinden. Dik bir yamaçta bir kablo yardımıyla yukarı çekilen raylı tren anlamına gelen “meyilli yüzey demiryolu” aynı ulaşım şeklini tanımlıyor olsa da o kadar etkileyici değildi. Lumikki Petr n Tepesi’ne araçla  kmak yerine yürümek için yazı tura atmaya kalkışacak değildi; fakat o sabah Ji i’nin fikrini sorduğunda, fırsatı varken f nik lere binmeyi en az bir kez olsun denemesi gerektiğini söylemişti. Ayrıca bilinmeyen bir sebepten ücretlerde turist uygulaması da henüz başlamamı tı. O nedenle tepeyi normal toplu taşıma biletiyle  kmak da mümkündü.

Lumikki ve Ji i bir plan hazırlamı lardı: Ji i, kendi araştırmasına devam edecek, yapılacak en ideal şey olmasa da Lenka’yla görüşmeye ve tarikatın ne gibi i ler  evirdi ini öğrenmeye çalışmaya Lumikki’nin tek başına gitmesi gereke-

cekti. Aynı akşam öğrendiklerini karşılaştırmak üzere tekrar Jiri'nin evinde bir araya geleceklerdi. Jiri, Lumikki'nin onun dairesinden başka yerde kalmasının güvenli olmayacağı konusunda ısrar etmişti. Lumikki de razı olmak zorunda kalmıştı.

Füniküler ağır ağır yukarı doğru tırmanırken o da tepenin yeşil yamaçlarını seyrediyordu. Gözleri Finlandiya'dakilerden çok farklı olan bölgeyi iştahla süzüyordu. Vadiler, tepeler, yamaçlar, merdivenler ve çatılar. Manzaradaki çeşitlilik onu çok heyecanlandırmıştı. Diğer yolcuların çoğunluğunu bu güzel manzara karşısında hoplayıp zıplayan ve çığlıklar atan turistler oluşturuyordu. Bölgenin yerlisi olan birkaç kişi de kasım ayında Finlilerin otobüsteki hallerine benzer bir şekilde somurtkan ifadelerle öylece oturuyorlardı. Lumikki, Praglıların pek de konuşkan ya da coşkulu insanlar olmadıklarını çoktan anlamıştı. Ve buna aldırımıyordu. Kasiyerler gülümsemediklerinde, o da tebessüm etmek zorunda kalmıyordu.

İş işti, tebessüm etmek ise başka bir şey.

Saat henüz on bile olmamıştı; fakat sıcaklık çoktan rahatsız edici derecelere çıkmıştı. Tepenin üzerinden hafif bir rüzgâr esip fünikülerin pencerelerinden içeriye girdi. Lumikki o an Prag'a aslında yapmaya geldiği şeyi yaptığını hissetti. Kimseyi tanımayan ve kimsenin tanımadığı, tek başına sıradan bir turistti sadece. İstediklerini yapmakta ve düşünmekte özgür bir turist. Lenka'yla buluşmak üzere olduğunu unutmak istedi.

Fünikülerde tam karşısında iki küçük kıızıyla birlikte bir adam oturuyordu. Kızlar yaklaşık üç ve beş yaşlarındaydılar ve kardeş oldukları belliydi. İkisinin saçları da örgülüydü. Daha küçük olanın örgüleri ayçöreği şeklinde kulaklarının etrafında döndürülmüştü ve büyük olaninkiler de taç şeklin-

de tepeye tutturulmuştu. Aynı Lenka'nın yaptığı gibi. Kızlar dizleri birbirine değecek şekilde yan yana oturuyorlardı. Küçük olanın dizinde Hello Kitty desenli bir yara bandı vardı.

Lumikki birden Mickey Mouse desenli bir yara bandının dizine yapıştıran beceriksiz ama nazik elleri anımsadı.

Bir ses fısıldadı. "Abla uf olan yeri üfleyince geçecek."

Sonra teninde birkaç damla tükürük bırakan güçlü üfleme-yi hatırladı. Hatırasındaki küçük Lumikki gülüyordu.

Zihninde canlandırdığı bu hatıra tam olarak doğru olmayabilirdi. Muhtemelen birileri sadece dizine bir yara bandı yapıştırmıştı, hepsi o. Kendisinden yaşça büyük bir arkadaşı veya kuzeni olabilirdi ama ablası değildi. Lumikki ile Lenka, daha önce hiç tanışmamışlardı. Küçük kızları görünce muhtemelen çocukluk anıları canlanmıştı ve zihni şimdiki zamandan bazı noktaları alıp geçmişle karıştırmıştı. İnsan beyni böyle çalışırdı. İnsanlar bu şekilde çocukluk dönemlerinde böyle bir şey olmamasına rağmen şiddet ve istismar gibi sahte anılar yaratarak manipüle olurlardı.

Lumikki'nin zihninde daha da rahatsız edici bir görüntü beliriverdi. Görmeyi asla tercih etmediği bir kâbustu bu. Bir yara bandını yapıştırmaya çalışıyordu, ancak o kadar fazla kan vardı ki bant ıslanıp kana bulanıyor ve kırmızıya bürünüyordu. Çok fazla kan vardı. Ağlamaya başlıyor, olanları kavrayamıyordu. Yara bandı niçin uf yerine yapışmıyordu?

Füniküler sarsılarak durdu. Sarsıntı tuhaf görüntülerin Lumikki'nin zihninden silinmesine yetmişti; fakat aynı zamanda hayal olamayacak kadar berrak başka bir anıyı da beraberinde getirmişti.

Anne ve babasının tepesinde, muhtemelen yatağının başucunda duran siluetleri. Lumikki yatakta yatıyor ve kendisini bir topun içine sıkıştırılmış bir fil gibi hissediyordu. Böyle düşündüğünü anımsadı. Kendi anahatlarını hissedemeyen ağır bir top. Anne ve babasının yüzleri gri, yorgun ve üzgündü.

"Ablan..." diyorlardı.

Her biri ayrı ayrı ama birlikte. Bir sebepten bu sözlerinin devamını getiremediler.

İnsanlar vagondan inmek için Lumikki'yi iteleyerek yanından geçtiler. Hatırladıkları bacaklarını ağırlaştırmış da olsa, o da hareket etti. Hatırasındaki durum gerçektir. Buna emindi.

Bir ablası vardı.

Zihninde canlandırdığı aile ağacı, biraz fazla bir coşkuyla budanmıştı.

"Gerçekten başka bir şey bilmiyor musun?" diye sordu Lumikki.

Lenka başını iki yana salladı.

Ailesi; Lenka annesi Hana Havlová, anneannesi Maria Havlová ve dedesi Franz Havel, Franz'ın kardeşi Klaus Havel ve Klaus'un oğlu Adam Havel'den oluşuyordu.

"Ve Adam da ailenin reisi, öyle mi?" diyerek emin olmaya çalıştı Lumikki.

Malum nedenlerden "tarikat" kelimesini kullanmaktan kaçınmıştı.

"Adam..." Lenka bir an durup düşündü. "Adam, 'baba' oluyor. Ondan yaşlı olanlar da dahil, hepimiz ona 'baba' deriz; çünkü bize bir baba gibi kol kanat gerer. Özellikle de benim için hiç sahip olmadığım babam gibidir."

"Kaç yaşında?"

"Tam emin değilim. Sanırım altmış yaşlarında. Neden?" diye sordu Lenka.

Lumikki cevap vermeden omuzlarını silkti. Daha çok Adam'ı sorguladığının farkındaydı, kendini Lenka'yı sorguya çekiyor gibi hissetti; fakat Lenka'nın göz seyirmelerinden ve sesindeki gerginlikten bu konuşmanın onu rahatsız ettiğini fark etmişti, daha fazla soru sormak Lenka'yı korkutup uzaklaştırabilirdi.

Petrín Tepesi'nin zirvesinde oturmuş, gözetleme kulesinde dolanan ve hayretten hayrete düşerek manzaraya bakan turist kalabalığını izliyorlardı. Kule, kendisinden daha meşhur kuzeni Eiffel Kulesi'ne aldatıcı bir biçimde benziyordu; fakat ona kıyasla önemli ölçüde küçüktü ve çok daha ulaşılabilir görünüyordu.

Lumikki ara ara Lenka'nın ince parmaklarına bakıyordu. Bu parmaklar geçmişte bir zaman onun dizine yara bandı yapıştırmış olabilirler miydi? Ya tanışmışlarsa ve Lenka bunu hatırlamıyorsa ya da Lenka, Lumikki'yi fotoğraflarından başka yerde görmediğine dair yalan söylüyorsa? Bu pek de anlamlı gelmiyordu gerçi.

Lumikki nasıl olup da aralarında gizli sırlardan bir duvar olduğu halde burada böyle, dizleri neredeyse birbirine değecek kadar yakın oturduklarını düşündü. Lumikki, Lenka'ya Jiri'den, onu öldürmesi için gönderilen adamdan ve Jiri'nin ona söylediklerinden hiç bahsetmemiştir. Aynı şekilde Lenka'nın da kendisinden bir şeyler sakladığına emindi.

Bir zamanlar sırları olan bir kız varmış.

Bir zamanlar birbirlerine söylemedikleri sırları olan iki kız varmış.

Aynı aileden, sırları olan bir aileden geliyorlarmış. Lumikki neredeyse yüksek perdeden kahkaha attı.

"Peki, annen Adam'dan hiç bahsetmemiş miydi?" diye sordu Lumikki.

"Hayır, bunu zaten belirtmiştim. Akrabalarımından hiçbi-riyle daha önce tanışmadım. Büyükannem ve büyükbabam ben daha doğmadan evvel ölmüşler. Büyükbabamın erkek kardeşinin bir oğlu olduğu bir yana, bir erkek kardeşi olduğunu dahi bilmiyordum. Annemin neden onlardan hiç bahsetmediğini anlayamıyorum. Onlarla yaşamıştı." Lumikki kulaklarını dikti.

"Sen doğmadan önce annen ailesiyle mi yaşıyormuş?"

"Evet. Ancak sonra yanlarından ayrılmış. Bir belirsizliğe düştüğünü düşünmek dışında bu duruma başka bir açıklama getiremiyorum. Böyle iyi insanlardan yoksa niye ayrılırsın ki?"

Lenka sanki cevabı biliyormuş gibi kocaman gözlerle Lumikki'ye baktı. Lumikki ürperdi. Eğer Lenka'nın annesi tarikattan ayrılıp üyelerle tüm ilişkisini kestiye, bunun için iyi bir gerekçesi olmalıydı. Ve sonra o öldüğünde gelip kızını olgunlaşmamış bir meyve gibi dalından koparmışlardı.

"Bir keresinde bunu Adam'a sordum ama geçmişin geride kaldığını ve annemi unutmam gerektiğini söyledi sadece. Haklı. Annem eski hayatıma ait. Önemli olan geçmiş değil, gelecek."

Lenka yüzünü güneşe çevirip gözlerini yumdu ve gü-lümsedi. Yüzünde Lumikki'yi huzursuz eden aydınlanmış bir ifade vardı. Lenka'nın bu parçasına ulaşmanın bir yolu olmadığını biliyordu.

"Gelecekte olacak özel bir şey mi var?" diye sordu Lumikki dikkatle. "Yakın gelecekte mesela?"

Lenka gözlerini açıp keskin bakışlarla Lumikki'ye baktı.

"Gerçeği görmesine izin verilen yegâne kişiler inanan aile üyeleridir. Sen henüz inançlı değilsin. Benim, kız kardeşin olduğuma da, diğer şeylere de inanmıyorsun."

Lumikki bir an için durup düşündü. Önceki kararını yeniden değerlendirmeye başladı. Hatırladıklarını henüz Lenka'ya söylemeyi planlamıyordu. Ne var ki şimdi Lenka ayağa kalkıp arkasına bile bakmadan Lumikki'nin hayatından çıkıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Lumikki buna izin veremezdi. Bu, daha önce başına birçok kez gelmişti.

Lenka'nın sesi güneşin sıcaklığında bir kalıp buz etkisi yaratıyordu.

"Bir daha görüşmesek daha iyi olur. Yakında eve, annenin ve babanın yanına döneceksin; kendi babanın. Onun benim de babam olduğunu düşünmekle aptallık ettim. Benim zaten bir babam var: Adam. Zaten benim her şeyim var, başka bir şeye ihtiyacım yok."

Hayır, hayır, hayır. Lumikki zihninde yankılanan beş harfli bu kelimeyi dinleyerek içten içe haykırdı. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı! Yine mi? Hayatındaki en önemli insanlar birer birer yok olup gidiyordu.

Bunun üzerine Lumikki tamamen karakterinin dışında bir şey yaptı. Lenka'nın elini avuçlarının içine alıp sıkı. Doğrudan gözlerinin içine baktı. Aralarındaki mesafe ve soğukluk bir anda yok oluverdi.

"Ben, senin, benim kardeşim olduğuna inanıyorum."

Lumikki sözlerinin nüfuz etmesini bekledi. Lenka'nın elleri titremeye başlamıştı. Gözleri ise yaşlarla dolmuştu. Lumikki de birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. Sanki siyah ve ağır bir şey göğsünden yukarı doğru havalanıyordu. Nihayet gerçekler rayına oturmuştu.

Yanlarından gürültücü bir turist grubu geçti, ama onlar farkına bile varmadılar. Birbirlerine açılmanın verdiği sıcaklık her ikisinin de tüylerini diken diken etmişti ama onlar bir şey hissetmiyorlardı. Sanki kendilerine ait özel bir dünyadaydılar.

Lenka, Lumikki'ye sıkıca sarıldı. Lumikki de onu kucakladı. Lenka'nın gözyaşlarının, omzundaki en az onlar kadar tuzlu terine karıştığını hissetti. Lumikki'nin içi Blaze'i kaybettiğinden beri hissetmediği duygularla doldu.

Prag'a gelmiş ve kardeşini bulmuştu. Bu bir mucizeydi. Tanrı'nın bir lütfuydu bu. Lumikki bunu benimsemeliydi, çünkü bir daha böyle bir fırsatı olmayacaktı.

Lenka geri çekildiğinde, Lumikki doğal bir hamleyle Lenka'nın gözyaşlarını sildiğini fark etti. Ve mümkün görünmese de daha önce aynı şeyi yapmış olduğuna dair o tuhaf duyguyu yeniden hissetti. Belki de aynı genleri paylaşmak, damarlarda aynı kanın akması, doğal bir tanıdıklık hissi veriyordu. Lumikki bu tür şeylere asla inanmazdı; fakat belki de varsayımlarını tekrar gözden geçirmeliydi. Çok fazla şey olmuştu. Pek çok önemli şey.

"Gelip aileyle tanışmanı istiyorum," dedi Lenka.

Lumikki de bunu istiyordu. Aileden dolayı değil, Lenka'dan dolayı istiyordu, böylece güvende olduğundan emin olabilirdi. Ve eğer güvende değilse, aile tehlikeliyse, kız kardeşini kurtarabilirdi.

Kurtarmak istediği bir kızkardeşi vardı. Düşünmesi bile Lumikki'ye çok iyi geliyordu.

"Ama beni kabul ederler mi ki?" diye sordu.

"Onlara başka bir seçenek bırakmayacağız," dedi Lenka ve gülümsedi. Lumikki, onun bu denli mutluluk ve özgürlük duygusuyla, kocaman gülümsediğini daha önce görmemişti.

Bir zamanlar sırrı olan bir kadın varmış.

Sırların yabancılara söylenirse sır olmaktan çıkmak gibi önemli bir özellikleri vardır. Sırlar kutsaldır. Sırlar onları anlamayacak kişilerle paylaşarak kirletilmemelidir.

O kadın sırlarını paylaşmıştı. Aile olmadan yaşamak istediğini düşünmüştü. Kaçtı. Yeni ismini ve adresini aileden sakladı. Çocuğunu da sakladı. Bunlar yanlış sırlardı. Günahkâr sırlardı. Ve günahkâr sırlar er veya geç ortaya çıkarlardı.

İşte bu yüzden nehrin soğuk kolları kadını sarmaladı. Onu dibe doğru çekti. Sular kadını doymak bilmeyen bir sevgili gibi salladı. Dudaklarını öperek ağzını açmaya zorladı. Ağzına ve burun deliklerine doldu, sonra ciğerlerine girip havanın yerini aldı. Sular onun sadece kendilerine ait olmasını, karanlık hikâyelerin sessizce anlatıldığı soğuk krallığının bir parçası olmasını istedi.

Kadın sulara kendi iradesiyle veya kaza eseri girmemişti. Onu itmışlerdi. Günahkârlar suyun üzerinde kalamazdı. Derinlere batmaları gerekirdi.

Ve yanlış sırların da onlarla batması gerekirdi.

Beyaz tabağın içinde haşlanmış iki patates, iki havuç, bir dilim et ve bir dilim sade ekmek vardı. Yemekte herhangi bir baharat veya çeşni olmadığı belliydi, kimsenin yemeği daha lezzetli veya iştah açıcı hale getirmek için uğraş vermediği ortadaydı. Lumikki'nin pazar günü yemeği tanımına hiçbir şekilde uyan bir tabak değildi bu.

Yemek mutfağın yanındaki büyük yemek odasında servis edilmişti. Lumikki ile Lenka doğrudan masaya yollanmışlardı ama Lumikki, alt katta yer alan diğer üç büyük odayı keşfe çıkacak zamanı bulmuştu. Birazdan çökecek gibi görünen ahşap merdivenler ikinci kata çıkıyordu. Belli ki burada yatak odaları yer alıyordu. Lumikki evi daha dikkatle inceleme şansı bulabilmeyi ümit ediyordu; fakat henüz kimse ona evi gezdirmeyi teklif etmemişti.

“Öğle yemeği bekletilmez,” diye fısıldadı Lenka, ona.

Lumikki uzun masanın etrafında oturan diğerlerine göz attı. Yaklaşık yirmi kişiydiler. Yaşlı olanlar muhtemelen sek-

senlerine merdiven dayamışlardı, genç olanlar ise Lenka'dan sadece bir iki yaş daha genç olmalıydılar; belli ki Lenka en küçükleriydi. Herkes masanın en başında oturan Adam Havel'in Çekçe okuduğu dua için huşu içinde başını eğmişti.

Dua oldukça uzundu ve Lumikki tek kelimesini dahi anlamıyordu. Bu fırsatı eski püskü beyaz keten kıyafetler giymiş olan tarikat üyelerini incelemek için kullandı. Hepsini ince yapı, hatta zayıflar, haftanın en önemli öğününde yediklerine bakılırsa bunda şaşılacak bir şey yoktu. Onun dışında göze çarpan bir benzerlikleri bulunmuyordu, hatta herhangi bir akrabalık bağları varmış gibi de görünmüyorlardı. Ancak hepsinin suratında aynı kayıtsız ve uysal ifade vardı. Gözlerini kapamış, dikkat kesilmiş dua ediyorlardı.

Evdeki her şey bir parça eski ve yıpranmıştı. Eskimiş duvar kâğıdı soyulmuş, yer yer solmuştu. Zemin döşemele-
rindeki boyalar kalkmıştı. Pencerele-
rinden pisti ve ciddi anlamda
temizlenmeye ihtiyaçları vardı. Az sayıdaki mobilya bir parça
düzenlense fena olmazdı. Duvarlarda resim veya tablo yoktu,
dekoratif eşya veya ev hissi yaratabilecek herhangi bir şey de
bulunmuyordu. Evdeki hiçbir şey burada bir hayat olduğuna dair bir işaret vermiyordu. Sanki تنها, harap bir binanın
içindeydiler. Terk edilmiş bir evde piknik yapar gibi.

Sakalı ve gür kaşlarıyla Adam Havel'i en iyi tanımlayabilecek kelime "gri"ydi. Saçı ve sakalı griydi, hatta ten rengi bile griye çalıyordu. Tam yaşını tahmin etmek güçtü, ama Lenka'nın söylediği gibi altmışlarında olabilirdi. Lumikki ondaki griliğin sahte bir gösterişsizlik olduğunu düşünmeden edemedi. Her hareketinin bir amaç barındırması sağlam bir iradeyi ve tehditkâr bir karakteri işaret ediyordu. Zayıftı, ama kol kasları belirgindi. Dua etmek için kenetlediği elleri bir insanı boğarak öldürebilecek kadar güçlü görünüyordu.

Adam Havel duanın orta yerinde aniden başını kaldırıp gözlerini Lumikki'ye dikti. Lumikki çabucak bakışlarını kaçırıp boynunu eğerek kucağına doğru baktı. Grup liderini daha fazla şüphelendirmenin anlamı yoktu.

Eve girebilmesi bile mucize sayılırdı. Geçen sefer Lumikki'yi kapıdan kovan kadın onları kapıda durdurmuştu. Lenka, onunla bir başka ateşli mücadeleye daha girdiğinde Lumikki bir kez daha kapıdan döneceğini düşünmüştü. Ardından Adam Havel evden dışarı çıkıp dikkatle Lumikki'yi incelemiş ve Lenka'yla Çekçe bir şeyler konuştuktan sonra, şaşırtıcı şekilde bahçe kapısını açmıştı.

"Ona ne söyledin?" diye fısıldadığında Lenka omuzlarını silkmmişti.

"Sadece senin benim kardeşim olduğunu ve bizimle birlikte yemek yemek istediğini söyledim. Adam bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü."

Adam'ın baston gibi dimdik duran sırtını bahçe kapısından evin içine kadar seyreden Lumikki bu adama karşı temkinli olması gerektiğini hissetmişti.

Dua nihayet bittiğinde Adam yemeye başlanabileceği sinyalini verdi. Masa, tabağa değen çatal bıçak sesleri haricinde son derece sessizdi. İçecek olarak masada sadece ılık su vardı. Lumikki patatesten ve etten birer parça kesip ağzına attı. Yemeğin tuzu yoktu.

Adam'ın Lumikki'nin yüzündeki ifadeyi fark ettiği aşikârdı; çünkü İngilizce olarak açıklamaya koyuldu.

"Yemeğimizin niçin bu kadar sade olduğunu merak ediyorsun. Ve genel anlamda hayat tarzımızın da... Her şeyin saf ve orijinal halinde olması gerektiğine inanıyoruz. Sadelik bizim kuralımız. İnsanın çevresinde dikkat dağıtıcı ne

kadar az şey olursa, Tanrı'ya o kadar yakınlaşabilir. Bizim bu yüzden televizyonumuz, telefonumuz, elektronik aletlerimiz ve hatta kitaplarımız bile yok. Yemeklerimizi lezzetlendirmeyiz. Bazen tütsü yakarız ama bu sadece koku alma duyumuzu temizlemek içindir. İnsan zihninin ancak yeni yağmış kar kadar beyaz ve temiz olduğunda kutsal olanı özümseyebileceğine inanırız."

Lumikki ailenin üyelerine baktı, hepsi Adam'ın sözlerini ciddi bir şekilde başlarını sallayarak onaylıyorlardı. Sefalet çeken veya baskı gören insanlara benzemiyorlardı. Huzur dolu ve birbirine bağlı bir halleri vardı. Başkalarının sahip olmadığı bir şeye sahip olduklarını düşündükleri ortadaydı. Lumikki bir anlığına da olsa onlara imrendiğini hissetti.

Grup üyeleri sessizce aralarında konuşmaya başladılar.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu Lumikki kısık sesle Lenka'ya dönerek.

"Gün içinde olan olayları değerlendiriyoruz. Çalışanlar işlerinden bahsediyor, diğerleri ise evde neler yaptıklarını anlatıyorlar."

Konuşmalar sakın bir şekilde ilerledi. Lumikki insanların yüz ifadelerini inceliyordu ama bundan bir sonuca ulaşmak imkânsızdı. Kimse gülümsemedi, kimse kızgın görünmüyordu. Grubun kutsallık kavramı duyguları belli etmemeyi de mi içeriyordu acaba? Yoksa hiçbir duyguya sahip olmayı?

Günün olayları karşılaştırılıp bitirildikten hemen sonra yemek faslı da sessizce son buldu. Kimse Lumikki'yle ilgili bir şey sormadı veya onunla ilgili bir yorum yapıyor gibi görünmedi. Lumikki birkaç kez Lenka'yla göz teması kurmaya çalıştı ama o sadece tabağına bakıyordu.

Yemeklerini bitirdikten sonra Adam, Çekçe bir şeyler söyledi ve herkes el ele tutuştu. Hafifçe titreyen yaşlı bir adam, Lumikki'nin sağ elini, Lenka ise sol elini tuttu.

"Bu nedir?" diye fısıldadı Lumikki.

"Günah çemberi," diye cevap verdi Lenka. "Herkes bu hafta işlediği günahları itiraf edecek."

Lumikki daha cevap vermeye bile fırsat bulamadan itiraflar başlamıştı. Yemekteki duaya uzun denirse günah çemberi asırlar sürmüştü. Lumikki böyle sade, tutucu, temiz yüzlü insanların bu uzun itirafları gerektirecek günahları nasıl işleyebileceklerini kavrayamıyordu. Her bir itirafın sonunda tutuştukları ellerini bir süreliğine havaya kaldırıp sonra tekrar indiriyorlardı. Herhalde bu, işledikleri kabahatler için affedildikleri anlamına geliyor olmalıydı.

Çemberdeki sıra, sonunda Lumikki'ye geldi. Lumikki kibarca gülümseyip başını sallayarak bir sonraki kişiye geçilmesini sağlamaya çalıştı, ama böyle bir seçeneği yoktu.

"Herkes günahlarını kabullenmelidir," dedi Adam yumuşak bir sesle ve bakışlarını Lumikki'ye çevirerek.

Adam'ın son derece iyi olan İngilizcesi Lumikki'yi şaşırtmıştı. Aslına bakılırsa konuşmasında Çekçe aksandan eser yoktu.

"Günah işlediğimi düşünmüyorum," diye cevap verdi Lumikki.

"Herkes günah işler, hem de her gün..." Adam'ın sesindeki o yumuşak ton kaybolmuştu.

"Öyle olsa bile, bu şahsi bir mesele. Bir başkasıyla paylaşmayı tercih etmem."

Güzel yüzlü genç bir adam bir şeyler söyledi. Adam Havel, tekrar Lumikki'ye dönerek tercüme etti. "Bizim burada şahsi meselelerimiz yoktur. Biz her şeyi paylaşıyoruz."

Masanın etrafındaki hava birden tehditkâr bir hal almıştı. Herkes bakışlarını Lumikki'ye dikmişti. Lenka da ona bakıyordu ama onun bakışları rica eder gibiydi, onu rahatlatmak ister gibi onun elini sıkıyordu.

Genç kız terlemeye başlamıştı. Bu olanlar hiç hoşuna gitmiyordu. Oradan hemen çıkıp gitmek istiyordu.

"Yemek için teşekkür ederim ama benim artık gitmem gerekiyor," deyip ayağa kalkmaya çalıştı.

Ancak yanında oturan adam elini hayret verici derecede sıkmış bırakmıyordu ve Lumikki'yi sandalyesine geri oturtmayı başardı. Adam bu sırada ayağa kalkmış birkaç büyük adımda alelacele Lumikki'nin yanına gelmişti. Elini ikna edici şekilde Lumikki'nin omzuna koydu.

"Günahlarını burada itiraf etmek istemiyorsan, bunu günah hücresinde yapabilirsin," dedi sakın bir şekilde.

"Nerede?" diye sordu Lumikki, başını sallamakta olan Lenka'ya bakarak.

"Günah hücresi günahlarını iyice düşünmek için zamana ihtiyacı olanlar içindir," dedi Adam.

Adam'ın yumuşak sesindeki tonlama Lumikki'nin hoşuna gitmemişti. Hızla ayağa fırladı ama birkaç kişi onu yakaladı.

"Hücre olmaz!" diye haykırdı Lenka.

Lumikki o sırada bütün gücüyle direnmesine rağmen kol ve bacaklarından tutulup yemek odasından dışarı sürüklenirken Lenka'nın gözlerine dolan yaşları gördü. Gözleri adeta yalvarır gibi bakıyordu, af diler gibiydi.

Adam Havel göreceği şeyden emin olmasına rağmen telefonundaki fotoğrafı kontrol etti. Bu aynı kızdı. Aynı kısa

saçlar, aynı sert ve kibirli ifade. Tahmin edemediği tek şey böyle mücadele edebileceğiydi. Onu hizaya getirmek için bir kişiden fazlası gerekmişti. Adam, onu bahçe kapısında gördüğü andan itibaren ortadan kaldırmaları gerektiğini anlamıştı. Elbette bunu kendisi yapmayacaktı, bu diğerlerini tedirgin ederdi. Kızı bu nedenle içeriye almıştı, böylelikle tuzağa bir kuzu gibi kendi ayaklarıyla düşmüştü. Adam, onun bir zorluk çıkarıp günah hücrelerine kapatılmak için kendisine bir bahane yaratacağını biliyordu.

Gerçekten Lenka'nın kardeşi olabilir miydi? Aslına bakılrsa bu, Adam'ın pek de umrunda değildi. Kızdan kurtulmakla ilgili talimatları netti ve kardeşlik bağı meselesi de bu noktada devreye giriyordu. Lenka daima gerçeklikten çok kendi hayal dünyasında yaşayan bir parça garip bir tip olmuştu. Bu durumun Adam'ı rahatsız ettiği yoktu. Hatta bu özelliği Lenka'yı hamile kaldığında aileden kaçıp normal bir hayat yaşamaya çalışan annesinden daha kolay kontrol edilir kılıyordu. Gerçi bu kaçış aile için pek iyi olmamıştı. Dışarıdaki insanların aile-nin işlerinden haberdar olmaları fazlasıyla tehlikeliydi.

Aynı şehirde yaşamasına rağmen Lenka'nın annesini bulmak, şaşırtıcı derecede zor olmuştu. Neredeyse on beş yılını almıştı, ama Adam sonunda onun izini bulmayı başarmıştı ve kadın günahlarının bedelini ödemişti. Boğulmak günahkârlar için uygun bir yoldu. Ayrıca kaza gibi görünüyor ve resmi kayıtlarla belgelenebiliyordu.

Adam telefonuna bakmak için bodrum kata inip kapıyı da ardından kilitlemişti. Her zaman böyle yapardı. Elektronik cihazlarla ilgili yasaklar elbette onun için geçerli değildi ama diğerlerinin bunu bilmesine gerek yoktu. Onlar mümkün olduğunca güçlü ve saf bir şekilde inançlarına bağlı kalmalıydılar.

Adam, kızın bahçedeki küçük taş kulübeden alınabileceğine dair bir mesaj yazdı. Anahtarı arka kapıdaki merdivenlere bırakacaktı. Kızı alma işlemi sanki kaçmaya çalışmış gibi göstererek gerçekleştirilmeliydi, aksi takdirde ortadan kaybolması aile içinde gereksiz bir meraka yol açabilirdi. Gelecek bir saat boyunca herkesi evin öteki tarafında yer alan dua odasında tutacaktı. Adam mesajı onu kiralık katile iletecek olan kadına gönderdi. Bu şekilde organize olmuşlardı; çünkü emirlerin sürekli aynı kaynaktan akması daha iyiydi.

Adam bir an yaptığı bütün kötü şeyleri günah çemberinde itiraf etme fikrini ciddi ciddi düşündü. Bunu yapmak ona kendisini daha iyi mi hissettirecekti? Pek sayılmaz. Her şeyden önce günah kavramına inancı yoktu. Ayrıca ancak işi bitirip buradan uzaklaştığında kendisini daha iyi hissedeceğinden oldukça emindi.

Lumikki ağzına bağladıkları gri bez parçasının pis tadını gitgide daha fazla hissediyordu. Bezin tadı görünüşüyle uyumluydu. Tozlu, mide bulandırıcı, yağlı, kirli. Sıkıca bağlanmış sert ipler el ve ayak bileklerini acıtırıyor.

Günah hücresi, tam da adına uygun bir yerdi. Bahçenin arkasına inşa ettikleri sadece birkaç metre kare genişliğinde taş bir kulübeydi. Sandalye yoktu. Yalnızca duvarda, elleri bağlı haldeyken erişemeyeceği kadar yüksekteki çivide bir haç ve sırt çantası asılıydı. Tavana yakın bir yerde gökyüzünün maviliğinin görüldüğü bir pencere bulunuyordu. Kapı dışarıdan kilitlenmişti.

Lumikki bir süre bağlarını çözmeye uğraşmış, onlara sürtebileceği bir şeyler aramıştı, ama çabaları sonuçsuz kalmıştı. Başının arkasını duvara yaslayarak yukarı aşağı ve sağa sola

sürterek hareket ettirdi. Ağzına bağladıkları bez parçasını kıpırdatamıyordu. Genç kız en azından bezin tadını hissetmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bilekleri böyle sıkı sıkıya bağlıyken zor olmasına rağmen ayağa kalktı. Ne kadar yükseğe zıplayabileceğini anlamaya çalıştı. Sadece birkaç santim zıplayabiliyordu. Bu hiçbir işe yaramazdı. Üçüncü denemesinde dengesini kaybedip yere yuvarlandı ve kuyrukkemiğini taş zemine vurdu. Hissettiği acıdan dolayı gözleri yaşla dolmuştu.

Lumikki doğrulup oturdu, gücünü topladı. Şimdiden çok fazla enerji harcamıştı. Panik duygusunu kontrol etmekte zorlanıyordu. Bir dondurucunun içinde hapsolmak dahil birçok durumdan sağ çıkmayı başarmıştı; fakat şu anda şansının yaver gideceğini sanmıyordu. Asla kaçamayacaktı.

Lumikki başını kaldırıp haça baktı. İsa, kocaman ve üzgün gözlerle ona bakıyordu. Şu an dua etmek için her zamankinden de doğru bir zaman olabilirdi. Fakat Lumikki dua etmedi; çünkü kimsenin onu duyacağına inanmıyordu.

Küçük pencerenin ardındaki gökyüzü, acı verici derecede güzel görünüyordu.

Genç kız az önce yediği yavan yemeğin midesinde köpürmeye ve yukarı boğazına doğru çıkmaya başladığını hissediyordu. Bez parçasının tadını alacak da olsa yutkunmaya çalıştı. Kusacağı endişesi mide bulantısını şiddetlendiriyordu. Düşüncelerini ve panik halini kontrol altında tutmak için bir şeyler yapmalıydı.

Ayağa kalk. Lumikki sırtıyla duvardan güç alarak bacaklarını kaldırdı ve ayağını kapıya doğru savurdu. Kapı yerinden kımıldamadı. Lumikki saldırısını üç kez yineledi. Hiçbir

sonuç alamadı. Tekrar yere oturdu ve gücünü toplayarak düşündü.

Ayaklarıyla bir duvara, sırtıyla da diğerine yaslanıp yukarı doğru kayarak çıkmaya çalışsa, yavaş yavaş ilerleyerek sırt çantasına hatta pencereye ulaşabilir miydi? Pencereyi kırabilir veya iterek açabilir miydi?

Lumikki bütün olasılıkları hesaplamayı ihmal etmedi; çünkü başarılı olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Ve ihtimal denen şey, daha önce bir yerlerden kaçmasında ona hiç yardımcı olmamıştı. Lumikki kaçıp kurtulmayı daima kararlılık, sabır ve hiç vazgeçmemekle başarmıştı.

Adam Havel'in onun için neler planladığını düşünmek istemiyordu ama düşünmeden de edemiyordu. Ona hiç ama hiç güvenmiyordu. Jaro'nun ölümü Lumikki'nin neredeyse emin olduğu gibi kaza değilse, o halde onun da yaşamasına izin vermezlerdi. Acaba onu kendi elleriyle mi boğazlayacaktı? Yoksa bunu yapması için bir başkasını mı gönderecekti? Acaba onu günah hücresinde mi öldüreceklerdi, yoksa katletmek üzere başka bir yere mi götüreceklerdi?

Günah hücresinde ölüm. Lumikki'nin böyle bir şeye boyun eğmeye hiç niyeti yoktu.

Sırtını sağlam ve sert duvara sıkıca yasladı. Onu destekleyen duvar artık dostu gibiydi. Lumikki, bütün dikkatini bağlı bacaklarıyla karşı duvara ulaşmaya verdi. Bu halde yukarı tırmanmanın zor ve yorucu olacağının farkındaydı. Muhtemelen sadece bir kez deneme şansı olacaktı, o nedenle ilk denemesinde başarılı olması gerekiyordu.

Bir sıçrayışla havalandı, vücudu her iki duvar arasında köprü oluşturunuyordu. Dengesini ayarlayıp burnundan derin bir nefes aldı. Kanında mümkün olduğunca çok oksijen olmasına ihtiyacı vardı.

Sırtıyla duvar ve ayaklarıyla diğer duvar arasındaki bas-kıyı koruyarak milim milim hareket etti. Ayakları yeterince yükseğe ulaşıp ağırlık merkezi omuz ve boynunda yoğunlaşmaya başladığında, sırtını yukarı doğru çekmeye çalıştı. Bu bölüm ayaklarını hareket ettirmekten çok daha zordu. Bir santim... İki santim...

Lumikki acı veren, yavaş hareketlerine devam etti. Küflü bez parçasının ağzındaki tadı sanki gittikçe yoğunlaşıyor gibiydi.

Birkaç santimetre sonra başı sırt çantası seviyesine ulaşacaktı. Onu çividen çıkarabilirdi. Sırt çantasında ipleri kesebileceği bir çakısı vardı.

Tam o sırada bahçeden kulübeye yaklaşan ayak seslerini duydu. Ayak sesleri kapının önünde kesildi. Lumikki ayaklarını yukarı doğru fazla hızlı hareket ettirdi ve dengesini kaybederek yere yuvarlandı.

Anahtarın çevrildiğini duyan Lumikki'yi derin bir korku sarıverdi.

18

Prag'ın en iyi ve güvenilir kiralık katili kendisine verilen talimatları tekrar etti.

Eve gidecekti. Arka merdivenlere bırakılan kulübenin anahtarlarını bulacaktı. Bağlı ve çaresiz haldeki kızı alacak ve kendi kendine kaçmış gibi bir mizansen yaratacaktı.

Yeterince basitti. Başarısızlık veya hata yapma ihtimali yoktu.

Hedef daha önce bir kez elinden kurtulmayı başarmıştı. Bu tekrarlanmayacaktı.

Lumikki kapının acı verici bir yavaşlıkla açılışını izledi. Zihnini boşaltmaya çalıştı. Gelen her kimse onu bir şekilde kandırmanın bir yolu olabilir miydi? Bayılmış numarası yapsa mesela? Böylece bu kişiyi şaşırtabilirdi. Fazla bir şey değildi ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Mücadele etmekten vazgeçen biri değildi ve şimdi de vazgeçmeyecekti.

Lumikki gözlerini kapayıp olduğu yerde gevşedi.

Odaya birisi girdi.

Odaya giren kişi elini başına koyup saçını okşadı.

"Lumikki," diye fısıldadı bir ses.

Lumikki gözlerini açtı. Gelen Lenka'ydı.

Lenka çabucak Lumikki'nin bağlarını çözüp bez parçasını ağzından çıkardı. Genç kız temiz havayı ciğerlerine çekmeden evvel birkaç kez kısıp kısıp öksürdü. Temiz havanın tadı inanılmaz derecede iyi gelmişti.

"Gitmelisin. Hemen. Fazla vakit yok!" Lenka'nın sesi telaşlı ve tedirgindi.

Genç kız, sırt çantasını çividen aldı. "Sensiz olmaz," dedi.

Lenka gözlerini kırptırdı. Seçeneklerini değerlendiriyor gibi görünüyordu. Sonra dönüp omzunun üstünden eve doğru baktı.

"Burada durup tartışacak vaktimiz yok. Herkes dua odasında; fakat orada ne kadar kalacaklarını bilmiyorum. Adam, bana odamda dua etmem için izin verdi, ben günah hücresinin yedek anahtarını sakladığı yeri biliyordum. O farkına varmadan anahtarı geri koymalıyım."

"Ama yakalanacaksın. Adam seni cezalandırır."

"Hayır, yakalanmam. Sen kaçmışsın gibi yaparım. Git artık. Koş!" Lenka ümitsiz görünüyordu. Kolları ve bacakları titriyordu.

Lumikki kaçıp gitmek için can atıyordu. Ne var ki kardeşini bu delilerin merhametine bırakma fikri onu korkutuyordu. Şimdi giderse bir daha Lenka'yı görebilecek miydi?

"Burası tehlikeli. Lenka, sen bilmiyorsun... Adam'la ilgili bilmediğimiz şeyler olduğunu düşünüyorum..." demeye yeltendi.

Lenka bir adım geriledi. Bir anda uzaklaşmıştı.

"Hayır, biliyorum. O bana karşı çok iyi."

"Neden kaçmama yardım ediyorsun o halde?"

"Çünkü Adam gerçeği göremeyenlere karşı acımasız olabiliyor ve ben senin acı çekmeni istemiyorum."

Lumikki haykırmak istedi. Lenka ise mantıklı düşünemiyordu. Ona sözleriyle erişemeyeceği kadar uzaklaştığını hissetti. Aralarında sanki bir duvar oluşmuştu.

"Ama gerçek..." diyecek oldu Lumikki.

"Yakında herkes gerçeği görecek ve gerçek onların gözlerini yakacak. Keşke bu fikirlere bu kadar yabancı olmasaydın; kardeşim ama görünen o ki gönül gözün yeterince açık değil. Git."

Lenka'nın sözleri Lumikki'nin kalbine bir hançer gibi saplanmıştı. Lenka'ya sarılıp onun tehlikede olduğundan korktuğunu, onu ne kadar önemsediyini söyleyebilirdi. Bunu yapabiliirdi, ama yapmadı. Çekingenlik, korku veya alışkanlık her ne ise onu olduğu yere mıhlıyordu.

Asla kimsenin peşinden koşma. Sevgi, arkadaşlık veya güven dilenerek yalvarma.

Lumikki bunun üzerine teşekkür etmek ister gibi Lenka'nın eline dokundu ve arka bahçenin çitine doğru koşup sivri uçlu parmaklıklara dikkat ede ede çite tırmandı. Geri dönmek için delilik olacağı kadar uzağa hızla koştu, aptal prensiplerine lanet yağdırdı. Onlar yüzünden kardeşiyle bağı kopabiliirdi... Onlar yüzünden kardeşini tamamen kaybedebilirdi.

Lumikki soluklanmak için durup sırt çantasından Lenka'nın üzerine aile ağacını çizdiği kâğıdı çıkardı.

Şimdi gidip ölümlerle konuşma zamanıydı; çünkü belli ki yaşayanlarla fazla şansı olmayacaktı.

Lenka tek kolunu yüzüne siper edip haçı tüm gücüyle pencereye geçirdi. Cam parçalara ayrıldı. Kırılma sesi evden duyulabilirdi, o nedenle harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi vardı. Neyse ki dua odası evin öteki tarafındaydı, bu yüzden kimse bahçeyi göremezdi. Günah hücresinin penceresi küçüktü ve camın içine açtığı delik daha da küçüktü; fakat Lumikki'nin içinden geçebileceği kadar da büyüktü. İpler yerde duruyordu; Lenka haçı onların yanına bıraktı. İsa, sanki ona hayal kırıklığıyla bakıyor gibiydi.

Bütün günahlarımı affet, diye dilekte bulundu içinden.

Kalbi küt küt atarak kapıyı dışarıdan kilitledi, arkasına bakma isteğini bastırmaya çalıştı. Bunu yapmak değerli olan zamanından çalardı. Elleri kontrol edilemez şekilde titriyordu ama kapıyı kilitlemeyi başardı. Sonra da aceleyle evin öteki tarafına geçerken diğerlerinin bahçeye doğru geldiklerini duydu.

Lenka kimsenin odasını kontrol etmemiş olmasını diledi. Böyle bir şey dilememesi gerektiğini biliyordu ama şu anda buna aldırımıyordu.

Bahçeden heyecanlı konuşmalar geliyordu. Lenka titreyen bacaklarındaki gücü toplayıp yangın merdiveninden odasına tırmandı. Dikkatle odayı gözledi. Kimse yoktu ve kapı da kapalıydı. *Güzel*. Daha da önemlisi, açık bıraktığı pencere öylece duruyordu. Lenka içeriye süzüldü, tam o sırada kırık camın elinin üst tarafında uzun kırmızı bir çizik bıraktığını fark etti. Dudaklarını çizige bastırıp kanı yaladı. Kanın tadı midesini bulandırmıştı, ama şimdi zayıf olmanın sırası değildi. Çizikten daha fazla kan akmaya başladı. Lenka elini battaniyenin altına sokup alttaki çarşafa bastırdı. Birisi kanla ilgili bir şey

soracak olursa gece beklenmedik şekilde regl olduğunu söyleyecekti.

Kanın akışı yavaşlar yavaşlamaz kapıyı açıp koşarak aşağı indi.

Şömine. Şöminenin olduğu yere gitmeliydi. Yedek anahardan Adam veya bir başkası ondan şüphelenmeden, bir an evvel kurtulmalıydı.

Lenka oturma odasının penceresinden bahçeye hızlı bir bakış attı. Herkes oradaydı. Adam günah hücresinin kapısını açmıştı; Lenka, Lumikki'nin nasıl kaçabildiğini çözmeye çalışırken insanların neler söylediğini duyabiliyordu. Kolunu şömineye uzattı, kuytuyu el yordamıyla bulup anahtarı yerleştirdi.

Tam o sırada Adam, ona seslendi. Lenka onun yanına, arka kapıya koştu.

"Sözüm ona kardeşin olacak kız kayıp," dedi Adam.

"Ne?"

Lenka sesine gerekli ölçüde şaşkınlık, içerleme ve korku eklemeye gayret etti. Adam gözlerinin içine bakıyordu. Lenka, onun bakışlarına mert bir şekilde karşılık verdi. Hayatında ilk kez olarak. Adam kaşlarını çattı ama Lenka yüz ifadesindeki samimiyeti ve masumiyeti korudu.

"Bana inanmıyorsan gelip kendin bak," dedi Adam.

Arkasını dönüp onun önünden yürümeye başladığında, Lenka elini cebine soktu. Böylece elindeki çizici ve kirli parmak uçlarını gizlemiş oluyordu.

Lenka, Adam'ın peşi sıra giderken aslında yalan söylemenin beklenmedik şekilde kolay olduğunu düşünüyordu.

SALLA SIMUKKA

Telefonuna mesaj geldiğini haber veren sesle irkildi. Katil ekranı kontrol etti. Eve ulaşmak üzereydi. Mesaj müşteriden geliyordu: “İyi iş çıkarmışsın.”

Katil gözlerini kırptırdı. Ancak işi henüz yapmamıştı ki! Küçük düşürücü bir telefon konuşması yapmak zorunda kalacağını düşünerek kendi kendine lanet okudu. Bu kızın bir kez daha elinden kaçmayı başarmış olması düşüncesi onu yiyip bitiriyordu.

Melek, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Sol kanadından büyük bir parça kopmuştu ve gözleri yüzyıllardır siyah renkte dev gözyaşları akıtmış gibi görünüyordu. Görevinde başarısız olduğu için kendi kendine sitem eden bir koruyucu melekti bu. Sarmaşıklar ayaklarına zincir gibi dolanmıştı. Melek bu kopuk kanatlarla bir daha asla gökyüzüne uçamayacaktı. Sonsuza dek yeryüzünde kalmaya, siyah gözyaşları dökmeye ve başarısızlığının günahından ötürü acı çekmeye mahkûm olmuştu.

Lumikki meleğin üzgün ve cesareti kırılmış duruşuna baktı. O da kendini aynı şekilde hissediyordu. Onun kadar çaresizdi. Onun gibi yenilgiye uğramıştı. Ne olacağını sanmıştı ki?

Vinohrady Mezarlığı Prag'ın en büyük mezarlıklarından biriydi. Samanlıkta iğne aramak bile burada bir mezar aramaktan daha kolaydı. Lenka, ona büyükanne ve büyük-

babasının bu mezarlıkta gömülü olduğunu söylemişti. Gerçi onların mezarlarını hiç ziyaret etmemiştir. Adam'a kalırsa ölüp gitmiş insanları düşünmemek, hâlâ hayatta olanlara bakmak gerekiyordu. Lumikki'ye tarikat liderinin atalarını araştırılmasını istemiyormuş gibi geliyordu. Lumikki'nin gelip bu mezar taşlarından neler öğrenebileceğine bakmasının sebebi de buydu.

Adam'ın hikâyesinde bir boşluk bulabilirse, Lenka'yı onlarla kalmamaya ikna edebilirdi. Tarikat liderinin tek bir konuda dahi yalan söylediğini kanıtlayabilirse, Lenka onun başka "gerçekler"ine inanmaktan vazgeçebilirdi. Lumikki bunun zor bir iş olduğunu bilse de şu an için aklına yapabileceği başka bir şey de gelmiyordu.

Kız kardeşini Beyaz Aile ve Adam Havel'in etkisinden çekip çıkarmalıydı.

Lumikki şehir merkezindeki metro istasyonundan mezarlığa giden yolun tamamını yürümüştü ve şimdi bunun bir hata olduğunu anlamıştı. Bu kez spor ayakkabılarını giyerek önlemini almıştı ama şimdi de sandaletlerin daha iyi bir seçim olacağını düşünüyordu. Çorapların içindeki ayakları terlemeye başlamıştı, topukları aşınıyor ve ayak parmakları pelteleşiyordu. Su şişesini yarım saat önce bitirmişti. Yürüyüş sırasında ter olarak attığı sıvının aldığından daha fazla olduğuna emindi. Yakında başı da ağrımaya başlayabilirdi.

Lenka'nın büyükanne ve büyükbabasının mezarlarını bulamaması, endişesini daha da arttırmıştı. Ayrıca mezarlık kocamandı ve Lumikki mezarların sıralanışında bir düzen de göremiyordu, burası parlak öğle güneşinde dahi çirkin gotik bir hayal gibiydi. Eski ağaçlar göğe kadar ulaşıyor, mezar taşlarının üzerinde tuhaf gölgeler bırakıyordu. Zamanın acı-

masız dişleri taşları, haçları, heykelleri ve duvar parçalarını oburca kemirmişti. Duvarlardan parçalar kopmuştu, heykeller tam anlamıyla tuhaf görünüyorlardı; meleklerden bazılarının bir veya iki elleri birden eksilmiş, hatta bazılarının kafaları kopmuştu. Mezar taşlarının üzerindeki yazılar yıpranmış, zar zor okunuyordu. Bazı yerlerde sarmaşıklar bütün zemini, ağaç gövdelerini ve mezarları koyu yeşil renkte kalın ve yumuşak bir halı gibi kaplamıştı.

Genç kız, çok sayıda Franzes ve Marias, hatta bir sürü Havels ve birkaç tane de Franz Havels ve Maria Havlovás bulmuştu. Ancak hiçbirinin tarihleri tutmuyordu. 1700'lerde yaşamış insanların ona bir faydası yoktu. Susuzluğun sebep olduğu baş ağrısı başının arkasından şakaklarına vurmaya başlamıştı. Yakında ön lobuna ulaşacak ve tam bir migren krizine dönecekti. Küflü toz bezinin tadını çalkalayarak ağzından atmaya başlamış olmasına rağmen, Lenka'nın "aile"siyle birlikte yediği pazar yemeği hâlâ midesini yakıyordu. Lumikki mezarlıkta kusmak zorunda kalmak istemiyordu. Ölüler buna aldırılmazdı ama hayatta olup sevdiklerini istirahat yerlerinde ziyarette gelmiş olanlara saygısızlık olurdu.

Ağaçların gölgelediği bir banka oturup düzenli ve derin nefesler aldı. Burada kalıp araştırmasına devam etmek zaman kaybı olacaktı. En yakın markete gidip kendisine içecek, soğuk bir şeyler almalı ve daha sonra Jiri'ye Lenka'nın büyükanne ve büyükbabasıyla ilgili bir şeyler öğrenip öğrenemediğini sormalıydı. Jiri kilise kayıtlarını çoktan incelemişti.

Mezarlığa gelmek saçma bir işti. Lumikki bunu bir ders ve hatırlatma olarak anımsamaya karar verdi. *Aceleci planlar yapma. Olayları önceden araştır.*

Tam o sırada Lumikki'nin telefonu çaldı. Arayan babasıydı. Lumikki şu anda bu aramaya cevap vermemeyi tercih ederdi; fakat bunun pek de akıllıca olmayacağını biliyordu. Eğer telefonu açmazsa, anne ve babası yok yere endişe etmeye başlarlardı.

"Bugün Kaisa'yla konuşurken galiba telefon kesilmiş. Benimle konuşmak mı istemiştin?" diye sordu babası.

"Evet. İıı... Senin Prag'ı nasıl bulduğunu sormak istemiştim," diye karşılık verdi.

O ara gözü karşısında duran ve neredeyse tamamen sarmaşıklerle kaplı mezar taşına takıldı. Aslında mezarlığa yaptığı bu verimsiz ziyaretten dolayı çok da pişman olmamalıydı. Bu yerin atmosferi inanılmazdı, sanki bir rüyadan veya kâbustan fırlamış gibiydi. Bu bile ziyareti zahmete değer kıliyordu.

"Daha önce Prag'a gittiğimi nereden bildin?" Babasının sesi talepkâr ve neredeyse düşmanca çıkıyordu.

Lumikki bir an düşündü. Her şeyi babasına böyle aniden açıklamak istemiyordu.

"Ortak bir tanıdık aracılığıyla. Geçmişten seni tanıyan biri çıktı."

"Bunca yıldan sonra orada beni hatırlayan birinin olması şaşırtıcı..."

Genç kız kendisi can alıcı konuya giremeden babasının daha fazlasını anlatmasına izin vermedi. "Buraya daha önce geldiğini bana niçin söylemedin?"

Hattın öteki ucundaki sessizlik, o kadar derin ve uzundu ki Lumikki hattın kesildiğini düşündü.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, o zamanlar öyle zor bir durumdaydım ki bunu hatırlamayı bile istemedim. Zaten çok

fazla bir şey de hatırlamıyorum,” diyebildi babası kısık bir sesle.

Büyük kızına babalık ettiğini de mi hatırlamıyorsun, diye haykırmak istedi Lumikki.

“Yani... sana bu yüzden söylemedim. Söylenecek bir şey yoktu.”

Lumikki kızgın bir şekilde uzaklara baktı. *Demek söylenecek bir şey yoktu! Burada bir kız kardeşim var ve söylenecek bir şey yoktu. Hiç de büyük bir mesele değil zaten.*

“Şey, bunun için aramıştım ben,” dedi Lumikki. “Hepsi buydu.”

“Orada her şey yolunda mı? Yeterli paran var mı? Hostelin iyi mi?” Babası endişeli ve hafifçe mesafeli sesine geri dönmüştü.

“Evet, her şey yolunda. Birkaç güne kadar döneceğim.”

Belki de yanımda bir kız kardeşle, diye ekledi Lumikki içinden. Belki o zaman babası “söylenecek bir şey yoktu” kategorisine neyin dahil olduğunu tekrar düşünmek isterdi.

Lumikki sık sık ailesinin aslında birtakım roller canlandırdığını düşünmüştü. Annesi anneyi, babası da babasını oynuyordu ve Lumikki, onların kızı rolünü üstleniyordu. Hepsi sanki bir setin içindeymiş ve her anları kameraya çekiliyormuş gibi hareket ediyorlardı. Önceleri her ailenin böyle olduğunu sanıyordu; fakat on yaşlarına geldiğinde başka aileleri ve markette veya parkta ya da büyük aile toplantılarında nasıl davrandıklarını izlemeye başlamıştı. Onunkinden farklı hareket ediyorlardı. Kavga ediyorlardı, gülüyorlardı. Onlar yaşıyorlardı. Gerçektiler. Lumikki’nin ailesinde ise düşündüklerini söylemezlerdi, diyalogu takip etmek için ne söylemeleri gerektiğini tahmin ettikleri şeyi söylerlerdi.

Bu durum evde tuhaf bir atmosfer yaratıyor, herhangi türden gerçek bir diyalogu neredeyse imkânsız kılıyordu. İşadamı olan babası ve kütüphane sorumlusu olan annesi, teoride rollerini mükemmel oynuyorlardı. Ancak yine de bir başkasının kaleme aldığı cümleleri kullanıyor gibiydiler. Canlı gibi değillerdi. Birer gölge gibiydiler. Lumikki gölgelerin ardındaki gerçek kişilere nasıl ulaşabileceğini bilmiyordu.

Lumikki yeşil ve üç boğumlu yaprakların arasından oturduğu bankın karşısına denk gelen mezar taşında “F” harfiyle başlayan bir isim yazdığını fark etti. Bu son mezarı kontrol etmek istedi. Sadece bunu.

Genç kız ayağa kalkıp mezar taşına doğru yürüdü ve inatçı bitkiyi taşa yazan harflerin üzerinden çekerek ayırdı. “Franz”. Franz Havel. Ve bir isim daha yazılıydı. “Maria Havlovã”. Lumikki’nin kalbi küt küt atmaya başladı. Tarihler de tutuyordu.

“Pekâlâ, bir şey olursa ara!” dedi babası.

“Tamam, ararım. Hoşça kal!”

Lumikki telefonu asabi bir yeniyetme gibi kapadığının farkındaydı ama şu anda önündeki mezar taşına odaklanmaması gerekiyordu. Üçüncü bir isim daha vardı. Şaşkın kız titreyen elleriyle sarmaşıkları çekiştirdi.

“Klaus Havel. Doğum: 1940. Ölüm: 1952.”

Lumikki birkaç saniye rakamlara baktıktan sonra, yıllardaki tuhaflığın ne olduğunu fark etti.

Klaus Havel, on iki yaşındayken ölmüştü. Onun Adam Havel’in babası olması pek muhtemel değildi. İmkânsız da değildi ama ihtimali o kadar düşüktü ki Lumikki, Adam’ın, Lenka’ya yalan söylediğine dair bahse girebilirdi. Lumikki

telefonunu çıkarıp mezar taşının fotoğrafını çekti. Fotoğrafi Lenka'ya gösterecekti. Belki o zaman "aile"nin ve özellikle de "baba"larının sandıkları kadar masum olmadığına inanırdı.

Lumikki telefonunu cebine koyarken, korktuğu migren krizini tetikleyebilecek bir koku aldığını hissetti. Keskin bir ter ve tıraş losyonu kokusu. Bir gece önce aldığı kokunun aynıydı bu.

Lumikki etrafına bakmakla zaman kaybetmedi ve uçar-casına koşmaya başladı. Hemen o saniye yere pat pat vuran ayak sesleri de onu takip ettiler.

Genç kız hemen ardında kendisini kovalayan adamla birlikte koşarken ayakkabıları mezarlığın taşlı yolunda gıcırtilar çıkarıyordu.

Hiç olmazsa beni koruyun, diye yakardı içinden boş gözlerle onun koşuşunu izleyen boynu bükük koruyucu melek heykellerine. *Kanatlarınızı açıp düşmanımı etkisiz hale getirecek bir rüzgâr çıkarın, lütfen...*

Sıcak hava kütlesi yerinden kıpırdamadı.

Onu kovalayan kişi oldukça hızlıydı. Muhtemelen sadece birkaç saat uyumuş, bir de üstüne mezarlığa kadar zorlu bir yürüyüş yapmış olan Lumikki gibi susuz ve yorgun değildi. Vücudunda tere dönüşecek sıvı kalmadığını zannederken ter resmen gözeneklerinden dışarı fışkırıyordu.

Lumikki koşarak mezarlığın ana kapısından geçti. Yolun aşağısında bir metro istasyonu vardı. Ani bir kararla o tarafa yönelip merdivenlerden aşağı hızla indi. Tam arkasında bir katille yerin altına inmek, pek de cazip bir plan sayılmazdı; fakat orada güvenlik görevlilerinin olabileceğini ve takipçisinin kalabalık metro istasyonunda kendisine bir zarar veremeyeceğini tahmin ediyordu. Gerçi metro merdivenlerine

geldiğinde ardından gelmeye devam ettiğini duyduğu ayak sesleri adamın pek de kolay vazgeçmeyeceğini söylüyordu.

Tren perona henüz yanaşıyordu. Genç kız trene ilk dalanlardan biri oldu. Takipçisi metrodan çıkan insanlardan sıyrılmaya çalıştı ama bu, onu fazla yavaşlatmadı. Lumikki öteki vagona geçerek orada da kaçmaya devam etti. Arkasına bakıp adamın insanları iterek kendisine doğru geldiğini gördü.

O sırada perona aksi yöne giden bir tren daha yanaştı. Trenin kapıları açıldı ve bir insan seli Lumikki ile takipçisinin olduğu trene geçtiler. Artık aralarında düzinelerce insan vardı, Lumikki, adamın öfke içinde insanları geçmeye çalışmasına baktı. Belli ki seyircilerin olması onu rahatsız etmiyordu. Yüzündeki ifade etraftakilere karşın kızın elleriyle öldürmeye hazır olduğunu bağıırıyordu sanki.

Lumikki sakinliğini mümkün olduğunca korumaya çalıştı. Saniyeleri sayıyordu. Hamlesini tam son saniyede yapmalıydı.

Adam yaklaşıyordu. Kapılar kapandı. Öteki tarafa gidecek olan trenin kapıları halen açıktı. Lumikki kapıların kapanmaya başladığını gördüğünde, çabucak "Aç" düğmesine basıp dışarı fırladı. Platformun karşı tarafına koşup sırt çantasını hızla sırtından çıkardı ve kapanmakta olan kapıların arasında havada tutup kapanmasını engellediği kapıdan trene daldı.

İlk tren hareket etti. İkincisi de... Genç kız kendisini kovalayan adama son kez baktı, suratı kıpkırmızı trenin penceresini yumrukluyordu ama boşunaydı. Tren Lumikki'yle birlikte aksi istikamete doğru hızlandı.

Lumikki bir banka çökerek titreyen ellerle alnındaki teri sildi. On yaşlarında bir oğlan çocuğu yanına oturup gizleyemediği bir hayranlıkla ona bakıyordu. Çocuk elinde tuttuğu Fanta kutusunu kaşlarını kaldırarak Lumikki'ye uzattı. Lumikki içeceği kendisine ikram ettiğini anladı. Geri çevireceken fikrini değiştirip kutuyu aldı.

Ilık ve yavan portakal suyunun tadı hiç bu kadar güzel gelmemiştir.

“Bu sıcakta maraton koşmaya mı karar verdin, yoksa? Yorgun düşmüşsün.”

Lumikki aklından tek bir gün içinde kendisine bir kız kardeş buluşunu, bir tarikat tarafından tutsak edildiğini, kardeşini tarikatın ellerine bıraktığını, bir mezarlıkta gezip Adam’ın yalan söylediğini keşfettiğini ve kendisini öldürmeye gönderildiği belli olan bir katilden kaçışını hatırladı. Bunca olaydan sonra şaka kaldırarak hali kalmamıştı.

Lumikki’nin yüzündeki ifade değişmeyince, Jiri gülümsemekten vazgeçti.

“Neler oldu?” diye sordu ilgiyle.

“İçeri girelim de anlatırım,” diye cevap verdi Lumikki.

Saat beşte Jiri’nin dairesinde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Genç kız, beş dakika erken gelmiş ve kimse kapıyı açmayınca, sürekli etrafını kolaçan ederek dışarıda beklemişti.

Lumikki bundan önce de takipçisini tam anlamıyla atlattığından emin olana kadar farklı toplu taşıma araçlarıyla

şehri arşınlamıştı. Sonra bir markete girip bir buçuk litrelik su almış ve neredeyse bütün şişeyi içip bitirmişti. Susuzluğun sebep olduğu baş ağrısı dinmiş, bez parçasının ağzındaki tadı nihayet yok olmuştu.

Artık bir duş alıp üzerini değiştirmek, hiçbirini zihninden atamayacak olsa da bedenini gün boyunca başına gelenlerden arındırmak istiyordu.

Jiri çabucak kapıyı açtı ve sessizce merdivenleri çıktılar. Genç kız başına gelenleri yankılanan merdivenlerde herkese ilan etmek istemiyordu. Jiri de onun üstüne gitmiyordu. Durumun ciddiyetinin farkındaydı. Jiri'nin dairesinin olduğu kata geldiklerinde, Lumikki bir şey fark etti. "Bu sabah çıkarken yanlışlıkla kapıyı açık bırakmış olabilir misin?" diye sordu Jiri'ye.

Jiri hızlı adımlarla açık kapıya doğru ilerledi.

"Kesinlikle olamam."

Dairesi darma dağınıktı. Mobilyalar yer değiştirmiş, dolaplardaki eşyalar yerlere saçılmıştı. Bütün çekmeceler açılmış ve raflardaki kitaplar yerlerinden çekilmişti. Dosyalar, evraklar her tarafa dağılmıştı. Bütün bunlara rağmen HDTV, Jiri'nin bilgisayar ve SLR fotoğraf makinesi hâlâ yerli yerinde duruyordu. Başka bir deyişle, bu hırsızların işi değildi; çünkü bunlar hırsızların ilk alacakları şeylerdi.

Jiri, Çekçe bir dizi küfür savurdu.

"Kayıp bir şey var mı?" diye sordu, Lumikki kendi eşyalarını toplarken.

Evde sadece kıyafetlerini ve temizlik malzemelerini bırakmıştı. Yıpranmış Jo Nesbø romanını ve içinde pasaportu olan cüzdanını bütün gün yanında taşımıştı. Kitabı yanında taşıması oldukça gereksiz olmuştu; çünkü bu seyahatte oturup

kitap okuyacak sakın bir zaman bulmak zaten imkânsızdı. Lumikki'nin giysilerinin hepsi eksiksizdi. Tuhaf olan tek şey sutyenlerinin kesilmiş olmasıydı. Acaba içeri girenler sutyeninin dolgularının arasında devlet sırrı sakladığını falan mı düşünmüşlerdi?

"Bu karmaşada kayıp bir şey olup olmadığını söylemek imkânsız," diye homurdandı Jiri. "Belirli bir şey aradıkları ortada ama ne olduğunu bilmiyorum."

Bir spor çantasının içine rastgele birkaç parça giysi, birtakım dosyalar ve belgeler tıktırdı.

"Burada kalmamız doğru olmaz," diyerek açıklama yaptı Jiri, Lumikki'nin yüzündeki sorgulayan ifadeyi gördüğünde. "Buraya giren her kimse geri dönebilir."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Lumikki. Zaten birkaç parçadan ibaret olan eşyalarını toplamıştı bile.

"Geceleri güvenlik görevlilerinin olduğu bir yere."

Lumikki bir ağacın arkasına gizlenip bekledi. Zaten iki saattir bekliyordu ama gerekirse daha da uzun bekleyebilirdi. Suyundan bir yudum aldı. Neyse ki ağacın altı gölgeydi. Lumikki bu evden kaçtığı anda, geri dönmesi gerekeceğini hiç düşünmemişti.

Siyah demir çit gözüne hapishane parmaklıkları gibi görünüyordu. Bu tarikat Lenka için bir hapishane değil miydi zaten? Lumikki emin olamıyordu ama görünen oydu. Lenka canı istediği zaman canının istediği yere gitmekte özgür değildi, okula gitme, iş bulma veya birileriyle arkadaşlık etme özgürlüğü yoktu. İstedikini yapamıyordu. Ve eğer düzmece bir soyağacıyla kandırılarak Beyaz Aile'ye sokulduysa, bu hapishane Lumikki'ye daha da şeytani görünüyordu.

Jiri'nin birkaç gün kalmayı önerdiği Super8 binasına doğru yürürlerken genç adam mezarlıktaki keşfini anlattı.

"Benim edindiğim bilgilere göre Adam Havel 1950 yılında doğmuş. Klaus Havel 1940 yılında doğmuş 1952 yılında ölmüş. Adam Havel'in babası olmasına imkân yok," demişti Jiri. "Bu tam da onların soyağacında birçok örneği bulunan tutarsızlıklardan biri. Ancak daha önemli olan bilgi Adam'ın onların liderleri olması. Görüşme yaptığım herkesten yetkili kişiyle ilgili bilgi almaya çalıştım ama şimdiye dek hiç kimse onun adını açıklamaya yanaşmadı. Adam Havel'in üyelerden biri olduğunu biliyordum ama konumundan haberdar değildim. Geçmişini daha yakından incelemeliyim."

"Ve ben de Lenka'ya bir mesaj ulaştırmalıyım."

"Onu çok önemsiyor gibi görünüyorsun."

Genç kız, başını sallamakla yetindi. Evet, Lenka'yı önemsiyordu. Artık bir kardeşi vardı ve ondan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Bu nedenle Jiri'yi, Adam Havel'in geçmişini araştırması için Super8'de bırakıp bu korkunç eve geri dönmüş ve Lenka'nın bahçeye çıkmasını bekliyordu.

Şimdiye dek dışarı sadece orta yaşlı kadın çıkmış, elinde kocaman, paslanmış tenekeyle beyaz gülleri sulamıştı. Lumikki gölgeliklerin arasına iyice gizlendi. Kadın başını kaldırıp dinliyormuş gibi yaptı ama sonra yaptığı işe geri döndü.

Lumikki'nin ayakları aynı yerde uzun süre durmaktan karıncalanmaya başlamıştı. Ağırlığını bir bacağından diğerine verip bacağını gerdi. Lenka en nihayetinde bir ara evden çıkacaktı. Lumikki en azından böyle umuyordu.

Sonunda arka kapı açıldı ve Lumikki, o tanıdık saç örgülerini gördü. Lenka. Üzgün ve bitkin görünüyordu. Lumikki

alçak sesle ısıklık çaldı. Lenka, onun olduğu yöne baktığında göz göze geldiler. Lumikki, işaretparmağını hızla dudaklarına götürdü. Ev sakinlerinin onu görme riskini göze almazlardı. Lenka, tereddüt içinde etrafına bakınıp demir çite yaklaştı. Başıyla evi göstererek yavaş bir hareket yaptı ve sonra da belli belirsiz bir şekilde başını olumsuzca salladı. Lumikki, Lenka'nın hareketinden bahçeden öteye geçemediğini anladı.

Neyse ki hazırlıklıydı. Üzerine mesajını yazdığı bir kâğıt parçasını Lenka'ya doğru tuttuktan sonra buruşturup çitin üzerinden bahçeye fırlattı. Kâğıt parçası Lenka'nın biraz ilerisine düştü.

Tam o sırada arka kapı açıldı ve genç bir adam dışarı çıktı. Lenka çabucak yana doğru seyirtip yere bakmadan tek ayağını kâğıt topunun üzerine koydu. Genç adam, Lenka'ya bağırarak bir şeyler söyledi. Lenka cevap verdi. Genç adamın ses tonu sabırsızlanmaya başladığını gösteriyordu ama Lenka omuzlarını silkmekle yetindi. Genç adam iç geçirip homurdanarak içeri girdi. Lenka hızla yere çömelip kâğıdı eline aldı ve cebine attı. Ardından da Lumikki'ye son bir kez bakıp eve girdi.

Genç kız, ciğerlerinde tuttuğu havayı boşalttı. Farkında olmadan nefesini tutmuştu.

Kâğıda ertesi gün, saat on ikide, ilk konuştukları yerde Lenka'yla buluşmak istediğini yazmıştı. Lumikki, Lenka'nın o zamana dek evden sıvışacak bir bahane bulacağına inanıyordu.

Lumikki şehir merkezine doğru yola çıktığında ayakları tuhaf bir şekilde ağırlaşmıştı. Sirtından boncuk boncuk ter

akıyordu. Dudaklarını yaladığında hissettiği tuz tadı acı ve keskindi.

Gün sona ermek üzereydi, gökyüzü maviden siyaha çalan bir renk almıştı. Şehrin ışıkları Super8 binasının geniş pencerelerinde yansıyor. Lumikki dokuzuncu kattan her gece olduğu gibi hoş bir şekilde ışıklandırılmış kaleye kadar bütün şehri görebiliyordu. Genç kız gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. O kadar yorgundu ki oturur pozisyonda uyu-yakalmaktan çekiniyordu.

Jiri ofisin bir köşesine iki hasır sermiş, hatta uyku tulumu bile ayarlamıştı.

“İnsanın şirketinde dağcılık bölümünün olması iyi bir şey,” dedi sırtarak.

Belli ki şaka yapmıyordu.

Jiri’nin bilgisayarından mavi bir ışık sızıyordu. Son üç saattir hiç kıpırdamadan bilgisayarının başında oturuyordu. Bundan önce de yerinden sadece Çin lokantasından gelen servis elemanının getirdiklerini almak için kalkmıştı. Lumikki’yi Jiri’nin açıklamaları, soru işaretleri ve oklarıyla dolu aile kayıtlarını incelemekle görevlendirmişti. Lumikki bunlardan çok önemli bir sır ortaya çıkaramamıştı.

Sadece dinlendirmek için bir süreliğine gözlerini kapamaya karar verdi. Çok uzun bir gün olmuştu. Sadece bir iki dakikalığına gözlerini yumsa...

Genç kız uyandığında kafasını kâğıt yığınının çarptı. Jiri başını kaldırdı.

“Artık yatsan iyi olur. Zor bir gün geçirdin.”

“Ben iyiyim,” dedi Lumikki esnemekten ağzı ayrılacak gibi olurken.

“Ya da biraz acılı tofu ye, bu seni uyandırır.” Jiri masanın karşısından paketi ona uzattı.

“Soğuk tofu mu dedin? Teşekkür ederim ama sanırım bu deneyimi yaşamamam daha iyi olur,” diye karşılık verdi Lumikki. “Ayrıca bayağı tokum. Üç kişilik yemek sipariş etmişsin.”

“Sen bilirsin. Ama sonra... işte bu!”

Jiri, son kelimeyi öyle yüksek sesle söylemişti ki Lumikki yerinden sıçradı.

“Gel de şuna bir bak!”

Genç kız, bakmak için masanın etrafından dolandı. Bilgisayar ekranında kaliteli beyaz ketenden bir takım elbise giymiş, otuzlu yaşlarında bir adam vardı. Uzun saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Lumikki fotoğrafta daha genç olmasına rağmen delici gri gözlerin ve baykuşlarmkini andıran gür kaşların sahibini tanıdı.

“Adam Havel,” dedi Lumikki.

“Aslında Adam Smith. Takma ismi: Adam Havel. Bu fotoğraf 1980 yılından, ama ben bile onu tanıdım ve görünüşüyle ilgili sadece tarifini duymuştum,” diye açıkladı Jiri heyecanla.

“Nebraska.” Lumikki altyazıyı yüksek sesle okudu.

“Aynen. Orada Beyaz Kardeşler adında bir tarikat varmış. Üye olarak sadece genç erkekleri kabul ediyor ve her birinin İsa’yla bağlantılı olduğunu iddia ediyorlarmış. Grup lideri de Adam Smith’miş ama ortadan kaybolmuş –anlaşılan o ki aynı konsepti kullanarak Prag’da tekrar ortaya çıkmış. Ancak bu kez kadınları da tarikata alıyor.”

“Neden ortadan kaybolmuş?” diye sordu Lumikki.

“Tarikatın diğer üyelerini tüm varlıklarını tahminen bağış amacıyla kendisine devretmeye ikna etmiş. Böylece ölüm

vakitleri geldiğinde mümkün olduğunca temiz ve saf olacakları iddiasıyla...”

Jiri yüzünde üzgün bir ifadeyle Lumikki’ye baktı.

“Topluca intihar edeceklermiş. Adam Smith de dahil. Ancak sonra birisi polise ihbarda bulunmuş, polis sonunda çoğunu kurtarmayı başarmış. Bir barakada karbonmonoksit zehirlenmesinden bilincini yitirmiş bir halde yatar bulunmuşlar. Adam Smith ortadan yok olmuş. Elbette paralarla birlikte.”

Lumikki’nin uykulu hali aniden geçivermişti.

“Beyaz Aile kimseye saldırmayı planlamıyor,” dedi yavaşca.

Jiri başını iki yana salladı.

Yüksek sesle söylemelerine gerek yoktu. Yine de kelimeler onları bir buz tabakası gibi sarmaladı. Toplu intihar.

20 HAZİRAN
PAZARTESİ

21

Lumikki telefonunu kontrol etti: Saat 11.45'ti. Acele ederse buluşma yerlerine zamanında yetişebilirdi.

O ve Jiri, Lumikki'nin gidip Lenka'yla buluşarak hemen tarikattan ayrılmaya onu razı etmesi fikrini kabul etmişti. İntihar tarihinin kararlaştırılıp kararlaştırılmadığını öğrenmesi de önemliydi. Jiri'nin aynı saatlerde Super8'de onu tarikatla ilgili görevlendiren patronuyla toplantısı vardı.

Genç kız, sokakta apar topar yakalanıp bir arabanın arka koltuğuna oturtulduğunda neler olduğunu geç de olsa anlamıştı. Bir tabancanın soğuk namlusu boynuna hedef alınmıştı.

"Herhangi bir şeye kalkışır veya en ufak bir ses çıkarırsan, ölürsün!" diye tısladı adam kulağına doğru.

Lumikki, takipçisine daha önce bu kadar yakın olmamıştı ve o şekilde kalmayı tercih ederdi. Adamın elinde rulo halindeki yapışkan bantla oynadığını fark etti. Lumikki bantı ağzına yapıştırıp el ve ayak bileklerini bağlayacağını ve niye-

tini gerçekleştirmek üzere arabayı kimseciklerin olmadığı bir yere süreceğini tahmin edebiliyordu.

Genç kız, adamın niyetinin ne olduğunu düşünmek dahi istemiyordu. İçinde alev alev yanan bir öfke dalgalandı. Bir kez daha ilgisi olmasını istemediği bir durumun ortasına sürüklenmişti. Hiçbir şekilde kendi rızası olmadan.

Boşa harcayacak zamanı yoktu. Harekete geçmek zorundaydı. Şaşırtma unsurundan faydalanmak sadece kısa bir an için mümkündü.

Lumikki anladığına dair başını sallar gibi yaptı; fakat bu harekete devam ederek adamın burnuna hızlı bir kafa attı. Adamın onu tutan elleri acıdan çok şaşkınlıktan gevşedi, burundan Lumikki'nin beyaz pamuklu gömleğine kan fışkırıyordu.

Lumikki geri çekilip aracın kapısını açtı ve sokağa fırladı. Koşmaya başladı. Kalabalığın arttığını görünce Prag'a gelen turistleri dev bir mıknaş gibi çeken Charles Köprüsü civarlarında olduğunu anladı. Köprüye yaklaştıkça kalabalık daha da çoğalmıştı. Genç kız ümitsizce onların arasından geçmeye çalışırken insanlar durmuş, yukarıda bir şeye bakıyorlardı. Ne bekliyorlardı Tanrı aşkına?

Şaşkın kız, başını kaldırdığında neler olduğunu anladı. Bir borazan çalgıcısı yakınlardaki bir binanın balkonunda saatin on iki olduğunu haber vermek için hazırlanıyordu. Ne yazık ki köprünün ağzı tıklım tıklımdı. Kız arkasına baktı. Takipçisini atlatabilmiş miydi acaba? Onu göremiyordu. Gizlenmek için kalabalığa doğru ilerledi. Kalbi korkuyla küt küt atıyordu.

Lumikki aniden arkasından gelen bir sesle irkildi. Geriye doğru baktığında uzakta bir yerde adam gözüne ilişti. Çok da

uzak değildi. Adam da onu görmüş, Fransızca olarak kendisine lanetler savuran birkaç yaşlı kadını kenara itiyordu.

Hızla düşündü. Kalabalık köprüden geçerek kaçmaya mı çalışmalıydı, yoksa nehrin şu an bulunduğu kıyısından mı devam etmeliydi? Köprüde bir adım bile ilerlemesi mümkün olmayabilirdi. Diğer yandan bu engel takipçisi için de geçerliydi. Hem belki köprüde ona saldırmaya veya ateş etmeye cesaret edemezdi. Çok fazla görgü tanığı vardı.

Kararını vermişti. Japon bir turist borazan çalgıcısının fotoğrafını çekmek üzere kolunu kaldırdığında Lumikki çömelerek turistin kolunun altından geçti. Birkaç saniye sonra katilin, turistle çarpışıp telefonun havada uçarak parke taşlarının üzerine düştüğünü duydu. Japon turistin heyecanlı itirazlarına bakılırsa telefon artık işe yaramaz haldeydi.

Otuz aziz heykeli köprünün iki yanında gözcülük ediyordu. Nepomuk'lu Aziz John, Aziz Vitus, Aziz Luthgard, Yahya Peygamber, Aziz Wenceslas, Aziz Sigismund, Aziz Jude Thaddeus, Assisli Francesco. Lumikki köprünün taş zemininde koşarken gezi kitabındaki isimler birer birer zihninden geçiyordu. Taş Köprü. Bu onun ilk adıydı. Ona ismini vermiş olan her kimse, hayal gücünün taşkınlık ettiği kesindi.

Lumikki gözlerine girip batan tuzlu terini elinin tersiyle silmeye çalıştı. Köprüyü kör bir halde geçemezdi sonuçta. Turistleri, satıcıları ve sokak müzisyenlerini itip kendisine yol açmak zaten yeterince zordu. Ayakları sandaletlerin sürtünmesinden yara olmuştu. Koşu için uygun değillerdi. Sırılsıklam olmuş pamuklu gömleği de değildi. Otuz derece sıcaklık da en ideal koşu havası sayılmazdı; fakat Lumikki'nin koşulları değiştirmesi mümkün değildi. Koşmaya devam etmeli ve kurtulmaya çalışmalıydı.

Adam, ona yetişmek üzereydi, artık aralarında sadece birkaç metre kalmıştı.

Ve bu kovalamaca dikkat çekmeye başlamıştı. Turistler bunun bir tür gösteri olduğunu sanıyorlardı. İçlerinden bazıları Lumikki'ye cesaret verici tezahüratlar yapıyor, bazıları da takipçinin tarafını tutuyordu.

Hareketli bir opera parçası çalan bir kuintet, genç kız önlerinden koşarak geçerken durakladı. Lumikki onların aceleyle daha hafif bir parçaya geçtiklerini işitti. Beatles'tan "Canını Seven Kaçsın".

Teşekkürler. Ben de canımı sevdiğimden kaçıyorum zaten, diye düşündü Lumikki yanlış zamanda kenara çekilen tombul bir Alman kadınla çarpışmadan hemen önce.

"*Mein Gott!*" diye haykırdı kadın.

"*Entschuldigung!*" diye karşılık verdi Lumikki ve koşmaya devam etti.

Şükür ki Alman kadın, kendisini yana doğru iteleyip hiçbir lisanda özür dileme zahmetine katlanmayan takipçisini de yavaşlatmıştı.

Lumikki hızını arttırmaya çalışırken baldırlarından akan teri fark etti, insan kalabalığının arasından da artık ilk başlardaki kadar çevik hareketlerle sıyrılamıyordu.

Köprünün orta yerinde Japon bir gelinin fotoğrafı çekiliyordu. Genç kız, fotoğraf çekiminin gerçek mi, yoksa rol icabı mı olduğundan tam olarak emin olamadı. Gelinliğin son derece kullanışsız bir kuyruğu vardı; ve o uzun kuyruğun üzerinden son anda atlamak zorunda kaldı. Birkaç saniye sonra duyulan saten kumaş yırtılması, takipçisinin kendisi kadar çevik hareket edemediğine işaret ediyordu.

Lumikki arayı bir parça açmıştı.

Yolunu kesen sonraki grup rehberleri eşliğinde gezen Amerikalılar oldu. Lumikki etten oluşturdıkları duvara korkuyla baktı; fakat hemen ardından tam da sığabileceği bir aralık bulup içinden geçmeyi başardı.

“Ve şimdi de gördüğünüz gibi, bu heykel de koşan... Yani, şey...”

Lumikki, rehberin tasvirini nasıl toparladığını duyacak kadar oyalanamadı. Katil, Amerikalılardan oluşan etten duvarı bir buz kıracağı gibi yararak geçmiş ve aralarındaki mesafeyi neredeyse kapatmıştı. Lumikki sıcaklığın zihnini bulandırmaya başladığını hissetti. Dili damağına yapışmıştı. Kendini sanki hayatı boyunca tek bir damla su içmemiş gibi hissediyordu.

Bacaklarında bir titreme hissetti. Dirseği siyah sakallı bir adamın burnunu çizmekte olan bir karikatür sanatçısının eline çarptı. Eh, muhtemelen daha kalm bir burun, resmin değerini arttıracaktı. İnsanların itişmesi Lumikki’yi köprünün kenarına atıyordu. Yan tarafını parmaklıklara çarpmamak için elini uzatıp heykellerden birinin levha kısmını itmek zorunda kaldı. Metal levha binlerce insanın dokunmasıyla parlamıştı. Köprüden atılarak infaz edilmiş kutsal bir Çek olan Nepomuk’lu Aziz John. Bir gezi kitabını okumanın akla nedenli küçük ayrıntıları sokacağını hiç bilemezsiniz. Lumikki heykele dokunmanın iyi şans getirdiğinin ve dokunan kişinin bir gün tekrar Prag’a geleceğini garantilediğinin söylendiğini de anımsadı.

İyi şans tam da şu anda ihtiyacı olan şeydi. Takipçisinin soluk soluğa kaldığını işitebiliyordu, adam çok yaklaşmıştı. Öte yandan sağ kalabilirse bir gün tekrar Prag’a gelmek isteyip istemeyeceğinden hiç emin değildi.

Genç kız artık neredeyse köprünün öteki tarafına geçmişti. Güçten düşüp yığılmak üzere olan kaslarına ümitsizce oksijen pompalamaya çalışan kalbi, kaburgasının içinde küt küt atıyordu. O kadar sıcaklamıştı ki sanki bütün vücudu kaynıyor gibi hissediyordu.

Bir cam çalgıcısı. Bu gerçek olamazdı. Lumikki tam önünde yaşlı, çelimsiz bir adamın kendisi kadar kırılgan görünen şarap bardaklarını üç kat dizmiş olduğunu gördü. Sola doğru çekilip tek bir bardak bile kırmadan güvenli bir şekilde geçmek için dengesini sağlamak için bütün gücünü zorladı.

Yaşlı adam sanki kendisi de buzlu camdan yapılmış gibi bir edayla elini kaldırarak teşekkür etti.

Bir parça erken bir sevinçti bu.

Lumikki tam arkasından gelen takipçisinin adımlarının yaklaştığını işittiği sırada yaşlı adamın çığlığını duydu. Bir bardak, ikinci bardak, üçüncü ve dördüncü bardak da düşüp tuzla buz oldu. Domino etkisiyle her bir yuvarlanan bardak diğerini yuvarladıkça bardaklar bir bir düşüp kırılmaya başladı. Lumikki'nin peşindeki adam haykırıp lanet okudu. Yaralandığı belliydi, üstelik önemli oldukça geri kalmıştı.

Lumikki koşmaya devam ederken bir daha isteyerek buradan geçmeyeceğine dair yeminler edip köprüden çıktı.

Takipçisinin artık onu yakalayabilmesi neredeyse imkânsızdı, bunu bilmek Lumikki'ye aniden kendisini daha iyi hissettirmeye başlamıştı. Bacakları yeni bir güç bulmuştu, sıcak hava artık ciğerlerini yakmıyordu. Sandaletlerinden dolayı su toplamış ayaklarında acı hissetmiyordu ve teri de soğumaya başlamıştı.

St. Vitus Katedrali'ne çıkan merdivenlere doğru koştu ve basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Kaçabilmiş olmanın verdiği keyif bacaklarını kanatlandırmıştı. Randevusuna birkaç dakika geç kalmıştı ama en azından oraya sağ salim varacaktı.

"Koş, koş, koş!" diye bağırarak ona cesaret verdi basamaklarda oturan bir grup genç çocuk.

Emin olmasına rağmen arkasına dönüp baktı. Gelen giden yoktu.

Şimdi artık dilediği tek şey Lenka'nın onu bekliyor olmasıydı.

İki küçük kız aynada yansıyan görüntülerine baktılar. Biri büyük, diğeri ona göre daha ufaktı. Kardeştiler. El ele tutuşmuşlardı.

Lumikki'nin gözünde canlanan bu görüntü yavaş yavaş kayboldu. Şimdi aynada kendisini ve Lenka'yı görüyordu. İlk buluşmalarındaki kafenin kadınlar tuvaletine gelmişlerdi. Lumikki kendisinin izini her nasılsa buraya kadar sürmeyi başarmış olsa da buranın onları aramak için takipçisinin aklına ilk gelecek yer olmadığını düşünüyordu. Ayrıca muhtemelen kadınlar tuvaletine girerek dikkat çekmek de istemezdi.

Gömleği çok tuhaf görünüyordu. Beyaz üzerine kırmızı. Sanki bir mezbahadan çıkıp gelmiş gibiydi. Kafedeki barmen kadın kaşlarını kaldırarak süzmüştü onu; fakat Lumikki yeterince nemrut bir ifade takınmış olacak ki kadın bu konuda yorum yapmamayı tercih etmişti.

Lenka başını iki yana sallarken gözyaşları da yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ayrılamam," dedi.

Lumikki şimdi kendisiyle gelmezse ölebileceğini söylemiş olsa da Lenka bu nakaratı tekrar edip duruyordu.

"Oraya geri dönersen hayatın tehlikeye girecek. Adam deli ve hepinizi öldürecek."

Genç kız aslında haykırmak istemesine rağmen, ses tonunun sakın çıkmasına dikkat etmeye çalışıyordu.

"Sonsuz bir hayata sahip olacağız," diye karşı çıktı Lenka.

Lumikki avuç içlerini öfkeyle lavaboya indirdi.

Beyinleri yıkanmış bu sersemlerin anlamasını sağlamak için onlarla nasıl konuşmak gerekiyordu?

"İnandığın buysa sonsuz bir hayatın olacak, evet!" diyerek iç geçirdi Lumikki. "Ama acelen ne? Buna altmış yıl kadar uzun ve dolu dolu bir hayat yaşayıp ihtiyaçladığında mutlu bir şekilde ölünce de sahip olabilirsiniz."

"Ölüm vaktime kendim karar veremem. Yukarıdan gelecek olan zamanı kabul etmek zorundayım," dedi Lenka. Sesi sanki birçok kez dinlenmiş bir bant kaydı gibi mekanik çıkıyordu.

"Hayır, zorunda değilsin. Kendi kararlarını kendin verebilirsin."

"Eğer ayrılırsam, hiçbir şeyim kalmaz. Hiçbir şeyim olmaz. Hiç kimsem olmaz."

Lumikki, Lenka'nın elini tuttu. Aynada gözlerinin içine baktı.

"Ben varım. Bu tarikat üyeleri senin akrabalar bile değiller. Ben senin kardeşimim, sana yardım ederim."

Lenka sadece başını iki yana sallayıp bu kez daha da kontrol edilmez şekilde ağlamaya başladı.

"Hayır, bu doğru değil," dedi.

“Doğru. Bunun için sana söz veriyorum.”

“Hayır, değil. Ben sana yalan söyledim. Bütün o kardeş hikâyesi uydurmaydı. Bir peri masalıydı sadece.”

Lumikki, Lenka’nın elini bıraktı. Aniden kendini güçsüz hissetmeye başlamıştı. İşte bunu hiç tahmin etmemişti. Lenka’nın ona yalan söylemesini değil, özellikle kendini bu kadar kötü hissedeceğini... Aniden, tek bir cümleyle bulmacanın geçmişini oluşturan en belirleyici parçası koparılmıştı ve bıraktığı boşluk öncekinden de büyüktü. Lumikki ailesinin sakladığı sırrı ortaya çıkarmasında Lenka’nın kendisine yardım etmesini ne kadar istediğini ancak şimdi anlıyordu.

Kız kardeşi elinden alınmıştı.

“Seni gizlice gözetledim,” dedi Lenka.

“Neden?” diye sordu Lumikki.

Şimdi sesi makine gibi çıkan oydu. Zihni sanki perdelenmişti ama belli ki ağzı yine de anlaşılabilir kelimeler üretebiliyordu.

“Babamın İsveççe konuştuğunu biliyordum. Annem söylemişti ama başka da bir şey anlatmamıştı. Adını bile söylemedi. Senin turistlerle İsveççe konuştuğunu duydum.”

Lumikki bunu hatırlıyordu. İsveçli emeklilerden oluşan bir grup turist, yarım yamalak bir İngilizceyle ona yol sormuşlardı, bu nedenle Lumikki hallerine acıyıp İsveççe cevap vermişti. Bu, büyükanne ve büyükbabaların o kadar hoşuna gitmişti ki ona dondurma ısmarlamak istemişlerdi. Genç kız ise bu teklifi geri çevirmişti. Onların tur rehberi veya harita okuyucusu rolünün içine çekilmek istememişti.

“Seni takip edip hostelden adını öğrendim. Birilerine önce ‘Peter’, sonra da ‘baba’ diye hitap ettiğin bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum.”

Lumikki o telefon konuşmasını da hatırlıyordu. Babası telefonu "Peter Andersson, ben" diyerek öyle ciddi bir şekilde cevaplamıştı ki Lumikki de dalga geçmek için aynı ses tonuyla onun dediklerini tekrarlamıştı. Babası ona güneş ışığında telefonun ekranını göremediği için kimin aradığını anlamadığını, o yüzden telefona bu şekilde cevap verdiği açıklamasında bulunmuştu.

"Ama neden?" diyebildi Lumikki. Kelimeler neredeyse boğazına takılıp kalıyordu.

Daha önce kimsenin kendisine böylesine başarılı bir şekilde yalan söylediğini anımsamıyordu. Belki de bulmacanın kayıp parçasını bulmayı çok fazla arzu etmişti.

"Çünkü Beyaz Aile'de bana yakın olan kimse yok. Herkesin kendisine başkalarından daha fazla yakın olan bir 'insan' var. Ve ben daima bir kardeşim olmasını istemiştım. Bir kardeşim olsa bu kadar yalnız olmayacağımı düşünüyordum. Uydurma bir kardeş bile olsa. Bir kardeşe sahip olma hikâyesini zihnimde yıllardır kuruyordum ben. O kadar gerçek gibi gelmişti ki kendim bile inanmaya başlamıştım. Ve seni gördüğümde hemen anladım, sen benim peri masalımdın kardeşimdin."

Lumikki, Lenka'nın sözlerini dinliyor ve anlıyordu ama tamamen buz kesmişti. Bütün düşünebildiği Lenka'nın ona nasıl da kalleşlik yapabildiğiydi.

Lumikki bir şey söylemedi. Lenka sessizdi. Aynada birbirlerine tamamen yabancı iki genç kız.

"Şimdi artık hiçbir şeyim ve hiç kimsem olmadığını anlıyorsundur; tek sahip olduğum Beyaz Aile ve inancım."

Genç kızın daha fazla tartışacak gücü kalmamıştı. Lenka'yı ikna etmek için çaba gösterecek enerjisi de yoktu. Ne is-

tiyorsa yapmasına göz yummak en iyisiydi. Bu, Lumikki'yi ilgilendiren bir mesele değildi, hiçbir zaman da olmamıştı.

Lenka hafifçe Lumikki'nin omzuna dokunup dışarı çıktı ve arkasından bile bakmadı.

Sadece orada durup gözlerini kendisine ve kan lekeli gömleğine dikti. Rüyasını hatırladı. Kanlı gözyaşlarını. *Du är min syster*. Bu da mı sadece bir peri masalından ibaretti? Ya da bir kâbustan? Yoksa bir yalan mıydı?

Kadın telefonu eline aldı. Boşa harcanacak zaman yoktu. Diğer taraf telefona cevap verdiğinde hemen konuya girdi.

"Kız hâlâ işin içinde. Ve her şeyi mahvedebilir. Plana hız vermeliyiz. Bugün hallolması gerekiyor."

"Bugün mü? Bugün yapabileceğimizi zannetmi..."

"Yapabiliriz. Buna mecburuz. Düzenek yerli yerinde. Onları hemen aktif hale getirebilirim. Senin sadece kendi tarafını halletmen gerekiyor. Yukarıdan bir emir aldığını söylemen yeterli. O zaman yalan söylemiş de olmazsın."

"Yalan söylemek benim için sorun değil."

"Bu anlamda farklıyız. Ben yalan söylemek istemem. Gerçek hikâyeler anlatmak isterim. Onlar daha ilginç oluyor."

"Ben de size gerçek hikâyenizi vermek adına yalan söylüyorum."

"Parayı bunun için alıyorsun."

"Belki bu dünyada evet ya öteki dünyada?"

"Kim o kadar ileriye düşünmek istiyor ki?"

"Pekâlâ. O halde, bugün. Teorik anlamda her şey hazır. İhtiyacımız olan tek şey küçük bir kıvılcım..."

"...ve şenlik ateşi tutuşacak. Aynen olması gerektiği gibi. Tam saat yedide?"

“İyi fikir.”

Vera Sováková masasının yüzeyini okşadı. Akşam haberleri bununla ve sadece bununla dolu olacaktı. Hepsinden ilk önce kendi kanalında. Büyük ve kapsamlı bir yayın alanı. Ve ertesi gün de gazetelerde. Tabii onun gazetelerinde haftalarca sürecektir haberler. Büyük fotoğraflar, gözyaşları, etraflı röportajlar, uzman analizleri. Sadece ufak bir umut kırıntısıyla akıl almaz bir hikâye. Bir kahramanlık hikâyesi.

Eylemlerinin ahlak dışı olmasına aldırmıyordu. Elbette öyleydiler ama ahlaklı olmak gazete sattırmıyordu, hele hele reklam alanı hiç! Okuyucu ve seyirci ne kadar fazla olursa o kadar fazla reklam ve daha iyi habere yarayacak reklam parası demektir. Duyguya ve heyecana hasret kalan insanlar için daha büyük ve daha dokunaklı haberler; kurgusal değil, gerçek hikâyeler.

Vera Sováková, sektörde esnek bir ahlak anlayışı olan tek kişi olmadığını biliyordu. Haber için ödeme yapmak, telefonları hack’lemek, itaat etmeyen muhabirleri işten çıkarmak, politikacıların dillerinin sürçmesini –tüm ihtiyaçları olan tek bir yanlış kelimeydi– bekleyerek yalan söylemek. Medyada çalışmak bu ve daha fazlası demektir. Belki de o, işleri çoğundan bir parça daha ileri götürmüş olabilirdi. Vera Sováková, komplo teorilerine inanmaya meyilli biri değildi; fakat bazen büyük haber hikâyeleri ve insanlarla ilgili trajediler, belli medya şirketlerinin ekonomik sancıklarına ilaç olabiliyordu.

Bir tesadüf daima tesadüf müydü? Yoksa diğerleri de satranç tahtasındaki piyonları hareket ettiriyorlar mıydı?

“Kahramanının hile yapmayacağından nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu adam. “Ya da fazla erken hareket etmeyeceğinden?”

Vera kahraman piyonunun en başından beri büyük risk oluşturduğunu biliyordu. Onun duygularını ve hareketlerini mümkün olduğunca eksiksiz ve kurnazca idare etmesi gerekmişti. Genç kadın ona görüşmeler ayarlamış, bilgi sağlamış ve hatta onun evinin kendi deyimiyle “mümkün olduğunca layığıyla” altını üstüne getirmişti. Vera, ona bir insan olarak değil, iplerle oynatabileceği küçük bir kukla gözüyle bakmıştı. Her şeyi kendi başına hallettiğini zanneden ama işin aslı her bir bilgiyi ondan istediği anda elde edebilen bir kukla kahraman olarak.

“Ona verdiğim talimatlar net olacak. Ve inan bana, tam olarak söylediklerimi yapacak kadar hırslı biri. Polisin ve kurtarma ekiplerinin zamanında geleceğine dair ona güvence vereceğim. O macera istiyor. Bu hikâyenin yüzü olmak istiyor. Şimdi kapatmam gerekiyor. Hikâyenin yüzü geldi.”

Vera Sováková telefonu kapatırken Jiří Hašek toplantı için geldiği odanın kapısını tıklattı.

23

Her şey karardı. Gözlerinin önünde sadece siyahlık vardı ve bu, Lumikki'nin hoşuna gidiyordu. Bir an bu karanlığın daha uzun süre devam etmesini, o karanlıkta sakın bir şekilde nefes alıp verebilmeyi ve hiçbir şeyi, hiç kimseyi düşünmemeyi diledi; fakat sahne ışıkları yanmış, insanın kolayca yolunu kaybedebileceği türden sık ve karanlık bir ormanı gözler önüne sermişti. Peri masalı artık başlayabilirdi.

Lenka kafeden ayrıldığında Lumikki hezimete uğramışçasına bir süre orada öylece oturdu. Sonra telefonunu sessize aldı; çünkü hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu rahatsız etmesine katlanacak durumda değildi. Sonra da kendisini sokağa attı.

Lenka yalan söylemişti.

Lenka, onun kız kardeşi değildi.

Sır ortaya çıkmamış ve hiçbir şey çözülmemişti.

Lumikki sadece hafiften dengesiz bir kadının hezeyanlarının kurbanı olmuştu. Gerçek bezdiriciydi ve gerçekler onu

hissizleştirmişti. Lumikki, Lenka'ya kızgınlık bile hissetmiyordu. Pişmanlık da hissetmiyordu. İçinde sadece kayıtsızlık vardı.

Hiçbir farkı yoktu. Lenka'yı bir daha asla görmese de onun için fark etmiyordu. Tarikattakilerin kendilerini öldürecek olması da fark etmiyordu. Onun için hepsi aynıydı. Artık onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Tuhaf ve hastalıklı bir akıl oyununda piyon olarak kullanılmıştı. Kandırılmıştı.

Lumikki eski şehrin sokaklarında bir uyur gezer gibi dolanırken basamaklarla aşağıya inen açık bir kapıdan merak içinde içeri daldı. Bir merdiven altı tiyatrosunda gölge oyunu başlamak üzereydi.

Prag'daki son günlerini sıradan bir turistmiş gibi filmlere ve oyunlara giderek de geçirebilirdi pekâlâ. Zaten buraya bunun için gelmişti. Tek başına şehri keşfetmek, yalnız kalmak, o an ne ilginç gelirse onu yapmak... tek başına. Gerçi Lumikki istediğinin kendi düşüncelerinden ve yaşadığı travmadan kaçmak olduğunu biliyordu. Bir an için farklı bir şeyler, güzel bir şeyler istemişti.

Lumikki bir bilet alıp eski püskü kadife döşemelerle kaplanmış tahta bankların son sırasına oturdu. Yerlerin sadece yarısı doluydu, o nedenle bütün sıra ona aitti. Bu iyi bir şeydi. Gömleğinin önünde kurumuş kan lekeleri olan ve ter kokan bir kız, muhtemelen kimse için ideal bir tiyatro arkadaşı değildi.

Gölge oyunu tamamen sözsüz sahneleniyordu. Hikâye seyirciye müzik ve gölgelerle aktarılıyordu. Bir zamanlar dünyanın en iyi arkadaşları olan iki prenses varmış. Orman-da el ele tutuşup hayvanlardan ve canavarlardan kaçarlarmış.

Birbirlerini korur ve kurtarırlarmış. Birbirlerinin upuzun l lelerini tarar, birbirlerine hikâyeler anlatırlarmış. Hiçbir Şey ve hiç kimse onları ayıramazmış.

Lumikki gölgelerin Şekil deĒiřtirmesini, prenseslerin derelerin üzerinden gülerek atlayıp kaçışlarını izledi. Parlak bir fonun üzerindeki karanlık gölgelerden ibaret olmalarına raĒmen öyle canlı görünüyorlardı ki... Lumikki zihnini boşaltıp anlatılan hikâyenin içine daldı. Lenka, Jişi, katil, tarikat ve bütün Prag'ı kafasından atmayı başarmıştı. DiĒer seyircileri de kafasından atmıştı.

Genç kız, gölgelerle baş başa kalmıştı.

Günlerden bir gün, prenseslerden biri ortadan kayboldu. Geride kalan prenses ormanda koşup aĒlayarak dur durak bilmeden onu aradı. Bir yıl geçti, bir yıl daha geçti ve sonunda yedi uzun yıl gelip geçmişti. Güneş ve ay gökyüzünden binlerce kez geçtiler. Prensesein yüzü artık gülmüyordu. Günlerini ormanda oturup bir zamanlar mutlu günlerinde birlikte söyledikleri bir şarkıyı söyleyerek geçiriyordu.

Sonra bir gün prenses, çok uzaklarda, yedi daĒın, yedi denizin ardındaki diyarda bir prensesein tutsak edildiĒi bir kule olduĒunu  Ērendi. Kuleye korkunç bir ejderha bekçilik ediyordu ve prensesi kimsecikler kurtaramıyordu. Bunu duyan prenses, kuledekinin uzun zaman önce kaybettiĒi arkadaşı olup olmadıĒını anlamak için yedi daĒı ve yedi denizi açtı.

Kuleye vardıĒında ejderin tepesine tünemiş oturduĒunu, aĒzından alevler çıkararak ortalıĒı yakıp kavurarak simsiyah ettiĒini gördü. Prensese sabırla ejderin uyumasını beklemeye karar verdi. Nihayet gökyüzü karardı ve yıldızlar belirdi. Prensese, kahramanca bir tavırla gözlerini açık tutmaya çalışmıştı, ama ejder daha uyumadan uyuyakaldı.

Prenses gözlerini açtığında birisinin kendisinin yedi yıldır söylediği hüzünlü şarkıyı söylediğini duydu. Başını kaldırıp kulenin penceresine baktığında arkadaşını gördü. Prensesler birbirlerini gördüklerinde sevinçten ağlamaya başladılar. Uzaklardan gelen prenses tutsak olana onu kurtaracağını haykırdı. Ancak tutsak prenses bunun iyi bir zaman olmadığını; çünkü ejderin her an gelip alevleriyle kendisini yutabileceği karşılığını verdi. Buna rağmen prenses birbirlerini daima korumaya söz verdiklerini hatırlayarak kollarını sıvayıp kuleye tırmanmaya koyuldu.

Tepedeki pencereye ulaştığında dakikalarca kucaklaşıp gülüştüler. Ancak tutsak prensesin yüzündeki ifade aniden değişti. Gözleri, saçları şekil değiştirdi ve elbisesinin eteği uzun bir kuyruğa dönüştü. Saçlarını süsleyen kurdeleler birer kanat şeklini aldılar. Bir süre sonra uzaklardan gelen prenses bir ejderin gözlerine baktığını fark etti.

Ama prenses korkmadı. Ejderin burnuna hafifçe dokunarak içinde halen bir prenses olduğunu söyledi. Belki de o, içinde ejder olan bir prensesti. Ejder, arkadaşına bakıp anladı. Gözlerinden akan kocaman kara gözyaşları, kulenin duvarlarını yalayıp yanmış toprakları sulayınca topraklar çiçeklendi. Ejderha prenses ağladı; çünkü insanların bir ejderha olduğu için onu istemeyeceklerini biliyordu. Ejderha da onu istemeyecekti; çünkü o bir insandı.

Bunun üzerine uzaklardan gelen prenses, kollarını ejderhanın boynuna dolayıp ikisinin ne olursa olsun bir arada kalacaklarına dair ona söz verdi. Başka kimseye ihtiyaçları yoktu. Prenseslerin ve ejderhaların tek ve aynı kişi olsalar da uyum içinde yaşayabildiği bir diyar bulabilirlerdi.

Son sahnede ejderha sırtında prensesle birlikte dolunaya doğru uçuyordu.

Lumikki yanaklarının ıslandığını fark etti. Hayretler içinde yanaklarını kuruladı. Gerçekten ağlamış olabilir miydi? Belli ki ağlamıştı. En son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu bile. Hatta ağlama yetisini yitirdiğini düşünmeye başlamıştı.

Gölge tiyatrosundaki bu hikâye onu öylesine içine çekmişti ki kendini ve bilinçli bütün düşüncelerini unutuvermişti. Bilinçaltındaki duygular yönetimi ele geçirmişti. Hikâye birçok farklı şeyin görüntülerini yeniden canlandırmıştı.

Lumikki ve Blaze.

Lumikki ve Lenka.

Lumikki ve çocukken *Karbeyaz ile Kırmızıgül* oyununu birlikte oynadığı kişi. Şu anda hem hikâyeyi hem de oyunu gayet iyi hatırlıyordu. Masalda bir büyüyle ayıya dönüşen bir prens kızlara yardım ediyordu. Tam olarak anlamamış olmasına rağmen oyunu çok sevmişti. Oyun arkadaşı ondan yaşça biraz daha büyüktü ve oyunu oynadıkları sırada hikâyeyi ona anlatmıştı. Karbeyaz ile Kırmızıgül daima birlikteydiler ve birbirlerini hep koruyorlardı; tıpkı gölge oyunundaki prensesler gibi.

Lenka da Lumikki'yi kurtarmıştı. Her ne kadar onun yalanından hoşlanmıyor olsa da Lenka'nın kendisini kurtardığını inkâr edemezdi. Lenka riske girmiş ve Lumikki'nin kardeşi olmadığını, ona yardım etmenin başını derde sokağını bilmesine rağmen kaçmasına yardım ederek bile bile kendisini tehlikeye atmıştı.

Seyircilerin geri kalanı çoktan tiyatroyu terk etmişti ve bilet satış elemanı kapıya gelip belirgin şekilde öksürdü. Lumikki ayağa kalktı. Kendini biraz sersemlemiş hissediyordu; fakat bu his dişlerini gıcırdatarak kararlı bir şekilde kapıya doğru yöneldiğinde çabucak geçiverdi.

Lumikki, insanlara borçlu olmaktan nefret ederdi ve şu anda hayatını kurtardığı için Lenka'ya karşı kendisini borçlu hissediyordu.

Genç kız dışarı çıktığında akşam güneşi gözlerini aldı, sıcak hava dört bir yandan taarruza geçti. Telefonunu kontrol etti. Jiri beş kez aramıştı. Sonuncu arama on dakika önceydi. Bir de sesli mesaj bırakmıştı. Jiri'yi aramayı denedi ama telefonu cevap vermeyince sesli mesajı dinlemeye karar verdi. Genç adam, hikâyesini tamamlamak için Beyaz Aile'nin evine gideceğini ve toplu intiharın o akşam için planladığını söylüyordu. Polis ve kurtarma ekipleri yardıma gelecekti.

Lumikki düşünmeyi bırakamayacağını anlayınca koşarak yola koyuldu. Jiri'yi Super8 binasında yakalayabilir ve onunla birlikte gidebilirdi.

Oraya vardığında soluk soluğaydı ve saat 18.15'ti. Resepsiyon görevlisi onu acıma duygusuyla karışık tepeden tırnağa süzdü.

"Zor bir gün müydü?"

"Daha da zorlaşabilir. Jiri hâlâ binada mı?"

"Hayır, az önce çıktı. Nereye gideceğini söylemedi ama..."

O sırada kırk yaşlarında bir kadın asansörden inip yanından geçerken art arda iki kez Lumikki'ye baktı. Sanki kadın onu tanıyormuş gibiydi; fakat genç kız onu daha önce gör-

düğünü anımsamıyordu. Bakışlarında öyle korkutucu bir şey vardı ki Lumikki tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kadın adımlarını hızlandırıp telefonu eline aldı ve kapıdan dışarı çıkmadan önce Lumikki'ye sert bir bakış daha attı.

"Kimdi o?" diye sordu Lumikki, gözlerini kocaman açmış kendisine bakan resepsiyon görevlisine.

"Tanımıyor musun? O Vera Sováková, Super8'in patronu."

Lumikki teşekkür edercesine elini sallayıp koşarak çıktı.

Bu trajedi gerçekleşmeden önce Lenka'nın evine varmak zorundaydı.

Jiri'nin fark ettiği ilk Şey, keskin ve boğucu koku oldu. nce ıkartamadı ama daha sonra koku, on yıl önce gençlik kampındaki bir anıyı canlandırdı. Bütün gecelerini bir ateşin etrafında oturarak geçirirlerdi; nk yaz mevsimi yağmurlu geçiyordu, yaş odunları kibrit ve gazetelerle yakmak mümkün olmuyordu. akmak gazı kullanıyorlardı.

Burada da birileri akmak gazı kullanmıştı. Ama daha fazlasını. Düzinelerce veya belki de yüzlerce litre. Jiri yerlere dađılmıŐ kumaş öbeklerine takılıp düŐmemeye dikkat etti. Hepsı sırsıklamdılar.

Etrafta kimsecikler yoktu. Hiçbir ses de duyulmuyordu.

Jiri bunun iyiye işaret olmadığını düşündü. Aslına bakılırsa oldukça kötüye iŐaretti. Aklından bir an bile tarikat üyelerinin ayrılmış veya planlarından vazgeçmiŐ olabilecekleri geçmedi. Hiç kimse bunca zaman, enerji ve akmak gazını viran bir evi yakmak için harcamazdı. Hâlâ binanın içinde, içerilerde bir yerde olmalıydılar.

Alt kat boş gibi görünüyordu. Odaların kapıları açıktı. Çakmak gazına bulanmış kumaş parçaları yerlere saçılmış, az sayıdaki mobilyaların üzerine asılmıştı. Güçlü bir kıvılcım anında her yeri tutuşturabilirdi. Belli ki amaç da buydu.

Kamerayı alıp elini mümkün olduğunca hareket ettirmeden ilk katı çekti ve sonra merdivenlere yöneldi. Ortalık halen mezar yeri gibi sessizdi. Jiri fazla geç kalmamış olduğunu umdu.

Lenka, annesini düşünüyordu.

Saçlarını okşayan ve ören annesinin ellerini. Yumuşak ve güçlü ellerini. Her zaman güçlü ve kararlı, en önemlisi de yumuşacık elleri vardı. Annesinin elleri hünerli ve çevikti aynı zamanda. O eller, bir çöreğe şekil verebilir, aynı kolaylıkla tıkanmış bir su borusunu temizleyebilir veya menteşesi kırılmış bir kapıyı tamir edebilirdi.

Annesinin ona iyi geceler öpücüğü vermek için eğildiğinde yüzünü gıcıklayan saçları... Lenka artık bunun için büyüdüğünü düşündüğünde bile annesi ona iyi geceler öpücüğü vermeye bayılırdı. Yeniyetme dönemlerinde itiraz edip yorganı kafasına çeker ve iyice altına gizlenirdi. Annesi yorganın üzerinden ısrarla onu öpmeye devam eder ve Lenka o yumuşacık baskıyı hissederdi sadece. Sonunda annesinin onun itirazlarını duymazdan gelmesinden içten içe memnun, bir öpücük alabilmek için bu kez kendi isteğiyle yanağını, alnını veya saçını uzatır olmuştu.

Annesini düşünmemesi gerektiğini biliyordu. İsa'yı düşünmeliydi. Gitmek üzere oldukları cenneti düşünmeliydi. Ailelerinin nihayet Tanrı'yla doğrudan temasa geçeceği evleri olacaktı orası. Annesi artık aileden değildi. Annesi aileye ihanet etmişti.

Lenka hissettiği uyuşukluktan uyku ilaçlarının etkisini göstermeye başladıklarını anladı. Çok yakında kendinden geçecek ve beyaz elbisesinden yayılan çakmak gazının kötü kokusunu almayacaktı. Etrafında yatan insanların dua eden mırıltılarını duymayacaktı. Birazdan uykuya dalacak ve sessizliğe bürüneceklerdi. Dua etmiyordu; etmesine gerek yoktu. Korkunun boğucu hissini geçirmek için inancının yeterli olacağından emindi. Sadece ve sadece alevler bedenini yalamaya başladığında derin bir uykuda olacağını ve bunu hissetmemeyi umut ediyordu. Uykunun derinliklerindeyken uzaktan uzağa hissedeceği bir acı bile olmamasını...

Anne. Lenka'nın düşünceleri inatçı bir şekilde annesine dönüp duruyordu. Belki de öldükten sonra onu tekrar görebileceğini düşünmek mantıksız değildi. Bir tür merhamet ve bağışlayıcılığın ailenin ona öğrettiklerine baskın çıkacağına inanmak istedi. Annesini hataları yüzünden başından sava-
cak bir Tanrı hayal etmek istemiyordu. Lenka'nın inandığı Tanrı bunu yapmazdı. Aile bilmiyordu. Onlar Tanrı'nın sert, acımasız ve talepkâr olduğuna, huzuruna sadece seçilmiş birkaç kişiyi kabul ettiğine inanıyorlardı. Seçilmiş kişiler. Ölümde hayat.

Aile yeni ve gerçek hayatlarını ölümde bulacaklarını söylerdi.

Lenka artık ayaklarını hissedemiyordu. Ellerini hissedemiyordu. Vücudu çoktan uykuya dalmıştı ama zihni hâlâ sınırda dolanıyordu.

Hayat.

Ölümlü hayatı bu kadar mıydı? Bundan fazlası yok muydu? Hiç başka bir ülkeye gitmemişti. Kimseyi öpmemişti. Hiç bütün gece uyanık kalıp bir arkadaşıyla konuşmamıştı. Hiç

bağırıp ağlayacak kadar öfkelenmemişti. Hiç sarhoş olmamıştı. Hiç yabancı bir şehirde kaybolmamıştı. Hiç nefesi kesilecek kadar gülmemişti.

Uyku Lenka'yı içine çekerken onun aklını panikle saran tek bir düşünce vardı: *Henüz ölmek istemiyorum. Ben yaşamak istiyorum.*

Yaşamak istiyorum.

Ben yaşamak...

Lumikki kendini yüksek demir çitin üzerine çekti. Bacakları yorgunluktan titriyordu, elleriyse öyle terliydi ki parmaklıkları zar zor tutuyordu. Şimdi endişelenmenin sırası değildi. Şu anda mümkün olduğunca çabuk eve girmesi gerekiyordu.

Çit parmaklıklarının uçları sivriydi. Hızlı bir hareketle üzerlerinden atlamak için demirleri mümkün olduğunca yukarıdan kavradı. Ne var ki en can alıcı noktada bir eli kaydı ve sivri demir uçlardan birinin bacağına üst kısmında derin bir sıyrık açtığını hissetti. Derin sıyrık anında kanamaya başlamıştı. Hissettiği acıyla dengesini kaybedip yan yatmış bir halde bahçeye düştü. Şükür ki dirseklerini vücuduna yaklaştırıp boynunu korumak için çenesini göğsüne bastırmayı düşünecek kadar akli başındaydı.

Lumikki düştükten sonra birkaç tur yuvarlandı, durduğunda soluklanmak için birkaç saniye harekesiz yattı. Kamburları acıyor, bacağındaki sıyrık canını yakıyordu; bütün bunların dışında iyiydi. Kemiği kırılmamış veya ciddi bir yara almamıştı. Hayatında daha kötülerini de başına gelmişti. Bundan çok daha hırpalanmış bir halde eve kadar topallayarak yürümüş ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalmıştı.

Lumikki ayağa kalktı. Bacaklarında güç yoktu ve biraz başı dönüyordu ama hâlâ yürüyebiliyordu. Muhtemelen onu her şeyden fazla etkileyen şey de susuz kalmış olmasıydı.

Bahçede kimse yoktu. Zamanında yetişmiş olabilirdi.

Emin değildi ama Vera Sováková'yı gördükten sonra bu kadının intihar planıyla ilgili herkesten daha fazlasını bildiğine dair bir hisse kapılmıştı. Hatta bir şekilde bu işin içinde dahi olabilirdi. Sonuçta bu plandan fayda sağlayacak olan kimdi? Elbette ki mümkün olduğunca çok parayı halihazırda pompaladığı ve kendisine yükten başka bir şey ifade etmediği için tarikattan sıvışmaya hazırlanan Adam Havel/Smith. Ve aynı zamanda trajedinin her bir zerresini hovardaca yağmalayacak olan medya. Tarikatı araştıran da Super8'in geleceği parlak muhabiriydi. Bu tehlikeli olayla ilgili bilgi edinmesi için o muhabiri gönderen ise patronuydu. Ayrıca intiharın zamanının haberinin ilk olarak Super8'e gelmiş olması biraz fazla tesadüf değil miydi?

Lumikki yan kapıya koştu. Kapı kırılıp açılmıştı. Kapıdayken tanıdık bir koku duydu. Jiri'nin tıraş losyonu. Demek Jiri de buradaydı ama geleli fazla uzun zaman olmamıştı. Bu düşünce genç kızı rahatlattı. Bunu birlikte halledebilirlerdi. *Peki ya?*

Lumikki'nin beyninde dır dır eden tek bir soru dolanıyordu. Peki ya Jiri de işin içindeyse? Bu mümkündü. Hatta akla yatkın olduğu bile söylenebilirdi. İşin iç yüzünü tam olarak bilmeyen birini bir işe göndermenin ne anlamı vardı ki?

Ve eğer bu doğruysa, Lumikki evde karşılaşmaktan en çok çekineceği kişinin kim olduğundan pek emin değildi. Düşünecek vakit yoktu. Analiz etmek için de... Lumikki son derece yoğun çakmak gazı kokan odadan içeriye girdi.

Vera Sováková birkaç kez derin derin nefes alıp anın tadını çıkardı. Şimdi başlayacaktı. Bu medya gösterisine çok uzun zamandır sabırla hazırlanıyordu. Adam Havel, onu yıllar önce bulup Beyaz Aile'yle ilgili özel bir teklif yapmıştı –bir bedel karşılığında elbette. Gerçi Vera, hikâyenin daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bu nedenle birlikte bütün ülkenin dikkatini çekecek bir trajedi planlamaya başladılar.

Vera, Prag'ın kafelerindeki, restoranlarındaki insanların sessizliğe bütün dikkatlerini verdiklerini tahmin edebiliyordu. Birileri sohbete devam edecek olsa onu anında susturacaklardı. Evlerindeki insanlar haberin naklen yayını izledikleri yarışma programını yarıda kesip araya girdiğinde olanları hayretle izliyor olacaktı. Cep telefonları çalacaktı. "Televizyonu aç. Bir şeyler oluyor."

Alt köşede Super8 logosunun olduğu ekran, aniden eski, harap evin el kamerasıyla çekilmiş görüntüleriyle dolacaktı. Bazılarının Super8'in patronu, uzun süreli muhabirlikten son-

ra icra başkanlığı koltuğuna oturmuş olan Vera Sováková olarak tanıdığı soğukkanlı bir kadın sesi, tehlikeli tarikat Beyaz Aile'nin evine sızmayı başarmış olan muhabiri Jiří Hašek'le bağlantı kuracaktı. Kaynakları ona tarikatın toplu bir intihar planladığını söylemişti ve bu her an gerçekleşebilirdi. Ekranda görünen ilk kişi, kurbanları kurtarabilmek umuduyla ölüme meydan okuyup cesurca eve girmiş olan Jiří Hašek'ten başkası değildi.

Vera televizyon ekranlarına yapışmış insanları gözünün önüne getirmenin bile tüylerini ürperttiğini hissediyordu. İnsanlar gözlerinin önünde gerçekleşen bir gerçek hayat trajedisini izlediklerini fark edeceklerdi. Senaryosu önceden yazılmamış bu trajedi zaferle veya yıkımla sonuçlanabilirdi.

Tek bir kibrit çakmak yeterli olacaktı. Adam Havel risk almayacaktı. Elindeki ağır molotof kokteyliyi kaldırıp pencereye savurdu. Pencere paramparça oldu ve odanın içini alevler sardı.

Ahımlar. Adam kendisi de dahil, herkesi ateşe vermeden önce derin bir uykuya daldıklarından emin olacağını söylediğinde ona inanmışlardı. Verdiği sözün ilk kısmını yerine getirmişti. Herkesin uykuya daldığından emin olmak için izlemiş, sonra kapıyı kilitleyip dışarı çıkmıştı. Aptal muhabirin yan kapıyı kırdığını görene kadar beklemişti.

Adam Havel kalıp eski ve çirkin evin bir meşale gibi tuuşmasını izlemeyi tercih ederdi. Alevlerin bu insanların budalalıklarını ve saflıklarını yakıp yok edişini izlemek isterdi. Nebraska'da yüzüne gözüne bulaştırdığı şeyi burada tamamlayabilmenin tatminini iliklerine kadar hissetti. Bu seferki cemaatini her bir üyesinin tam güvenini kazanacak şekilde,

sabırla oluşturmuştu. Arındırıcı ateşin ruhlarını doğrudan doğruya inançlı olmayanların erişemeyeceği bir cennete yükselteceğine dair masalın hayatlarındaki en gerçek şey olduğuna onları inandırana kadar.

Adam, onların üzerindeki gücünün keyfini sürmüştü. Zaman zaman her şeyin olduğu gibi gitmesine müsaade etme fikri de aklından geçmişti. Adam, inanç ve aileyle ilgili öyle ikna edici konuşmuştu ki bazen kendisi bile söylediklerine inanır olmuştu; fakat sürüsüne çobanlık etmek gitgide daha sıkıcı bir hal almıştı ve kendisi de artık yaşlanıyordu. Vera Sováková'yla olan anlaşması ona özgür ve zengin bir hayatın kapılarını açacaktı.

Havel başlattığı yangını izlemek için kalamazdı. Vera'dan aldığı para, yeni ismi ve pasaportuyla birlikte onu buradan çok uzaklara götürecek olan uçağı yakında kalkacaktı. Hayatına temiz bir sayfa açarak yeniden başlamanın zamanı gelmişti. Kar kadar beyaz ve temiz bir sayfa.

Adam Havel eve arkasını dönüp demir bahçe kapısını ardından kilitledi. Bu, polisi ve itfaiyeyi birkaç saniye yavaşlatırdı. Ki muhtemelen bu birkaç saniyenin önemi de büyük olacaktı.

Cam parçalar havada savrularak Lumikki'nin üzerine geliyordu, kendini korumak için çömeldi. Ardından alev almış kumaş parçalarının sıcaklığı yüzüne vurmaya başladı. Merdivenlere doğru koştu. Yukarıdaki sahanlıkta Jişi'yle ve kamera-sıyla burun buruna geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı genç kız elini merceğin üzerine koyarak.

Jişi kamerayı hızla geri çekti.

“Çekim yapıyorum.”

Lumikki yutkundu. Kasları gerilmişti.

“Sen de mi işin içindesin?”

“Ne demek istiyorsun?”

Jiri’nin sesi ve bakışları şaşkına dönmüş halini yansıtıyordu. Eğer Lumikki bu cehennemi ziyaretinde bir şey öğrendiyse, o da söylenen yalanı yakalamak konusunda düşündüğü kadar iyi olmadığıydı.

Kurnazlık yapmanın sırası değildi. Kartlarını açık oynamaları gerekiyordu.

“Vera, bana talimat olarak...” diye söze girdi Jiri.

“Bence kısmen de olsa bu işin arkasında Vera Sováková var. Sanırım, neler olacağından uzun zamandır haberdardı. Peşime katili takan da muhtemelen oydu. Bu toplu intihar olayı bile onun eseri olabilir.”

Lumikki alçak sesle ve çabuk çabuk konuşuyordu. Zemin kattan sıcak, koyu gri bir duman yükseliyor, çatırtılar geliyordu. Her ikisi birden öksürmeye başladılar. Lumikki, Jiri’nin ona söylediklerini düşündüğünü fark etti. Onları buraya getiren olay ve bilgileri aklından geçiriyordu. Sonra gözleri kocaman açıldı. Lumikki’nin haklı olabileceğine kanaat getirmiş olmalıydı. Kamerayı kapattı.

“İkinci ve üçüncü katta yoklar. Bodrumda olmalılar,” dedi Jiri.

Lumikki merdivenlerden inmeye başladı.

“Bekle! Burası güvenli değil. Buradan hemen çıkmalısın. İtfaiye birazdan burada olur. Onlara önceden haber verilmişti,” dedi Jiri. “Vera demişti ki...”

Jiri anlayıp sustu.

“Hiç kimseye haber verildiği falan yok!” diye karşılık verdi Lumikki. “Emin olmak için acil yardım hattını aradım. Kimse toplu intiharla ilgili bir şey duymamış. Bana inandılar mı bilmiyorum, muhtemelen deli olduğumu düşünmüşlerdir. İkna olmalarını bekleyecek vaktim yoktu. Komşulardan biri onları aramış olabilir.”

“Ben onları ararım,” dedi Jiri ve telefonunu çıkardı.

Yangın duvarlardan üst katlara tırmanıyordu. Çakmak gazına bulanmış bezler yeterli olmuyordu. Ateş artık oduna susamıştı. Sıcaklık katlanılmaz derecelere ulaşmıştı. Ateş alev alev yanan dişlerini merdivenlerin tepesine geçirmişti ve tahtalar yavaş yavaş teslim bayrağını çekiyordu.

“Vakit kalmadı!” diye bağırdı Lumikki.

Basamaklardan indiler.

Jiri kamerayı bir kenara bıraktı. Gereksiz bir şeye yer yoktu.

“Beni takip et!” diye seslendi Lumikki ve alevlerin sarmadığı tek yolu tutturup ilerledi.

Arkasında kumaşların yırtılma seslerini işitiyordu. Jiri gömleğinden şerit halinde parçalar yırtıp birini Lumikki’ye uzattı.

“Al bunu! Ağzını kapa.”

Bodruma inen merdivenlere geldiler. Alev alev yanan tahtalardan yapılmış bir evin alt katına inmek deli işiydi. Gerçi o anda neyin çılgınca olup neyin olmadığını düşünmenin sırası değildi. Tam o sırada çöken dev bir şeyin sesini duydu- lar. Muhtemelen merdivenlerin üst basamaklarıydı. Aceleyle bodruma indiler.

Depolar. Bir kiler. Ve kapısı kilitli bir oda. Jiri ile Lumikki birbirlerine bakıp başlarıyla onayladıktan sonra var güçleriyle

kapıyı tekmelediler. Ahşap biraz esnemişti ama yeterli değildi. Tekrar tekme attılar. Kapı bir parça yakındı ama dayandı.

Etraflarındaki havanın sıcaklığı hızlı bir şekilde artıyordu. Kızgın bir fırın gibi. Ateşten bir göl gibi. Cehennem gibi.

Lumikki'nin gözleri sulanıyordu. Sanki bir perdenin arkasından bakar gibi Jiri'nin çömelip depolardan birine daldığını gördü. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra elinde bir elektrikli testereyle geri döndü.

Jiri çalıştırma ipini birkaç kez çekti ama testereden çıt çıkmadı. Daha önce hiç elektrikli testere çalıştırmadığını söylemek zor değildi. Lumikki bu testereleri kuzeninin Åland'daki yazlığında hatırlayabileceğinden fazla kullanmıştı. Jiri'nin yanma koşup vücuduyla iterek onu testereden uzaklaştırdı. Kibarlığın da bir yeri ve zamanı vardı ama şu an kesinlikle sırası değildi.

Lumikki testerenin son zamanlarda kullanılmış olduğunu umuyordu; çünkü o zaman onu çalıştırmak da kolay olurdu. Sol ayağını testerenin arkadaki tutma yerine denk gelecek şekilde yerleştirip sol eliyle de ön taraftaki tutma yerini sıkıca kavrayarak testereyi yere paralel şekilde tuttu. Sağ eliyle çalıştırma ipini birkaç kez kısa ve son olarak da bir kez uzun uzun çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Çalış artık! Çalış!

Tekrar denedi, Lumikki. Yakıt karışımını silindire aktaracak üç kısa çekiş. Sonra bir tane uzun ve hızlı bir çekiş.

Testere güröldeyerek hayata döndü.

Çok ağır bir aletti ama kız, onu doğru pozisyona gelecek şekilde kaldırmayı başardı. Testerenin bıçak kısmı kapıya girdiğinde harcadığı efordan dolayı kol kasları titriyordu.

Lumikki kıymık ve talaşlar yüzüne gelmesin diye başını çevirdi. Ses sağır ediciydi. Gücü tükenmek üzereyken kapıda uzunlamasına bir yarık açmayı başarmıştı.

“Yana çekil!” diye bağırdı genç adam arkasından.

Lumikki yoldan çekildiğinde, Jiri birkaç adım koşup onun kestiği parçaya bir tekme savurdu. Kapı ortadan ikiye ayrıldı.

İnsanlar odanın zemininde yatıyorlardı. Lumikki hızlı bir şekilde on yedi kişi saydı. Ölmüş gibi görünüyorlardı; fakat elini hemen yakınında yatan yaşlı kadının boynuna koyduğunda nabzının attığını fark etti.

“Uyuşturulmuşlar!” diye haykırdı.

Yukarılarında devam eden yangın öyle korkutucu bir sesle çatırdıyordu ki sesini duyurmak oldukça güçtü.

“Adam Havel burada değil!” diye bağırarak karşılık verdi Jiri.

“Önemli değil. Lenka’yı kurtarmama yardım et!”

Lumikki, Lenka’yı bulmuştu. Onu kaldırmaya çalıştı ama Lenka’nın bedeni hamur gibi olmuştu ve ağırdı. Jiri yardım etmek için yanlarına geldi ve ikisi birlikte onu Jiri’nin kollarına almasını sağladılar. Lumikki ağırlığın birazını almak için Lenka’nın bir kolunu kendi boynuna doladı.

Yavaşça ve dikkatli bir şekilde dar merdivenleri tırmanmaya koyuldular. Şiddetli duman gözlerine, burunlarına, ciğerlerine hücum ediyordu. Sıcaklık yüzlerine tokat gibi çarpıyordu.

Zemin kat cehennem yeri gibiydi ama yan kapı hâlâ görülebiliyordu. Lumikki, Lenka’nın kolundan sıyrılıp Jiri’nin sırtına hafifçe vurarak alevlerin arasından haykırdı.

“Koş!”

Jiri harekete geçti Lumikki de hemen arkasından seyirtti. Birden tavandan yanmakta olan bir tahta parçası düşüverdi. Lumikki son anda geri zıplamayı başardı. O sırada dumanların içinden Jiri'nin yan kapıya ulaşp kollarında Lenka'yla birlikte dışarı çıktığını gördü.

Ateş Lumikki'nin çevresinde çılgınlık atarak dans ediyordu. Alevler gömleğini yalamaya başlayınca sırtının alev aldığını düşündü.

Duman yüzünden gözlerini yumup ateşin içinde koştu, koştu, koştu... Ve kapıdan dışarı fırlayıp kendini çimenlere atarak alevler sönene kadar çimenlerde yuvarlandı, yuvarlandı ve yuvarlandı. Jiri'nin çimenlerde yatmış öksürdüğünü, Lenka'nın da onun yanma uzanmış derin ve huzurlu bir uykuda olduğunu gördü.

Alevler son hızla gökyüzüne yükseliyordu.

Ve itfaiyenin uzaklardan gelen siren sesleri yangının homurdanan gürültüsünü bastırıyordu.

23 HAZİRAN
PERŞEMBE

SON SÖZ

*Bizi anlamak zor,
Bu basit planın başarılı olması da zor,
Zor ama yanıp gitmesine sebep de bu oluyor.*

Shirley Manson'un *Big, Bright World* şarkısını söyleyen sesi Lumikki'nin kulaklarında çınlarken bir taraftan da uçağın pencerelerinden beyaz pamuk toplarına, krema gibi dağlara ve mavi derinliklere bakıyordu. Şarkı *Garbage* grubu için alışılmadık derecede neşeliydi ama şu an için bu, Lumikki'nin hoşuna gidiyordu.

Düşüncelerini dışarıdaki manzarayla dinlendirmeye çalıştı. Dinlenmek. Şimdi her şeyden çok buna ihtiyaç duyuyordu. Kendini dairesine kilitleyip bir hafta hiç kalkmadan uyumak istiyordu. Aslına bakılırsa böyle bir seçeneği yoktu. Ailesinin geleneksel yaz tatili buluşması yaklaşıyordu. Herkes Prag'ın nasıl bir yer olduğunu anlatmak zorunda kalacaktı.

Harika!

Fazlasıyla Orta Avrupa.

Kültür dolu. Gölge tiyatrosuna bile gittim.

Dinlendirici bir yer.

Ayrıca şehrin tepelerinden ve parklarından, köprülerinden, geceleri okşayan bir ılıkliğe dönen sıcağından, eski şehrin dar sokaklarından, heykellerden, kafelerden bahsedebiliyordu. Onlara bütün güzel ve huzurlu taraflarını anlatabilirdi. Ve Prag'a tekrar gitmek isteyip istemeyeceğini sorduklarında, dürüst bir cevap vererek evet diyebilirdi. Bahsetmeyeceği şey, kendisini orada bekleyen arkadaşları olurdu. Seyahatinin son günlerini Jiří ve Lenka'yla geçirmişti. Anlaşılan o ki Vera Sováková intihar girişiminin ardından kiralık katilin görevine son vermişti. Lumikki artık bir tehdit oluşturmuyordu. Bir önemi yoktu. Ve böyle olduğu için son derece minnettardı.

Ancak herkesin duymak istediği şeyin yangın ve kurtarma olduğunu biliyordu. Bütün yerel medya Beyaz Aile tarikatı intihar etmeye çalışırken şans eseri onlarla tanışıp onları kurtaran "mucize kız"la röportaj yapmak istemişti. Her ne kadar Lumikki röportajlar sırasında mümkün olduğunca az şey anlatıp muhabirleri Jiří'ye yönlendirmeye çalışsa da asıl ilgilendikleri oydu. Bütün basın onun seyirci kitlesi tarafından sevilen türden sempatik ama korunmasız kahramanlardan olduğunu düşünüyordu. Bütün haber bültenleri onu is lekeleriyle dolu yüzü ve kararmış giysileriyle gösteren görüntüler yayımlamıştı.

Şimdi bile uçaktaki koridorun öteki ucunda oturan adamın kapağında kendisinin fotoğrafı olan bir dergi okuduğunu görebiliyordu. Fotoğrafta kısa saçları birbirine karışmış,

gözleri dumandan kızarıp yaşarmış haldeydi ve sol yanağında kapıdan gelen kıymık parçaları nedeniyle oluşan bir sıyrık vardı. Derginin içinde testerenin bir fotoğrafı ve "ormanlarla kaplı bir bölgede yetişmiş olan cesur Finli kız"ın kilitli kapıyı nasıl yarıp geçtiğini anlatan bir yazı da bulunduğunu biliyordu.

İşadamı başını dergisinden kaldırdığında Lumikki başını çevirip tekrar pencereden dışarı baktı. Belki temiz suratı ve giysileriyle insanlar onu tanıyamazdı. Yine de bir yabancıyla oturup alevlerle kaplı olayı bir kez daha tartışmak zorunda kalmayı istemiyordu. Gerçi yaşadıklarını unutmak istese de annesi, babası ve akrabaları onu zaten sorguya çekeceklerdi. Daha büyük bir versiyonu engellenmiş olsa da sahte trajedinin basında bulduğu yer onu isyan ettiriyordu.

İşte yapacağını yaptın. Vera Sováková istediği manşetleri elde etmişti ama umduğundan çok daha azını. Yeterince ölüm olmayınca yeteri kadar haber hacmine de ulaşamamıştı. Sadece ölüm gerçek bir efsane yaratabilir. İtfaiyeciler olay yerine çok daha erken varmışlardı. Alman birkaç küçük yara bütün tarikatın yanarak ölüp gitmesi kadar heyecan verici değildi –üçüncü dereceden yanıklardan mustarip olan yaşlı bir kadın tek gerçek kurbandı.

Adam Havel'i yakalayamamışlardı. Hakkında tutuklama emri çıkarılmıştı. Ne var ki Jiří'ye göre asla bulunamayacaktı. Adam Smith de uydurma bir isimdi. Gerçek kimliğiyle ilgili hiçbir bilgi yoktu. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Belki de etrafına muhtaç insanlardan yeni bir grup topluyordu.

Elbette Vera Sováková'nın olaylardaki rolüyle ilgili bir kanıt yoktu. Jiří ağzından girip burnundan çıkarak ona baskı yapmaya kalktığında dahi, Super8'de muhabir olmayı bek-

SALLA SIMUKKA

leyen insanlardan oluşmuş uzun bir kuyruk olduğunu ileri sürmüştü. Jiri belki yakınlarda bir gün Vera Sováková'ya o kuyruktan birini seçip kendi yerine işe almasını söyleyebileceğini iddia etmişti. Ama henüz değil. Şimdi göz kulak olması gereken bir başkası vardı ve bunun için de para gerekiyordu.

Birinin canını kurtardığında ondan sorumlu hale gelirsin. Lenka'ya en azından hayatına bir yol çizene kadar, bir süreliğine kendisiyle yaşamayı teklif ettiğinde böyle demişti Jiri.

Lenka havalimanında Lumikki'ye uzun uzun ve sıkı sıkı sarılmıştı.

“Eğer bir kardeşim olsaydı...” diye söze başlamıştı Lenka. Lumikki gülümseyip başını sallamıştı.

Bu büyük, parlak dünyanın içinde

Bu büyük, parlak dünyanın içinde

Bu büyük, parlak dünyanın içinde

Şu anda Lumikki güneşin parlaklığına ve bulutların beyazlığına bakıp seyahati geçmişe ait sırlara bir cevap getirmemiş olsa da ona bazı ipuçları verdiğini düşündü. Lumikki artık Lenka'nın kardeş olduklarıyla ilgili kurmaca hikâyesiyle gerçeğe şaşırtıcı derecede yaklaşmış olduğundan her zamankinden daha da fazla emindi. Lenka'nın yalanının harekete geçirdiği rüyalar ve hatıralar gerçektir. Lumikki onun Karbeyaz ile Gülkırmızı oyununu veya geri kalan diğer şeyleri tahmin edemeyeceğini biliyordu. Bunların hepsi yaşanmış şeylerdi.

Bir zamanlar, bir kız kardeşi vardı.

SON

YAZAR ÜZERİNE

Salla Simukka, 1981 yılında Finlandiya'da doğmuştur. 2013 yılında *Without a Trace* adlı eseri "En İyi Gençlik Romanı" seçilmiş ve Topelius Ödülü'nü kazanmıştır. *Elsewhere* adlı romanı yine 2013 yılında Finlandiya Ödülü'ne layık görülmüştür. *Kan Kadar Kırmızı*, *Kar Kadar Beyaz* ve *Abanoz Kadar Siyah* adlı romanlardan oluşan *Pamuk Prenses* üçlemesi, eleştirmenler tarafından gerilim türünün çağdaş başyapıtlarından biri olarak kabul edilmektedir. Üçlemenin ilk kitabı olan *Kan Kadar Kırmızı* bugüne dek 47 ülkede yayımlanmıştır.